

Giới thiệu Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ

Truyện Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ của tác giả Vô Diện Thi Sĩ xoay quanh gia đình của một thầy bùa trẻ sống cùng con gái, trong hoàn cảnh gà trống nuôi con. Một ngày, vô tình anh vướng phải một vụ án mạng liên hoàn, tuy nhiên trong quá trình tìm hiểu thì anh phát hiện ra rằng, những cái chết này có liên quan đến quá khứ của mình, tựa như hung thủ luôn cố tình nhắm vào anh vậy.

Những bí ẩn liên quan đến một triều đại cổ và sự diệt vong của nó dần dần được hé lộ. Liệu quá khứ của nhân vật chính có liên quan gì đến những vụ án mạng liên hoàn? Bí ẩn của những vụ án mạng năm xưa trong những đêm trăng tháng bảy là thế nào?

Xuyên suốt câu chuyện là sự đấu tranh giữa thiện và ác, giữa tình yêu và thù hận. Đan xen vào đó là bí ẩn của những nền văn hóa cổ xưa, những cuộc chiến sinh tử trong thời hiện đại lẫn trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1: Người đốt bùa

Thu Trà rời khỏi quán ăn đêm, cô rảo bước thật nhanh trên con phố vắng, dưới những ánh đèn đường vàng nhạt, cách nhau cả trăm mét. Thỉnh thoảng có những ngọn đèn chớp chớp như muốn tắt, lúc sáng lúc tối. Cô vẫn bước rất đều, tiếng guốc cộp cộp gỗ trên mặt đường hòa với tiếng gió vi vu trong đêm, tạo nên một cảm giác cô độc khó tả. Một luồng gió lạnh chợt hất qua, cô nghiêng rặng, thu người lại chịu rét, chợt thấy hơi hận vì trở về muộn thế này. Cái buổi giá của mùa đông làm cho người ta cảm thấy đi ra ngoài như là một cực hình, nhất là về đêm. Thu Trà rút di động trong túi áo khoác, nhìn trên màn hình đã gần hai giờ sáng. Cô rảo mắt nhìn xung quanh mình. Không một bóng người. Cô là người bộ hành duy nhất trên con đường dài hun hút. Thu Trà chán nản thở dài, lầm lũi bước tiếp.

Được một đoạn khá xa, cô cảm thấy có ai đó đang dõi theo mình, linh tính thôi thúc cô quay người lại.

Một chiếc taxi chậm chậm tiến lên từ phía sau.

Cửa xe đằng sau đóng lại, Thu Trà vừa tháo khăn quàng cổ vừa nói :

“Làm ơn đưa em đến đường Núi Trúc. Mà sao anh không bật đèn pha ? Làm em một phen hú vía, tưởng gặp kẻ xấu.” Cô cười tươi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Bị hỏng, tôi chưa kịp thay.”

“Ồ, vâng, mà cũng may mà gặp anh, không thì chẳng biết bao giờ mới về được nhà nữa.” Cô vừa nói vừa nhìn lên gương chiếu hậu, nhưng trời tối quá, không thể thấy mặt người tài xế.

Người tài xế không nói gì, chỉ lẳng lặng lái xe.

Thu Trà nhận thấy mình không nên nói gì thêm. Cô lơ đãng nhìn ngắm khung cảnh tối đen bên ngoài. Được một lúc, thiếp đi lúc nào không hay.

***

Khu phố Chén đêm nay im ắng lạ thường. Những ngôi nhà được xây bằng gạch cũ nằm san sát bên nhau, xếp theo từng hàng, dọc hai bên con lộ chính. Khu phố vốn nhộn nhịp vào ban ngày, thì lại mang một dáng vẻ hoàn toàn khác khi về đêm. Tĩnh mịch và trầm lặng! Những dãy nhà sừng sững, dưới ánh trăng mờ lạnh lẽo, tựa như những quái thú khổng lồ, đưa những chiếc nanh nhọn hoắt nhuộm đầy máu đỏ, hung tợn đe dọa những khách bộ hành xui xẻo đi ngang qua.

Xa xa, chỉ có duy nhất một ánh đèn mập mờ phát ra từ một căn nhà nhỏ, phía cuối con lộ, như một ngọn hải đăng cô độc bị bao trùm bởi màn đêm.

Bên trong, khói nhang bay lên nghi ngút, bủa vây lấy toàn bộ góc gác. Tiếng gào thét, tiếng thì thầm, tiếng chuông leng keng, tất cả pha trộn vào nhau, tạo nên một bản nhạc đầy hỗn loạn. Trong góc phòng, một người đàn ông đang vùng vẫy cố gắng thoát khỏi sự kìm hãm của những kẻ mặc đồ trắng xung quanh, hàng chục bàn tay cứ ghì chặt rồi ấn mạnh tứ chi ông ta xuống nền nhà, chỉ còn biết gào thét trong vô vọng.

Những bóng người đang giằng co nhau, được phóng đại, chấp chớn theo ánh nến đang đưa, phản chiếu lên bức tường những hình thù quái dị.

Những tiếng thì thầm càng lúc càng lớn dần, phát ra từ một người đàn ông đứng giữa gian phòng. Ánh mắt anh ta tập trung tuyệt đối vào kẻ đang bị khống chế, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Trên hai bàn tay có gắn một loại chuông lắc nhỏ, phát ra tiếng kêu theo từng nhịp cử động. Người này đang thi triển một số điệu múa khá cổ quái, như đang tiến hành một loại nghi thức nào đó. Phía xung quanh là hai người nam nhân còn khá trẻ,

ngồi khoanh chân bằng tròn dưới nền đất, mỗi người ôm trước ngực một chiếc trống da trâu cỡ nhỏ, liên tục gõ trống bám sát với nhịp múa.

Những tiếng chuông, tiếng trống và những tiếng làm bầm dừơng như có tác động không nhỏ đến người đàn ông đang bị khống chế. Thoạt đầu ông ta có hơi chống cự, nhưng sức lực của một ông già gần bảy mươi tuổi thì làm sao có thể so bì với hàng chục người thanh niên trai tráng. Rõ ràng cần dùng đến nhiều người như vậy để khống chế một ông già thì thật không thỏa đáng chút nào. Tuy nhiên nếu xét về một góc độ nào đó, để giải quyết một vấn đề bất thường, thì cần sử dụng một biện pháp cũng bất thường không kém.

Nghi lễ kéo dài được khoảng một giờ thì có một sự chuyển biến đáng kể xảy đến. Ông già yếu đuối này đột nhiên trở nên hung hãn lạ thường, tròng mắt nổi đầy gân đỏ, màu da chuyển sang màu trắng bệch như một xác chết được bảo quản nhiều ngày, miệng liên tục phát ra những tiếng kêu kỳ quái, tựa hồ như một con thú hoang đói khát.

Những thanh niên khỏe mạnh lúc này chỉ như những đứa trẻ gầy yếu, ra sức vận lộn để giữ được ông ta nằm yên một vị trí.

Lúc này, người đang thực hiện nghi lễ lấy ra một hũ máu gà, rồi dùng nó viết lên một mảnh giấy nhỏ hình chữ nhật những dòng kí tự không ai hiểu. Xong xuôi, anh ta lấy nó ấn mạnh vào ngực của ông lão, miệng đọc thổ ngữ với tốc độ nhanh dần. Quả nhiên có tác dụng, ông ta đột nhiên trở nên bất động, miệng hơi há ra, nước dãi bên trong chảy qua hai mép, đặc biệt là đôi mắt trở nên trắng dã, giống như một xác người không hồn, tay chân ông ta co quắp lại, run bần bật lên từng cơn. Được một lúc, hơi thở ông ta trở nên nhẹ dần, nhẹ dần rồi ngừng hẳn.

Cái chết quá nhanh và bất thành linh làm cho những người xung quanh á khẩu, mọi hoạt động đều dừng lại, sự im lặng bao trùm dưới những làn khói nhang bốc lên, chợt thấy rừng mình. Người đang đọc thần chú cũng dừng hẳn, lúc này anh ta cũng nhận ra điều gì đó bất thường, liền ra hiệu cho mọi người tản ra. Vài giây sau khi quan sát, anh ta quay lại nói với mọi người :

“Thời khắc đến rồi, mọi người ra ngoài đi, để tôi một mình với nó.”

Một trong số người đứng đó lên tiếng :

“Thầy Phàn Thanh, thầy chắc chứ ? Hay là để chúng tôi hỗ trợ thầy.”

Một số người không nói gì, số còn lại thì đồng tình, mặc dù trên gương mặt họ đang lộ rõ sự run sợ.

Người được gọi là Phàn Thanh cố tỏ một nụ cười trấn tĩnh mọi người :

“Không cần đâu, mọi người đã làm tốt việc của mình rồi, đến lúc tôi phải làm việc của tôi chứ.”

Mọi người nhìn nhau, đều cảm nhận được sự lo lắng trên ánh mắt từng người, rồi không ai bảo ai, ngậm ngùi bước ra ngoài. Tiếng cánh cửa đóng sập để lại một âm thanh chát chúa, làm Phàn Thanh ý thức được sự cô đơn và nguy hiểm đang cận kề.

Quả nhiên đúng lúc này thì toàn bộ ánh nến bị thổi tắt phụt, mặc dù toàn bộ cánh cửa đã đóng rất kín, hoàn toàn không có một ngọn gió nào có thể lọt qua. Rồi những tiếng rú ghê rợn từ đâu phát ra, khiến đầu óc Phàn Thanh dường như muốn nổ tung, chàng ngã quỵ xuống nền nhà, hai tay ôm chặt lấy đầu. Trong bóng tối toàn diện, Phàn Thanh cảm thấy mình như đang rơi xuống lòng đại dương mênh mông sâu thẳm, xung quanh đầy sự đe dọa và chết chóc. Tuy nhiên chỉ trong khoảnh khắc, Phàn Thanh nhanh chóng lấy lại tiềm thức, chàng run rẩy đưa tay lưng sục chiếc đèn pin từ trong chiếc túi đồ nghề đặt bên cạnh.

Tiếng rú chợt ngưng bặt.

Ánh đèn pin vừa bật lên được vài giây chóng vánh thì đột nhiên chập chòn, rồi tự chuyển sang chế độ nhấp nháy. Dưới ánh sáng chớp chớp leo lét, Phàn Thanh có thể nhận ra được cái xác đang trở mình ngồi dậy, cổ xác chết vạm vỡ, hướng về phía chàng, tiếng xương gãy vỡ lạnh lẽo vang lên.

Lá bùa trên người thì thể đột nhiên bốc cháy, rồi trong tích tắc hóa thành tro bụi, tan vào trong không khí. Đây có lẽ không phải là lần đầu tiên Phàn Thanh phải đối đầu với một thể lực siêu nhiên, tuy những kinh nghiệm của những lần trừ tà trước tuy vẫn còn đọng như in trong tâm trí, nhưng chàng nhận ra rằng, cái thứ mà chàng đang phải đối đầu không hề đơn giản chút nào. Vừa dứt mạch suy nghĩ thì ánh đèn từ tay chàng chợt tắt phụt, trong khoảng khắc ấy, Phàn Thanh chợt cảm thấy đau nhói vùng xương hông, kế tiếp là một tiếng rầm vang lên, tiếp nhận một lực đẩy rất mạnh từ phía sườn, cơ thể chàng va đập mạnh vào bức tường đối diện.

Phàn Thanh gào lên một tiếng đau đớn.

Trong lúc còn đang mò mẫm ngồi dậy, chàng nghe rõ có tiếng động chậm rãi di chuyển về phía mình. Đúng hơn là tiếng da thịt lê lét dưới sàn nhà. Rất chậm rãi và bình thản, dường như muốn Phàn Thanh tắt thở vì hồi hộp.

Trong bóng tối, Phàn Thanh có thể nhận ra thính giác của mình đang rất nhạy bén, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đang trống đập thình thịch. Tiếng di chuyển đang tiến rất gần đến chàng, tưởng chừng như đưa tay ra là có thể chạm vào “nó”, nhưng đúng lúc này thì Phàn Thanh lại không nghe thấy gì nữa, ngoài tiếng thở dồn dập của bản thân.

Năm phút, rồi mười phút trôi qua, không có bất kỳ hiện tượng cũng như tiếng động gì vang lên. Dưới làn khói nhang dày đặc và nóng nực, mồ hôi trên trán Phàn Thanh loang toát xuống má, cho tới toàn bộ khuôn mặt. Có vẻ sự ngột ngạt và âm u của nơi đây khiến cho sự kiên nhẫn của Phàn Thanh lung lay đáng kể, chàng quyết định mò mẫm di chuyển, muốn tìm chiếc túi đồ nghề của mình nằm phía bên kia của gian phòng. Bất chợt chàng đá trúng phải hộp diêm mà có lẽ đã rơi ra từ người trong lúc bị ngã. Một tia lửa nhỏ nhanh chóng được bùng lên, ánh sáng yếu ớt không vượt quá nửa thước, nhưng chỉ ít cũng cho Phàn Thanh một chút tầm nhìn.

Từng góc ngách dần dần hiện lên, để rồi bị bỏ lại sau những bước chân của Phàn Thanh. Chàng nheo mắt lại, cố gắng tập trung vào những thứ đang sắp hiện ra theo ánh lửa nhen nhóm. Không quá khó khăn, chỉ sau vài phút chiếc túi đã được ánh sáng chạm đến. Tuy nhiên, mặc dù dưới tia sáng khá leo lét, Phàn Thanh cũng có thể nhận ra một đôi bàn chân người đang đứng kế bên chiếc túi, chỉ cách chàng chưa đầy nửa thước. Tim chàng như bị bóp chặt lại, theo phản xạ chàng đưa ánh lửa lên cao dần với tốc độ khá nhanh. Khuôn mặt xác chết méo mó ẩn hiện, tỏa ra một làn hơi lạnh lẽo như người đến từ âm giới, và rồi ánh lửa tắt phụt. Phàn Thanh rút nhanh một lá bùa và niệm ẩn vào xác chết, nhưng không kịp nữa, trước mặt chàng chỉ là một khoảng không đen tối. Không để chậm trễ thêm một giây nào, chàng quẹt nhanh một que diêm khác như không muốn bị bóng tối nuốt chửng. Mùi diêm cháy khét kéo theo một tia lửa bùng lên.

Chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng tại đây?

Suy nghĩ này chợt vụt lên trong đầu Phàn Thanh.

Không. Không thể nào! Mình chưa từng bỏ cuộc, khó khăn hôm nay thì có là gì. Tuyệt đối không được thất bại!

Phàn Thanh nhanh chóng lấy lại tinh thần, chàng cắn mạnh vào đầu ngón tay cái, máu từ đó rỉ ra. Lọc trong túi đồ ra một túi máu gà tươi, mùi tanh bốc lên xộc vào mũi làm chàng phải lấy vật áo che mặt lại. Máu chảy ra từ ngón tay lập tức rơi vào đồng máu gà, ngay sau đó Phàn Thanh dùng cái dung dịch hồ lớn đó làm mực, viết lên hai lá bùa, một bên là chữ ‘Xuất’ một bên là chữ ‘Khắc’. Mọi hành động của chàng tuyệt nhiên diễn ra rất nhanh, có thể nói là trong tích tắc.

Bây giờ chỉ cần chờ đợi cơ hội.

Bóng đêm luôn mang đến cho con người ta sự sợ hãi, dường như nó gây nên một loại cảm giác bất an khó tả. Tuy nhiên, bóng tối chưa chắc đáng sợ, cái đáng sợ hơn cả là người ta không biết thứ gì đang ẩn náu trong đó. Cũng như Phàn Thanh trong hoàn cảnh hiện tại, từ kẻ đi săn chuyển thành con mồi và bị săn ngược lại, bóng thấy cuộc đời này thật lắm nghịch lý.

Bên ngoài lúc này trời đã bắt đầu mưa, những lần mưa dày bị gió thổi rất mạnh, hất vào cánh cửa chính tạo nên những tiếng leng keng rất đinh tai. Thỉnh thoảng có những đợt sấm chớp nổi lên, sáng lóa cả một vùng trời, nhưng những ánh sáng chớp loáng đó chỉ có thể lọt qua những khe hở nhỏ bé từ cánh cửa, như muốn thông báo cho Phàn Thanh biết rằng thời tiết bên ngoài cũng dữ dội không kém so với cuộc chiến trong này.

Cho đến khi tiếng sấm thứ ba nổi lên, Phàn Thanh chợt cảm nhận được một luồng hơi lạnh toát phát ra từ phía sau. Linh tính thôi thúc chàng quay người lại, quả nhiên xác chết đang đứng ngay sau lưng chàng, chưa kịp phản ứng gì thì Phàn Thanh cảm thấy cổ mình đang bị một bàn tay siết rất chặt, rồi cả cơ thể chàng như đang bị nâng lên khỏi không trung. Khí trong người bị nghẹn ứ lại, khiến hai mắt chàng trở nên nhòe đi. Phàn Thanh hết sức vùng vẫy, như cố gắng thoát khỏi lưỡi hái tử thần, nhưng mọi thứ xem ra đều vô vọng. Chàng cảm thấy cơ thể đang yếu dần, chân tay buông thõng xuống, phó thác số phận cho định mệnh.

Tuy nhiên, khi đứng giữa ranh giới mong manh của sự sống và cái chết, Phàn Thanh chợt nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh văng vẳng bên tai, rồi bóng đêm trước mặt đột nhiên vỡ vụn, thay vào đó là một khung cảnh đầy màu sắc như trong một giấc mơ. Ở nơi đó, chàng đang ẵm một đứa trẻ, khuôn mặt có nhiều nét giống chàng. Nó đang nhìn chàng đầy thích thú bằng đôi mắt đen láy long lanh, hai bàn tay tí hon khua khua đùa giỡn.

“Linh Linh.”

Phàn Thanh khẽ nở một nụ cười, rồi đưa những ngón tay vuốt ve lên khuôn mặt đứa bé, đặt lên trán nó một nụ hôn. Tiếng gió xào xạc làm rung động những khóm hoa trên cánh đồng xanh trước mặt, đưa mùi hương cỏ dại nhẹ nhàng và tươi mát đến nơi Phàn Thanh đứng, cảm thấy thật khoan khoái. Phàn Thanh ngửa mặt lên trời, nhắm hờ hai mắt lại, như để cảm nhận hết cái niềm hạnh phúc tràn đầy của một người cha. Tuy nhiên đúng lúc này một giọng nữ giới cất lên từ phía sau:

“Phàn Thanh, hãy thương yêu chăm sóc con của chúng ta, vĩnh biệt, vĩnh biệt anh!”

Tiếng nói sao quen thuộc nhưng lại xa xăm đến thế, tưởng chừng phát ra từ một nơi vô định nào đó cách đây hàng vạn dặm. Phàn Thanh quay nhanh người lại theo hướng giọng nói phát ra, thì chợt mọi thứ đều bắt ngờ sụp đổ, đứa bé trên tay cũng biến mất, những tia nắng, những cánh đồng xanh ngắt cũng biến mất theo, chỉ còn lại bóng đêm sâu thẳm.

Không!

Phàn Thanh chợt lấy lại ý thức, cơ thể chàng vẫn đang văng vẫy trên không trung. Trước mặt là khuôn mặt trắng bệch của xác chết, ẩn hiện dưới ánh chớp rơi vào từ bên ngoài. Trở về với hiện thực, Phàn Thanh sực nhớ ra hai lá bùa đã chuẩn bị hồi nãy vẫn còn đang cầm trên tay, không thể chậm trễ, chàng dùng hết sức lực niệm ẩn một lá bùa vào giữa ngực xác chết. Một tiếng âm vang lên kèm theo một tiếng rú rợn người đẩy bật xác chết ra sau. Phàn Thanh ngã xuống nhưng đứng dậy gần như ngay sau đó, chàng nhanh chóng châm lửa vào lá bùa còn lại, bùa trên tay kết hợp với ánh lửa tỏa ra một luồng khí trắng xóa, hùng hực và mạnh mẽ. Phàn Thanh lao nhanh tới, đâm lá bùa trên tay vào thẳng ấn đường của thi nhân. Một luồng gió mạnh phát ra từ sự va chạm, xác chết kêu lên mấy tiếng rợn người, cái đầu lắc lắc với tần số nhanh dần như một bệnh nhân bị lên cơn đại. Phàn Thanh liền lăm bầm đọc thổ kinh, âm điệu giống như những câu hát ca dao cổ xưa, câu chữ rưng rờ nhưng sắc bén, tựa như những ngọn giáo đâm thẳng vào con quỷ trước mặt.

Vừa dứt câu, cánh cửa chính bỗng bật tung ra, từ cơ thể xác chết một bóng trắng không rõ hình hài bay vụt ra bên ngoài, tiếp đó những ngọn nến trong nhà chợt sáng bừng trở lại.

Mọi người từ bên ngoài lao nhanh vào, nhìn thấy Phàn Thanh đang ngồi thờ đốc, như bị hút cạn sinh lực. Bên cạnh chàng không còn là xác chết trắng

bệch ghê rợn ban nãy nữa, mà trở lại hình hài của một ông già, tạm thời đang bất tỉnh nhưng da dẻ đã hồng hào trở lại, như chưa có chuyện gì xảy ra.

***

Khi trở về nhà thì đã là gần bảy giờ sáng, Phan Thanh uể oải thả mình trên ghế sofa. Lúc này chàng mới nhận thấy rằng cơ thể đang gần như cạn kiệt sinh lực, lại thêm những vết thương trên người từ đêm hôm qua, khiến đầu óc choáng váng. Chàng tiến vào phòng tắm, rửa qua những vết thương đang rỉ máu, làn hơi nước ấm bốc lên, chợt thấy dễ chịu vài phần. Bất giác, chàng nhìn lên chiếc gương phía đối diện, một khuôn mặt khô ngô đã từng trải phong sương hiện ra, đôi mắt tựa như hồ nước, vừa yên bình mà vừa sâu thẳm. Chàng vuốt nhẹ những làn râu khô cứng quanh miệng, đâm ra từ da mặt, người trong gương cũng làm theo, như không muốn cách nhịp.

Mình đang già đi sao? Thời gian đúng là thứ mộng tưởng chết người, càng đắm chìm trong đó, bản thân càng kiệt quệ.

“Ba về rồi?” Một giọng nói chợt phát ra từ cửa phòng tắm.

“Con gái, ngủ ngon chứ?” Phan Thanh nở một nụ cười tươi. Đứng trước mặt chàng là con bé Linh Linh, sắp tới là sinh nhật lần thứ mười bốn. Con bé đang diện bộ pyjama mà chàng tặng vào dịp sinh nhật lần trước, mắt nhắm mắt mở, có lẽ vừa mới ngủ dậy tức thời.

Con bé không trả lời câu hỏi, nhìn Phan Thanh một lượt từ trên xuống dưới rồi tròn mắt thốt lên:

“Á, là máu! Ba ổn chứ?”

“Không sao, ba sát trùng rồi, cũng may chỉ bị ngoài da, vài hôm là khỏi thôi.” Phan Thanh vỗ vỗ vai con bé, cố gắng trấn an. “Mà mấy giờ con phải tới trường?” Chàng ôn tồn hỏi. “Hay là để ba đưa đi nhé?”

Con bé suy nghĩ vài giây rồi gật đầu, ánh mắt vẫn không rời những vết thương trên người chàng.

Khi bước ra cửa thì sương mù đang dâng khá dày đặc, cộng với không khí lạnh buốt, cảm tưởng lồng ngực có thể đóng băng trong khi hít thở. Phan Thanh bước nhanh vào trong xe, bật máy sưởi lên, cọ cọ hai tay vào nhau trong lúc chờ đợi hơi ấm phát ra.

Ngồi trong xe gần mười phút vẫn chưa thấy Linh Linh ra ngoài, Phan Thanh thầm trách con bé không biết đúng giờ là gì, xong tự châm cho mình một liều thuốc, khoan khoái hít một hơi.

Sương mù ngày càng trở nên dày đặc, người đứng cách nhau ngoài ba mét chắc chắn không nhìn rõ mặt nhau. Những dãy nhà quen thuộc xung quanh, trong làn sương bỗng trở nên rất kỳ bí và xa lạ, như những tòa lâu đài bị bỏ hoang, chứa đựng nhiều bí mật theo dòng thời gian. Bất chợt Phan Thanh nhận thấy có một bóng người đang tiến về phía mình, chàng nheo mắt lại cố gắng định hình xem đó là ai. Bóng của một phụ nữ, bước đi chuyển rất trơn chu, nhìn thoáng giống như đang lướt trên mặt đất vậy. Trong thâm tâm Phan Thanh cũng đang ngầm đoán rằng đó là một người nào đó sống ở đầu phố, có lẽ đang đi mua chút đồ ăn sáng, vì khu chợ chính của khu dân cư này chỉ cách đây tầm vài trăm mét. Đột nhiên, kính chắn gió bị một làn hơi sương tạt vào, phủ một lớp màn trắng xóa. Phan Thanh khởi động cần gạt nước, tuy nhiên, khi màn sương bị gạt đi thì bóng người trước mặt cũng đã biến mất từ bao giờ, sương mù xung quanh cũng chẳng còn nữa, quang cảnh trước mặt rõ mồn một.

Vừa rồi là gì vậy, mình bị hoa mắt sao? Phan Thanh vừa xoa xoa đôi mắt vừa tự vấn bản thân một cách vô nghĩa. Chàng nghĩ ngợi vài phút rồi đưa tới kết luận rằng bản thân bị ảo giác do mệt mỏi, mặc dù linh cảm cho biết có sự chẳng lành sẽ diễn ra, nhưng chàng vẫn chưa thể định hình rõ nó đến từ đâu và nguyên nhân bộc phát loại dự cảm này.

Phải chăng là...

Cửa xe bên cạnh bất ngờ mở ra ngắt ngang dòng suy nghĩ của Phan Thanh, là Linh Linh, điệu bộ vội vàng hấp tấp, nhìn qua là biết nó đang muộn giờ. Con bé thúc giục cho xe chạy vì hôm nay có bài kiểm tra quan trọng.

Chiếc Renault màu đỏ phóng vọt đi. Bầu trời cũng đã sáng dần, những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, đâm qua những hàng cây già xơ xác bên góc đường.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Roi Từ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Thách thức

Bản Kha là một vùng cao nổi giáp với biên giới của hai nước cổ đại Ngam-Sor, trải dài tới gần năm trăm dặm ra tận biển khơi, nơi đây tài nguyên nhiều vô kể, nắng mưa ôn hòa, là mảnh đất được thần linh nuôi dưỡng. Vào những năm đầu của thế kỉ 15, Bản Kha được thống trị bởi hai bộ tộc cường thịnh, có nền văn hóa rất phát triển so với các dân tộc khác: Dân tộc Phàn và Dân tộc Cổ Lư. Dân tộc Phàn được thành lập bởi gia tộc họ Phàn với kĩ thuật chế tạo tinh được, chữa khỏi được mọi bệnh tật, dù là hung hiểm đến đâu. Họ nổi tiếng với sự phóng khoáng và độ lượng, thế nên những người mang trọng bệnh đều di cư tập trung tại gần lãnh thổ của gia tộc Phàn, lên đến vài triệu người, mong muốn được chăm sóc. Tiếng tăm và lãnh thổ của Phàn tộc càng ngày càng lớn rộng, được ví như một cường quốc thu nhỏ của Bản Kha. Người đứng đầu gia tộc Phàn còn là một thần y có tài tiên tri và kiến thức uyên

thâm, nắm giữ nhiều bí mật về vận mệnh của các triều đại tồn tại cùng thời điểm. Có nhiều lời đồn đại còn cho rằng, ông đã dồn hết tâm huyết cả đời để tạo nên một bảo vật, có khả năng xuyên thấu không gian, đảo lộn nhân sinh.

Dân tộc Cổ Lư thì sống ở nửa tăm tối nhất của Bàn Kha, nơi ánh mặt trời không thể nào chạm tới, không khí luôn âm u chứa đầy độc tố. Không như gia tộc Phàn, dân tộc Cổ Lư sống rất khép kín và không bao giờ giao du với thế giới bên ngoài, chỉ biết rằng họ là những pháp sư thâm độc, chuyên luyện bùa ngải. Họ bí hiểm đến nỗi gần như không có ghi chép nào về phong tục cũng như danh tính của dân tộc. Nhiều câu chuyện huyền bí cũng được thêu dệt nên xung quanh dân tộc này: Nhiều người cho rằng, những ai bước vào lãnh thổ của họ đều không bao giờ trở ra, thậm chí nếu ai chẳng may sơ suất nhìn thấy hình dáng người Cổ Lư thì kẻ đó sẽ đột nhiên trở nên điên loạn, sau đó tự cắt bỏ hết tứ chi mình, và cuối cùng là tự sát. Vào những đêm tháng bảy nguyệt tuần, quý môn quan được dân tộc Cổ Lư mở ra, đưa những vong hồn đói khát đi tàn sát những người vô tội. Bảy ngày trước đại nạn, những nạn nhân đều trông thấy những cánh hoa màu trắng không biết từ đâu rơi rụng trước cửa nhà trong đêm.

Như vậy, vùng Bàn Kha rộng lớn bị chia cắt bởi hai thế lực, một bên đại diện cho ánh sáng từ bi, một bên đại diện cho âm quỷ dạ hồn. Tuy không có tranh chấp đáng kể nhưng lãnh thổ được phân định rạch ròi, sự xâm nhập lẫn nhau đều được cho là điều cấm kỵ. Cuộc sống vẫn trôi qua như vậy, cho đến khi quý môn quan được mở lần thứ bốn mươi bảy. Lần này, đại hạn đến với Phàn gia.

Vào một đêm tháng bảy nguyệt tuần trong năm cuối cùng của thế kỉ 15, người ta thấy hàng vạn những cánh hoa màu trắng từ đâu rơi xuống thủ phủ của gia tộc họ Phàn.

Tám ngày sau, người ta phát hiện vào buổi sáng, hàng ngàn xác chết nằm la liệt trong Phàn gia phủ. Những cái xác khô héo, mắt lồi ra với cái miệng ngoác ra hết cỡ, diễn tả nỗi sợ hãi sâu thẳm tột cùng. Toàn bộ gia tộc họ Phàn từ già trẻ lớn bé đều chết một cách đầy bí ẩn, kỳ lạ hơn là trên các thi thể không phát hiện thấy bất kỳ thương tích nào do tác động từ bên ngoài, đến giờ vẫn chưa có một lời giải đáp thích đáng cho sự việc này. Còn người đứng đầu gia tộc đã biến mất không một dấu vết cùng với bảo vật có khả năng xoay chuyển căn khôn. Từ đó trở đi, Bàn Kha trở nên âm u lạ thường, không còn ai dám đặt chân tới đó nữa. Một trăm năm sau sự diệt vong của Phàn gia, vùng Bàn Kha và văn hóa Cổ Lư cùng biến mất một cách kỳ lạ. Tuy nhiên vẫn có lời đồn cho rằng, dãy Bàn Kha cổ vẫn thỉnh thoảng ẩn hiện dưới ánh trăng vào những đêm tháng bảy nguyệt tuần.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Phàn Thanh gấp cuốn sách lại, châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu. Trên bàn là cuốn ‘Phàn Gia Ký’, cuốn sách cổ duy nhất về lịch sử của gia tộc Phàn đã truyền qua nhiều đời con cháu, được viết bằng ngôn ngữ của Phàn tộc. Khi tới tay Phàn Thanh thì cuốn sách cũng đã xấp xỉ năm trăm tuổi. Theo như lời kể của những người đi trước, thì gia đình chàng chính là chi duy nhất còn lại của Phàn gia, với sứ mệnh là phải tìm ra ẩn số về sự diệt vong của gia tộc của hơn 500 năm trước.

Khi Phàn Thanh lên mười, cha mẹ của chàng lần lượt xa lìa trần thế, chỉ để lại cuốn sách này cùng với lời trăng trối cuối cùng: ‘‘Hãy thay ta đi tìm lời giải!’’ Chỉ với vài chữ ngắn ngủi nhưng lại là một câu đố hóc búa đầy ẩn số giao nhau. Quả thật, lịch sử quá tàn nhẫn, nó tro bụi và lạnh lùng như một nhát dao đâm thấu tim gan người ta.

Trải qua gần ba chục năm, Phàn Thanh không ngừng tìm hiểu về gia thế bản thân, tuy nhiên câu trả lời tìm được chỉ là sự vô vọng, vùng Bàn Kha cổ bấy giờ chỉ là những dãy núi chông chênh, cách nơi chàng sống gần bốn trăm cây số về phía tây bắc, dân cư nơi đó thưa thớt chủ yếu còn sót lại của một vài bộ lạc thiểu số. Kỉ ức về Bàn Kha gần như chẳng còn lại gì, nó giống như một ngôi sao bị vùi lấp đầu đó trong dòng chảy siết của vũ trụ bao la.

Phàn Thanh mơ hồ nhìn những làn khói thuốc bay lên không trung, cuộn chặt vào nhau rồi tan biến trong không khí. Bất giác, chàng nhìn ra bên ngoài thông qua kính cửa sổ, đã quá nửa đêm, bầu trời chỉ còn lại một màu xám đen u ám. Trong màn không gian tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ gõ nhịp, phòng làm việc của Phàn Thanh là nơi duy nhất còn sáng đèn, ánh điện từ phòng con bé Linh phía đối diện đã tắt ngóm từ lâu. Lúc này Phàn Thanh mới nhận ra rằng mình ngồi bên cuốn sách này đã quá lâu, cơ vai bắt đầu cảm thấy nhức mỏi. Chàng định đứng dậy vươn vai thì tiếng chuông điện thoại vang lên, lòng thầm trách người gọi không biết ý tứ vì bây giờ đã là gần hai giờ sáng.

‘‘Alo, tôi nghe.’’

Không có tiếng trả lời từ đầu dây bên kia.

‘‘Ai đó?’’ Vẫn không có gì, chỉ nghe thấy tiếng vi vu như tiếng gió thổi. Phàn Thanh cố nghe ngóng thêm mấy giây rồi thở dài đập máy, có lẽ tác giả của chuyện này là một kẻ dối hơi nào đó. Chàng với tay tắt ngọn đèn trên bàn làm việc, rồi thả mình trên chiếc giường kê sát góc, nằm được vài phút, cơ thể gần như chìm đắm vào giấc ngủ.

Chuông điện thoại lại vang lên.

Phàn Thanh bừng tỉnh vì tiếng ồn, chàng nhăn mặt lấy làm khó chịu. Có lẽ cần giải quyết vấn đề này ngay. Chàng bật dậy tiến tới chiếc điện thoại bàn, nhưng nhận ra tiếng kêu không phát ra từ đây, mà là từ chiếc di động trong túi áo khoác treo gần đó.

Trên màn hình hiển thị hai chữ ‘Cao Lâm’.

‘‘Sao gọi vào giờ này?’’ Phàn Thanh trả lời với giọng hơi khó chịu.

‘‘Xin lỗi anh bạn, gọi chúc ngủ ngon thôi mà.’’ Giọng nói từ bên kia đầy vẻ đùa cợt.

‘‘Hừ, tôi không rảnh để đùa với cậu, nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây.’’

‘‘Áy khoan đã, hạ hỏa hạ hỏa,’’ Cao Lâm cười cười, ‘‘Hai ngày nữa là bộ trưởng công an sẽ tới thành phố ta trong vài ngày, đêm đầu tiên chắc chắn sẽ

mở tiệc lớn trong nhà hát trung tâm. Chẳng phải cậu luôn muốn giao thiệp trong ngành công an sao? Hôm đó đi với tôi, tôi sẽ cho cậu gặp vài vị quan cấp cao.”

“Nhưng mà,” Phan Thanh hơi lưỡng lự, “tôi đâu có làm trong ngành. Ý tôi là họ liệu có cho người ngoài vào không?”

“Khà khà, không sao, cứ tin ở tôi. Vậy thôi nhé, tôi còn phải lo một số hồ sơ về vài vụ án gần đây.”

Nói xong cậu ta cúp máy luôn, phong cách vẫn như vậy. Phan Thanh không còn cảm thấy bức mình do bị quấy rầy nữa, trái lại có chút hài lòng về bằng hữu tốt, không bỏ quên anh em.

Trở lại giường thì Phan Thanh gần như không thể ngủ ngon được nữa, chấp chờn giữa thức và tỉnh. Cứ mỗi lần nhắm mắt là giọng nói ấy lại vang lên:

“Phan Thanh! Vĩnh biệt anh, hãy đưa con của chúng ta đi khỏi đây!”

Từng câu từng chữ như xoáy vào tận óc, khiến Phan Thanh chưa có một đêm nào đủ giấc. Chàng bật dậy, mồ hôi rai đều trên trán, hơi thở gấp rút làm cổ họng khát khô.

Nước được rót đầy đến miệng cốc, rồi nhanh chóng bị Phan Thanh một hơi uống cạn, cơ thể được làn nước mát chảy qua, làm chàng cảm thấy dễ chịu hơn hẳn, tuy nhiên, đầu óc lúc này lại trở nên khá tỉnh táo, khó mà ngủ lại được nữa. Chàng tiến tới phía cửa sổ, châm một điếu thuốc, mơ hồ nhìn ra cảnh vật mờ lung bên ngoài.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, xé tan màn đêm tĩnh lặng.

Phan Thanh quay nhanh lại, như không tin vào đôi tai mình, chiếc điện thoại cầm tay đang đổ chuông ỉn ỏi.

Là một số máy lạ!

Chàng lưỡng lự vài giây, trong thâm tâm nhói lên một cảm giác bất an khó tả, nhưng rồi vẫn quyết định ấn nút nghe. Kỳ lạ, khi nhắc máy lên thì phía bên kia không phát ra một tiếng động gì, chỉ có những âm thanh xèo xèo giống như tiếng tivi bị nhiễu.

“Ai đang đùa vậy?” Phan Thanh nói chậm rãi, ngữ điệu cứng cỏi như đang hăm dọa.

Không có tiếng trả lời.

Chàng tiếp tục hăm dọa: “Nếu không dừng lại thì đừng tr...”

“Cứu! Cứu... Khắc khắc... Cứu tôi!” Tiếng hét đột ngột phát ra từ đầu dây bên kia ngắt ngang lời Phan Thanh. Là của một cô gái, giọng như đang bị ai đó bóp nghẹt, thảm thiết và xa xăm, dường như phát ra từ một thế giới khác. Ngay sau đó là những tiếng bíp bíp của tín hiệu ngắt máy. Chàng cố gọi với lại mấy lần nhưng vô ích.

Cô ta là ai? Chuyện gì đang xảy ra?

Một loạt những câu hỏi thoáng vụt qua đầu, không chần chừ, chàng ấn nút gọi lại vì cho rằng ai đó đang gặp nạn gọi nhầm vào số mình.

Không có tín hiệu gì. Có vẻ cô gái ban nãy bị lạc vào một nơi mà sóng điện thoại không chạm tới được. Những câu hỏi chông chéo xuất hiện trong đầu, Phan Thanh chợt nhận thấy rằng có khá nhiều điều kỳ quái đang xảy đến trong khoảng thời gian gần đây, vô tình chàng liếc qua phòng con bé Linh, nó vẫn còn say giấc. Chàng thờ dãi nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần rạng sáng, lại một đêm nặng nề sắp qua đi.

***

Hai ngày sau.

“Ông có thấy cây đại thụ phía trước không?” Phan Thanh đưa tay định hướng cho người đang đi phía sau mình, “Nó ít nhất cũng gần 300 tuổi, rễ cây đâm sâu vào đất, hút hết tinh khí của sinh vật xung quanh. Chôn cất người chết ở gần nơi có loại cây này thường là điều đại kỵ.”

Hai người tiến sát tới thân cây, nó nằm hiên ngang trong một khoảng đất trống khá rộng, cao khoảng hai mươi mét, cành lá xác xơ, xung quanh gần như không có một loại thực vật nào khác, thậm chí cả cỏ dại cũng không mọc được. Người đàn ông kia vuốt vuốt chòm râu đã bạc phơ, chân bước những bước nặng nề theo sát Phan Thanh.

“Vậy thầy có thể giải thích rõ hơn được không? Tôi vẫn chưa hiểu nguyên do không nên hạ huyệt ở mảnh đất này.”

“Được, tôi sẽ chỉ cho ông.” Phan Thanh vỗ vỗ vào thân cây, “Thứ nhất, loại cây này có sinh khí rất mãnh liệt, nhìn bề ngoài thì có vẻ cằn cỗi, nhưng thực ra...” Chàng rút một con dao nhỏ rồi cứa mạnh lên thân cây, một dung dịch màu đỏ đặc như máu chảy ra. “Nó là một bình chứa đầy sức sống. Nếu hạ huyệt ở gần, nó sẽ hút hết vượng khí, mộ sẽ không bao giờ kết khí, và kết quả là ảnh hưởng xấu đến những người còn sống trong gia đình ông. Thứ hai, hạ huyệt phải chọn một nơi đất khỏe, xung quanh nhiều thực vật, thì mộ mới kết, lúc đó vượng khí sẽ truyền đến con cháu đời sau.”

“Vậy xây nhà thì...” Ông ta chợt nhận thấy mình vô lý, nên nuốt lại những lời sắp nói ra. Vì rõ ràng mảnh đất khá xấu, nếu đến hạ huyệt chôn người chết còn không được, thì nói gì đến xây nhà.

Phản Thanh hiểu ý, không những không chê trách mà còn bình thản giảng giải:

“Tôi nói ông đừng buồn, đây có lẽ là mảnh đất xấu nhất mà tôi từng thấy. Ngoài cái cây này ra, thì mảnh đất này còn nhiều thứ để bàn.”

Chàng dùng ngón tay vẽ một hình vòng cung trong không khí, rồi tiếp:

“Địa thế chỗ này có hình vòng, nguyên nhân do dưới mảnh đất có mạch nước ngầm bị ‘bẫy’ lại. Nó không những không vận chuyển mà còn bảo mìn các nhân tố có sự sống bên dưới. Xây nhà ở nơi này quả thật quá nguy hiểm!”

Ông già ngơ ngẩn một hồi, như đang chiêm nghiệm những đạo lý của thánh nhân. Một lúc sau như nhớ ra chuyện quan trọng, ông ta quay sang hỏi Phản Thanh: “Vậy coi như chuyện hạ huyệt, xây nhà là không thể, nhưng mảnh đất này là tổ tiên của gia tộc tôi để lại đã bao năm, chưa có dịp dùng đến, theo thấy ta nên sử dụng nó thế nào?”

“Tôi không khuyến khích sử dụng, bởi lẽ mảnh đất này quá cần cỗi, xung quanh địa thế gồ ghề, mưa xuống ắt ngập úng do đường nước không lưu thông. Với loại ‘tử địa’ thế này, tốt nhất là đem bán đi.” Phản Thanh nói xong liền cảm thấy có chút hối hận, chàng nhìn ông lão với ánh mắt có phần cảm thông. Thường thì gia sản do tổ tiên để lại đều có một giá trị tinh thần nhất định, nếu phải đem đi bán bỏ thì cũng chẳng ai nỡ. “Nhưng cũng có thể là tôi sai.” Chàng nói thêm một câu để trấn an gia chủ.

“Thầy nói sao cơ?” Ông lão chưa hiểu ý.

“Ý tôi là về vấn đề tâm linh thì không có đúng hay sai, mọi thứ đều chỉ thông qua quan sát có phần cá nhân, ông nên xem xét và bàn luận thêm với gia đình.”

Ông lão gật gù cảm kích, hiếm khi mới thấy một thầy pháp khiếm tốn không tính đến việc chuộc lợi như vậy, liền có ý mời Phản Thanh một bữa cơm tối. Nhớ tới cuộc hẹn tối nay do Cao Lâm sắp xếp nên chàng từ chối khéo. Khi hai bên còn đang khách khí đưa đẩy thì điện thoại của Phản Thanh rung lên, phía bên kia là Cao Lâm, chủ yếu dặn dò thời gian và địa điểm của buổi tiệc tối nay do ngài bộ trưởng tổ chức.

Hôm nay thành phố tổ chức một cuộc ‘giải phóng’ đường phố khá quyết liệt: Từ 5 giờ sáng đã cho người dân băng rôn khẩu hiệu chào mừng chuyển thăm của bộ trưởng, rồi huy động một lượng lớn nhân dân chia làn, rẽ lối các ngã đường hướng về nhà hát trung tâm. Thành phố này trước nay được gọi hoa mỹ là ‘tòa lâu đài với những dãy hành lang hẹp’, đơn giản vì sự phát triển phồn vinh lại không đi kèm với phát triển đường xá, và giữa những dãy nhà cổ kính tráng lệ là những chiếc xe hơi bóng loáng đang chen chúc nhau. Hôm nay thì khác, chuyển thăm này của ngài bộ trưởng dường như tạo nên một kỷ nguyên mới cho thành phố, có vẻ như đã làm lưu thông được vấn đề đang tắc nghẽn tại đây. Chuyển thăm của ông lần này với mục đích là mở rộng một vài chính sách về an ninh và cơ cấu lại một số đơn vị quân nhân. Ông có thói quen là ngày đầu tiên của các chuyển thăm thường mở một buổi tiệc lớn tại nơi mình đến, những người tham gia bao gồm các sĩ quan chủ chốt và chính quyền địa phương của vùng đó.

Địa điểm của buổi tiệc lần này chính là nhà hát trung tâm. Nhà hát này trước kia có tên là ‘Nhà Hát Kim Gia’, được xây dựng vào đầu thế kỉ 20 mô phỏng theo kiến trúc Ba Rốc. Cái tên ‘Kim Gia’ được lấy theo họ của hai vị kiến trúc sư đã vẽ nên bản thiết kế của nhà hát: Kim Jean-François Pierre, một kiến trúc sư người Mỹ gốc Pháp, và ông Gia Trách, kiến trúc sư người Việt Quốc. Cho đến những năm gần cuối thế kỉ 20, thành phố cho mở rộng thêm các con lộ và quy hoạch lại giao thông nên nhà hát Kim Gia trở thành trung tâm của thành phố, là nơi tập trung của các cơ sở thương mại hàng đầu, từ đó lấy tên ‘Nhà Hát Trung Tâm’.

Lúc tới nơi là gần 8 giờ tối, đỗ xe xong xuôi thì đã thấy bóng dáng Cao Lâm đứng trước cổng nhà hát, mắt liếc đồng hồ liên tục.

Vừa thấy Phản Thanh, Cao Lâm thờ dãi ngao ngán:

“Cậu chui ra từ đâu vậy, sao lâu thế?”

“Thì cũng phải chuẩn bị chút chứ” Phản Thanh vừa nói vừa vuốt lại vạt áo. Hôm nay chàng diện một bộ âu phục màu xanh lam, cộng thêm chiếc cà vạt màu đỏ thắm khá nổi bật trên nền sơ mi trắng, tóc vuốt ngược ra phía sau rất lãng tử. “Hơn nữa, còn phải chờ cô công chúa đây tìm bộ đồ thích hợp.” Chàng ngoái đầu về hướng con bé Linh, đang từ sau đi tới. Nó có thói quen hay đi cách chàng hẳn một đoạn khá dài, Phản Thanh từ lâu đã hiểu rằng, không muốn đi kế bên cha mẹ cũng là một loại tâm lý chung của thanh thiếu niên thời hiện đại.

“Chà, thiếu nữ họ Phản càng lớn càng xinh ra đó, lâu lắm không gặp cháu rồi nhỉ?” Cao Lâm nhếch mép cười, định đưa tay xoa đầu con bé.

“Á, đừng sờ vào tóc cháu!” Nó né ra hẳn một bên. “Khen cháu lớn sao còn xoa đầu? Mà cách đây vài tháng chú mới tới nhà cháu uống rượu với ba, sao lại nói là lâu?” Con bé đưa ra một tràng phản biện, thấy Cao Lâm có vẻ đuối lý hơn, nó đắc chí nở một nụ cười khá ranh ma.

“Vẫn nhanh miệng léo mép từ bé đến giờ, chỉ khổ người yêu tương lai của cô thôi.” Cao Lâm dường như trêu chọc chưa đủ, còn nhe răng là lưỡi chọc tức con bé. Nó bực mình đá mạnh vào ống chân cậu ta một cái đau điếng.

“Thôi, thôi, tôi chịu thua.” Cao Lâm vừa nhảy lò cò vừa rút một chiếc khăn mùi xoa trắng trong túi, vẩy vẩy trước mặt Linh, nhìn đáng điệu cậu ta rất buồn cười, khiến con bé phải ngả nghiêng.

Phản Thanh lắc lắc đầu cười, chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi Cao Lâm:

“Mà bà xã nhà cậu đâu?”

“Ôm con về nhà mẹ đẻ rồi.” Như động phải chỗ đau, cậu ta đột ngột chuyển sắc, tắc lưỡi ngao ngán.

“Khà khà, lại phải viết bản kiểm điểm à? Sao gia đình cậu như quả bom chỉ chờ nổ vậy.”

“Hừ, cô ta trách tôi không dành nhiều thời gian cho gia đình, giải thích sao cũng không nghe. Tôi là cảnh sát điều tra mà, đầu thế ngồi nhà chờ tội phạm tự đến gõ cửa xin còng tay được! Đúng là đàn bà, rảnh rỗi nên kiếm chuyện cãi nhau cho vui nhà!” Cậu ta nói một tràng, như xả hết một lượt uất ức dồn nén từ bấy lâu nay.

Phản Thanh vỗ vỗ vai Cao Lâm, rồi lảng sang vấn đề khác, tránh gây bức xúc cho cậu ta. Quen nhau từ hồi cả hai còn trẻ, Phản Thanh hiểu tính cách cậu ta hơn bất kỳ ai: Tuy có ương ngạnh, cứng đầu và dễ nổi nóng nhưng lại là bậc quân tử. Ở thời đại này hiếm có người biết nói là làm, biết chịu mọi hậu quả như cậu ta.

Nói chuyện được một lúc thì tiếng còi hú cảnh sát vang tới từ xa. Một đoàn xe chính phủ tiến thẳng vào sân trước của nhà hát, chỉnh chu và uy nghiêm là ấn tượng đầu tiên xuất hiện trong tâm trí của Phản Thanh. Các vị quan cấp cao lần lượt bước xuống xe, xung quanh là đám nhà báo với những ánh sáng nhấp nháy từ máy ảnh, đang bị các chiến sĩ cảnh vệ đẩy lùi ra sau. Trong đám người đang bước vào phía trong nhà hát, Phản Thanh thấy một vị có thần thái rất uy nghiêm, tuy đang cười nói ôn hòa nhưng ánh mắt toát lên một sự sắc bén khác người.

Cao Lâm cũng đang quan sát người này, đợi cho đám người đi hẳn vào trong mới ngoắc tay Phản Thanh nói khẽ: “Ngài bộ trưởng đấy! Nghe nói rất có uy, chính ông ấy đã nâng giá trị của ngành lên một tầm cao mới. Nhìn qua cách ông ta bố trí đoàn xe, đủ thấy cái tài lãnh đạo rồi.” Phản Thanh gật gù xác nhận, loại phong thái này thì đúng là không thể toát ra từ người bình thường.

Đến gần 9 giờ tối, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu. Được giới thiệu là ‘người thân trong gia đình’ theo lời Cao Lâm nên hai cha con Phản Thanh được ‘thông quan’ khá dễ dàng.

Bên trong nhà hát gồm có hai tầng, mỗi tầng với độ lớn gần bằng nửa sân bóng đá. Tầng dưới là Sân khấu biểu diễn của các nhóm nhạc kịch, tuy nhiên sẽ không có buổi biểu diễn nào được thực hiện vào tối này. Tiệc chính được sắp xếp ở lầu hai, thường là nơi tổ chức các buổi lễ trọng đại của thành phố, Festival văn hóa gồm sứ của tập thể các nước châu á cũng đã hai lần được tổ chức tại đây.

Ngồi vào bàn được một lúc thì đồ ăn và đồ uống được mang lên. Xung quanh cũng chẳng còn một ai đứng, Phản Thanh đoán chừng có khoảng hơn năm trăm khách mời, tính ra cứ sáu đến tám người một bàn, tùy vào số người đến cùng nhau, chủ yếu là các cán bộ cấp cao của thành phố cùng với gia quyến của họ. Bàn của Phản Thanh thì gồm bảy người, tính thêm cả bốn đồng chí cảnh sát chơi thân với Cao Lâm. Giới thiệu qua loa một hồi thì cuộc nói chuyện được đưa đẩy khá nhiệt tình, ly trước ly sau nâng lên rộn rã.

Bất chợt mọi ánh đèn bên dưới được tắt hết, ánh sáng được dồn cả vào sân khấu trước mặt. Ngài bộ trưởng chậm rãi bước lên bục, muốn phát biểu vài lời trước khi nhập tiệc, trên tay cầm một chiếc micro màu sáng bạc, giống như người ca sĩ gạo cội sắp trình diễn một ca khúc đã đi vào năm tháng.

Giọng nói của ông trầm mà chắc, có độ ngắt nghỉ nhất định, rất cuốn hút người nghe:

“Tôi, đồng chí Vũ Khởi, thay mặt toàn thể nhân dân, xin chúc các chiến sĩ có mặt tại đây ngày hôm nay và các chiến sĩ trên toàn thể đất nước một lời chúc bình an và tốt đẹp nhất.”

Một tràng vỗ tay vang lên.

“Như các vị đã biết, lực lượng bảo vệ an ninh của chúng ta đã bước sang một thời kỳ mới, khi mà số lượng tội phạm đã giảm đi gấp tám lần so với 10 năm trước. Nguyên nhân là do đâu? Đó là vì con người đã thay đổi, thay đổi từ trong tiềm thức, cho tới cách sống. Dân ta đang trở nên phong độ hơn, ý thức hơn. Đã không còn những ngày mà các chiến sĩ của chúng ta phải ngủ trước cửa nhà của tội phạm, để rồi chúng lại tẩu thoát thành công bằng lối sau.”

Bên dưới vài tiếng cười khe khẽ phát lên nho nhỏ, dường như họ đang nhìn thấy hình ảnh của chính bản thân trong câu chuyện.

“Đã không còn những giọt nước mắt bất lực rơi xuống, khi các con tin bị sát hại một cách tàn bạo ngay trước mặt chúng ta. Và đã không còn những chiến sĩ phải nằm xuống dưới nòng súng của tội ác. Vì vậy, một đất nước không có tội phạm, chính là nền tảng của sự phát triển lâu dài và vững mạnh!” Ông dừng lại vài giây, nhìn qua một lượt khán phòng, rồi tiếp: “Hôm nay, tôi tới đây, như một giọt nước rơi vào sông suối, tuy nhỏ bé nhưng quyết đồng lòng cùng mọi người, xây dựng một tương lai đất nước dạt dào đầy sức sống! Vì một đất nước không tội phạm! Vinh quang và giàu mạnh!”

Bên dưới đồng thanh đọc to câu khẩu hiệu, rồi những tràng pháo tay không ngớt vang lên. Phản Thanh cũng cảm nhận được sức sống trong từng lời phát biểu đã có chuẩn bị, chàng hiểu rằng cái giọng điệu khiêm tốn này rất dễ thu phục lòng người.

Từ lúc vào tiệc, con bé Linh uống khá nhiều nước ngọt, nên lúc này chợt muốn đi vệ sinh, sau khi hỏi thăm vị trí nhà vệ sinh thì nó chạy đi luôn, Phản Thanh còn đang mải mê nghe bài phát biểu nên cũng chẳng để ý tới nó.

Sau khi kết thúc bài phát biểu thì ngài bộ trưởng đưa cốc sâm banh dơ lên cao, có ý cùng tất cả uống với nhau một ly. Tất cả đều đứng dậy, hàng trăm ly rượu đồng loạt được đưa lên hướng tới sân khấu nơi ông đứng.

Đúng lúc này thì toàn bộ ngọn đèn đều bị tắt phụt, chỉ để lại một ánh đèn sân khấu duy nhất, đang chiếu lên bức tường lớn phía sau ngài bộ trưởng. Chùm sáng hình tròn đó cứ di chuyển lên cao dần, cao dần và cuối cùng dừng lại ở chính giữa bức tường. Mọi người đồng loạt “ồ” lên một tiếng, cho rằng sẽ có một tiết mục nghệ thuật đặc sắc làm điểm nhấn trong đêm nay.

Tuy nhiên, diễn biến không như mong đợi.

Dưới ánh đèn sân khấu, một vật từ trên cao rơi xuống và dừng lại ở chính giữa chùm sáng tròn, được buộc chặt bởi một sợi dây khá dài nối với trần nhà, đang lừng lững đung đưa như một con lắc đồng hồ.

Là xác một phụ nữ trong trạng thái trần trụi, mắt miệng mở to hết cỡ, trên người đầy những vết thương, máu chảy thành từng giọt rơi xuống chỗ ngài bộ trưởng đang đứng phía dưới.

Cả khán phòng đột nhiên trở nên náo loạn, một số vị không chịu được cảnh tượng hãi hùng nên bất tỉnh ngay tại chỗ, một vài vị thì gập mình nôn khan nẩy hòi, tiếng khóc và tiếng gào thét làm cho hiện trường càng trở nên rối bời. Còn các đồng chí cảnh sát thì lao lên sân khấu, đưa ngài bộ trưởng ra ngoài bằng cửa thoát hiểm. Một số đồng chí ứng biến nhanh liền gọi cứu thương và hỗ trợ, số còn lại rút vũ khí tức tốc truy tìm tác giả của màn biểu diễn rùng rợn này.

Dưới khung cảnh hỗn loạn, Phan Thanh cảm thấy cơ thể mình cứng đờ như khúc gỗ, chưa thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt. Bất giác, chàng đưa mắt nhìn xung quanh, thì nhận ra con bé Linh đã biến mất từ lúc nào.

Lúc này chàng mới bừng tỉnh, hàm răng nghiến chặt lao nhanh vào đám đông hỗn loạn, đôi mắt căng ra, tìm đập cực mạnh, tâm hồn rối bời đan trong tiếng hét gọi:

“Linh! Linh! Con đang ở đâu?”

Xin đừng xảy ra chuyện gì, xin đừng xảy ra chuyện gì mà!

Bất ngờ, một bàn tay từ phía sau vỗ mạnh vào vai chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Truyền thuyết hoa Đông Diêm

Dự báo khí tượng thủy văn ngày hôm qua cho biết, nhiệt độ của thành phố đêm nay sẽ giảm xuống tới mức kỷ lục, khuyên người dân nên mặc áo thật ấm khi ra đường, hoặc không nên ra ngoài là tốt nhất, tránh mắc phải các bệnh về đường hô hấp đang hoành hành trong mùa rét. Tuy nhiên bản dự báo này mới chỉ đúng có một phần. Đúng ở chỗ, thời tiết đêm nay quả nhiên xếp vào loại ‘lạnh buốt đến xuyên da thấu thịt’, lại thêm đợt gió phượng bắc thổi rìn rít, chạm vào người là buốt đến tận óc, từ trong nhà thò tay ra ngoài mà cảm tưởng bên kia cánh cửa là tận cùng của bắc cực. Hơn thế nữa, đợt khí lạnh đột ngột này làm hơi nước ngưng tụ, kết hợp lại với nhau, tạo nên những hạt li ti màu trắng rơi xuống, mang một nét thẩm mỹ nhất định, điều này thì trung tâm khí tượng thủy văn chưa ngờ tới. Với loại thời tiết này, thay vì thò mặt ra ngoài đường, người ta thích nằm trong nhà đắp chăn ngủ, hoặc nhâm nhi một cốc trà nóng bên chương trình truyền hình yêu thích là hơn cả, nếu có cho tiền cũng chưa chắc lòi được họ ra khỏi mái ấm.

Tuy nhiên, công việc vẫn là công việc, có những con người không thể hưởng thụ cái thú vui trà đạo ấy trong đêm nay.

Dưới sự khắc nghiệt của tự nhiên, hàng trăm người vẫn đang đứng đầy xung quanh khu vực nhà hát trung tâm, dù có phận sự hay không phận sự, thì trên khuôn mặt từng người đều hiện lên rõ sự hoang mang, chẳng ai nói với ai lời nào. Ánh sáng nhấp nháy liên tục phát ra như dải chớp từ máy ảnh và đèn cảnh sát, trải dài từ cổng vào tận sân trong của nhà hát, làm không khí càng thêm phần căng thẳng.

Phan Thanh đang đứng ở lầu dưới của nhà hát, hút thuốc không ngừng. Ánh mắt chàng bám theo những đồng chí cảnh sát chạy lên chạy xuống, trong ánh mắt họ đều không giấu nổi một tia đau đớn, phần nộ cùng cực. Đứng sát bên chàng là con bé Linh, vừa hứng chịu một trận lớn tiếng la mắng từ chàng, lúc này còn nức nở, giờ chỉ đang sực sực, hai mắt đỏ hoe. Nhưng Phan Thanh cũng cảm thấy biết ơn khi nó không phải chứng kiến những gì diễn ra ban nãy, nếu không thì không biết cái hình ảnh xác chết đung đưa đó sẽ gây ám ảnh thế nào với tâm trí yếu ớt của một đứa trẻ mới lớn.

Lúc này Cao Lâm từ trên lầu hai đi xuống, chậm rãi tháo đôi găng tay màu trắng đục, nhìn thấy hai cha con Phan Thanh, liền đi tới.

Thấy bộ dạng của con bé Linh, cậu ta chìa ra một chiếc khăn tay, đợi con bé lau hết nước mắt trên mặt xong xuôi, mới ôn tồn mở lời:

“Lúc này thật quá nguy hiểm, cháu không nên lạng lè mà chạy đi như vậy, chẳng may tên kẻ xấu đó thấy cháu, có khả năng sẽ giữ làm con tin.”

“Còn không mau cảm ơn chú Lâm! Cũng may là chú ấy tìm được con trong đám đông hỗn loạn, không thì giờ này chưa chắc con còn vẹn toàn.” Phan Thanh cảm thấy mình chiều con bé nên hừ, lần này coi như là một bài học cho cả nó lẫn chàng.

Con bé lí nhí vài chữ cảm ơn cho có lệ, trong thâm tâm nó không cho rằng mình đã sai, chẳng lẽ đi vệ sinh cũng phải xin phép? Người trưởng thành thật quá kỳ tính.

Phan Thanh thờ dãi, đưa một điều thuốc cho Cao Lâm rồi hỏi:

“Trên đó sao rồi? Phát hiện được gì không?”

“Theo khám nghiệm thì cô ta chết được năm ngày rồi, trên người tử thi...” Nói đến đây cậu ta dừng lại, vì thấy ánh mắt dò xét của con bé Linh đang hướng về mình, cậu ta ghé tai Phan Thanh, rồi tiếp: “Trên người tử thi đầy những ký hiệu quái dị, những vết thương còn rất mới, có vẻ hung thủ mới rạch lên chưa lâu.”

“Ký hiệu quái dị?”

“Đúng, giống như một loại ngôn ngữ cổ nào đó, hiện nay chúng tôi đang gửi hình chụp cho vài vị giáo sư ngôn ngữ học, xem có tìm được đầu mối gì không. Theo quan sát từ những dấu vết hiện trường, thì có thể suy luận thế này: Hung thủ sát hại nạn nhân ở một nơi khác, rồi giấu xác ở một nơi bảo quản, đến hôm nay mới lôi ra và rạch cổ ngữ lên thi thể. Sau đó hân vận chuyển thi thể bằng phương tiện riêng tới nhà hát trung tâm, có thể là từ sáng sớm. Sau đó bố trí dây thừng buộc vào cổ xác chết, và giấu lên lỗ thông gió nằm ngay phía trên sân khấu. Tiếp đến hân tháo đèn sân khấu của nhà hát, thay bằng đèn của mình. Vừa rồi mới phát hiện, trên đèn của hân có gắn một chiếc camera và bộ xoay đèn điều khiển từ xa.”

“Nói vậy tức là hân có mặt trong bữa tiệc?”

“Không loại trừ khả năng đó, hơn nữa đây là hành động thách thức cảnh sát, đã có chuẩn bị từ trước.” Cao Lâm hít một hơi thuốc thật sâu, đôi mày chau lại đăm chiêu, rồi tiếp: “Ngoài ra thì chẳng phát hiện ra một chút dấu vết nào từ hân, CCTV cũng chẳng thu thập được gì, có vẻ là tay chuyên nghiệp, manh mối duy nhất chắc chỉ là mấy dòng chữ cổ mà hân để lại trên da nạn nhân.”

“Dám làm một việc nguy hiểm như vậy, chắc chắn là người rất bình tĩnh. Nhưng tôi không tin là không có sơ hở, với tài của cảnh sát hiện đại, chắc chắn sẽ tìm ra hân trong vài ngày.” Phan Thanh vừa nói vừa đưa một ảnh nhìn tin tưởng vào các đồng chí cảnh sát đang bận rộn trong hiện trường.

“Cũng hy vọng thế. Hơn nữa ngài bộ trưởng vừa ra lệnh mở một cuộc họp khẩn cấp ngay trong đêm nay, có lẽ sẽ lập một tổ chuyên án hình sự, muốn bắt gọn tên thủ ác lấy lại danh dự cho ngành.”

Nói chuyện qua lại được một hồi lâu, thì lúc này một đồng chí cảnh sát chạy tới, trên tay cầm một sấp ảnh hiện trường, vừa nói vừa thở:

“Đây là ảnh chụp hiện trường, sắp xem qua rồi chút nữa cho ý kiến trong buổi họp. Ngài bộ trưởng nói cuộc họp sẽ bắt đầu trong 15 phút nữa tại trụ sở công an của thành phố.”

Cao Lâm tiếp nhận đồng ảnh từ tay cậu cảnh sát trẻ, thấy cậu ta mồ hôi loang loáng trên mặt, thở không ra hơi, liền rút một miếng thuốc mời cậu ta, nhưng cậu ta nói không biết hút, miệng nói cảm ơn xong lại chạy đi luôn. Cao Lâm xem qua loa vài tấm ảnh rồi quay sang nói với Phan Thanh:

“Cậu thấy không, cái nghề cảnh sát là cái nghề vừa nhàn rồi nhất mà cũng vừa nặng nhọc nhất. Lúc không có án thì cả ngày chỉ đến ngồi văn phòng, lật qua lật lại vài bản báo cáo, rồi nói chuyện trắng sao giết thời gian. Nhưng lúc có án thì cứ chạy đi chạy lại như bây kiến thợ, thậm chí vài ba ngày không tắm rửa là bình thường.” Thao thao bất tuyệt một hồi thì chợt nhớ ra điều gì đó, cậu ta liếc đồng hồ trên tay rồi nói: “À thôi, cậu cũng nên về đi, sắp đến giờ họp rồi. Hơn nữa nếu cấp trên thấy tôi để cậu ở đây thì nguy, nhẹ là trừ lương, hai là giáng cấp, có khi bị chuyển xuống làm bảo vệ thì gay.” Cậu ta cười cười, nửa đùa nửa thật.

Vừa nói đến đây thì một tiếng hét gấp gáp của một đồng chí vang lên từ cửa vọng vào:

“Phát hiện thấy một chiếc túi to có vết máu ở cửa sau nhà hát, mọi người nhanh qua đây xem!”

Cao Lâm nghe xong học tốc chạy đi luôn, không kịp nói lời chào tạm biệt. Phan Thanh nhìn theo bộ dạng cậu ta chỉ biết thở dài. Bất chợt, chàng phát hiện ra một tấm ảnh hiện trường đang nằm dưới đất, chắc là do Cao Lâm chẳng may làm rơi trong lúc vội vã, chàng nhặt lên toan gọi cậu ta thì đã chẳng thấy bóng người đâu nữa. Chàng định đưa lại bức ảnh cho một đồng chí nào đó, thì đúng lúc này con bé Linh kêu đau đầu, sờ lên trán thấy nóng bừng, môi tái nhợt, trăm phần là do cảm lạnh. Phan Thanh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đưa con bé trở về nhà, dạo này nhiều điều kỳ lạ ập tới khiến chàng cảm thấy lo lắng không yên, cái cảm giác bất an đó vô hình chung kích thích bản năng che chở của người làm cha hướng tới con cái, nên dù chỉ cần thấy một dấu hiệu nhỏ không tốt về sức khỏe của con gái, cũng khiến chàng thôn thức không yên.

Đồng hồ trên tường gỗ nhíp tíc tắc không ngừng, bây giờ đã là gần ba giờ sáng, tiếng thờ nhè nhẹ của con bé Linh đều đặn vang lên. Phan Thanh nhẹ nhàng kéo chăn tới cổ con bé, đặt lên trán nó một nụ hôn, rồi tiến tới bên cửa sổ, kéo chiếc rèm xuống để ngăn những ánh đèn đường bên ngoài hắt vào. Máy sưởi bên cạnh tỏa ra hơi ấm êm dịu, dễ dàng đưa con người ta vào giấc ngủ sâu. Thấy con bé đã có dấu hiệu giảm sốt sau khi uống thuốc, Phan Thanh cũng yên tâm vài phần. Chàng nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng con bé, toan khép cửa nhưng lại suy nghĩ gì đó trong vài giây rồi cuối cùng quyết định để mở.

Phan Thanh trở về phòng mình với tâm trạng khá mệt mỏi, do cả ngày phải bôn ba bên ngoài, rồi bất ngờ gặp phải án mạng khủng khiếp trong nhà hát, ngay trước mắt của bộ trưởng cảnh sát cùng với quan chức cấp cao trong ngành. Chàng ngẫm đoán chỉ ngay ngày mai thôi, là báo đài sẽ đăng tin rầm rộ trên toàn lãnh thổ, rồi khắp nơi ai ai cũng sẽ bàn tán sôi nổi về vấn đề an ninh xã hội, vấn đề mà đang tạm thời lắng đọng trong êm đẹp suốt thời gian gần đây.

Vừa nghĩ đến án mạng thì Phan Thanh chợt nhớ ra lời Cao Lâm khi nãy có nhắc đến những ký hiệu quái dị để lại trên da nạn nhân, điều này chợt kích hoạt sự tò mò trong chàng. Người ta thường biết đến chàng như một thầy bùa hoặc thầy phong thủy địa lý, nhưng không ai biết rằng chàng còn là một người nghiên cứu về các phong tục và ngôn ngữ của nhiều nền văn hóa khác nhau. Điều này đến với chàng một phần là do thích thú, nhưng quan trọng hơn cả, vẫn là vì chàng cần phải truy tìm bí ẩn về văn hóa của dòng tộc họ Phan, như một sứ mệnh được giao từ khi sinh ra đời. Sau nhiều năm tìm kiếm, chàng ngộ ra rằng, mọi nền văn hóa đều có ít nhiều ảnh hưởng đến nhau, giống như nhiều mảnh ghép rời rạc, cần được kết hợp lại để tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh. Cho nên những ký hiệu mà không nhiều người biết đến lại có sức hút rất mạnh mẽ với Phan Thanh.

Chàng lục lục trong túi áo, quả nhiên tìm thấy bức ảnh hiện trường mà ban nãy Cao Lâm để rơi. May mắn hơn nữa, đó là bức chụp cận cảnh thi thể, nên các kí hiệu được khắc trên da nạn nhân rất dễ nhận biết, không cần dùng tới kính phóng đại. Phan Thanh đưa nó lên ngang tầm mắt, chăm chú nghiên cứu. Được vài giây, đôi mắt chàng đột nhiên giật giật, đồng tử mở rộng hết cỡ, suýt nữa thì kêu lên.

Dưới góc chụp cận cảnh, Phan Thanh nhận ra những kí hiệu được khắc chằng chịt trên da nạn nhân đều là ngôn ngữ của Phan tộc, mà không ai ngoài chàng có thể biết được nó.

Tương truyền rằng ngôn ngữ của dân tộc Phan được tạo nên dựa trên hình thái của một loài hoa có tên Đông Diêm. Theo cuốn ‘Phan Gia Ký’ thì hoa Đông Diêm chỉ nở mười năm một lần, chu kỳ sống của nó kéo dài tròn 30 tháng, chỉ xuất hiện ở phía đông bắc của vùng Bàn Kha, cũng là lãnh thổ của Phan tộc. Hoa Đông Diêm lúc mới nở có nhụy màu đỏ thắm, có ba cánh hoa thuộc ba màu sắc khác nhau. Loài hoa này có thể làm nguyên liệu chế thuốc rất tốt, góp một phần không nhỏ vào sự phát triển vượt bậc về y học của dân tộc Phan. Tuy nhiên, cái đặc biệt nhất của loài hoa này chính là sự đa hình thái của nó. Theo như những lời kể lại, cứ mỗi một giờ trôi qua thì hoa Đông Diêm sẽ đổi hình thái của nó một lần: Có lúc nhụy hoa thu nhỏ lại rồi đột nhiên mọc thêm vô số cánh hoa mới, có lúc thì nhụy hoa lại chuyển thành hình vuông góc cạnh, còn cánh hoa thì đột ngột thu ngắn lại, màu sắc thay đổi liên tục sau mỗi lần lột xác, hương hoa cũng thay đổi theo từng sắc thái, thậm chí có lúc nhụy hoa biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại cánh hoa mọc dài đến vài sải tay, kỳ lạ vô cùng. Trong một chu kỳ sống, hoa Đông Diêm có thể biến thành hàng vạn hình hài khác nhau. Chính vì sự biến hóa đa dạng và công dụng y học tuyệt vời của nó nên Phan gia quyết định lấy hoa Đông Diêm làm biểu tượng của gia tộc, sau đó tạo nên một loại ngôn ngữ riêng dựa trên hình hài đa dạng của nó. Sau họa diệt vong của Phan tộc, người ta không còn thấy những cây hoa Đông Diêm nở thêm một lần nào nữa, từ đó trở đi, câu chuyện về loài hoa Đông Diêm chỉ còn lại là một truyền thuyết, rồi cuối cùng bị lãng quên dần theo tháng năm.

Trên thi thể nạn nhân quả nhiên được khắc những hình thái khác nhau của hoa Đông Diêm, mỗi hình tương ứng với một chữ hoàn chỉnh trong ngôn ngữ hiện đại. Việc dịch thuật có lẽ không quá khó khăn với Phan Thanh, vì từ nhỏ chàng đã sớm được cha mẹ truyền dạy loại ngôn ngữ cổ này. Trong quá khứ, chàng luôn được nhắc rằng mình chính là hậu duệ duy nhất còn lại của gia tộc, cũng là người cuối cùng biết sử dụng Phan ngữ, không ngờ bấy lâu nay vẫn còn một kẻ khác biết đến nó, hơn nữa còn dùng nó khắc lên da thi thể người chết.

Từng giây phút nặng nề trôi qua, tâm hồn Phan Thanh dường như đang bị xoáy sâu vào những con chữ, càng đọc càng khiến những nếp nhăn giữa hai hàng lông mày trở nên rõ rệt.

***

10 giờ sáng, tại trụ sở công an thành phố.

Nhận dạng thi thể cho biết nạn nhân là Vũ Thu Trà, 25 tuổi, nghề nghiệp không ổn định, cư trú tại số nhà 11 đường Núi Trúc. Nạn nhân trước đó sống cùng mẹ ruột ở dưới quê, do cha mẹ đã ly thân từ hơn mười năm trước nên mẹ ruột của nạn nhân lâm vào cảnh thân cô nuôi con. Cách đây không lâu thì mẹ của nạn nhân qua đời do xuất huyết não, sau đó nạn nhân chuyển lên thành phố và thuê một căn hộ ở đường Núi Trúc. Lần cuối cùng chủ nhà thấy nạn nhân là vào đêm ngày 15 tháng 1, tức cách đây năm ngày, khám nghiệm tử thi cũng cho biết rằng nạn nhân tử vong vào ngay đêm đó, phát hiện thấy xương hộp sọ vùng trán bị lõm khá sâu, do bị tấn công bằng một vật cứng, cũng chính là nguyên nhân gây tử vong. Trên da của thi thể chằng chịt những kí hiệu cổ quái, được rạch lên bằng một vật nhọn, các vết rạch xuất hiện chưa lâu, nghi ngờ hung thủ sau khi giết hại nạn nhân vài ngày rồi mới rạch lên da thi thể. Theo khám nghiệm thì nhà hát trung tâm không phải là hiện trường đầu tiên của án mạng. Khám xét hiện trường thứ hai này phát hiện một chiếc camera mini và một bộ xoay đèn sân khấu, có khả năng cao là của hung thủ để lại. Ngoài ra còn phát hiện ra một túi xách có dính máu nạn nhân, bên trong là giấy tờ tùy thân và một chiếc điện thoại bị vỡ, có dấu vân tay của nạn nhân trên đó, hiện đã được mang đi giám định thông tin về các cuộc gọi gần đây. Qua lời những người xung quanh thì nạn nhân lúc sống có tính tình rất hiền hòa, rất dễ chịu với người khác, thậm chí có thể nói rằng nạn nhân là người cực kỳ nhu mì, vậy nên án mạng này có khả năng cao không xuất phát từ tư thù cá nhân.

Cao Lâm sau khi trình bày xong bản báo cáo của mình, liền đứng dậy phân phát cho mỗi người trong phòng họp một bản copy kèm với ảnh chụp hiện trường từ nhiều góc khác nhau.

Trong phòng họp lúc này có tổng cộng sáu người, ngoài ngài bộ trưởng ra thì đây là lần đầu tiên Cao Lâm gặp mặt bốn người còn lại, về danh tính của họ thì cậu tạm thời chưa đoán được, chỉ biết họ là những người được ngài bộ trưởng gấp gáp mời đến đây, có thể thấy rằng thân phận của họ không hề đơn giản.

Lúc quay trở về vị trí ngồi của mình thì Cao Lâm chợt cảm thấy đầu đau như búa bổ, có lẽ tại vì cậu phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi cả đêm, lại thêm những cuộc họp khẩn cấp kéo dài liên tục từ lúc có án mạng xảy ra tới giờ, làm tinh thần cậu bị suy nhược đôi chút. Những tiếng ong ong cứ liên tục phát lên trong đầu, làm nhiễu loạn thính giác và thị giác của cậu, cứ như vậy được một lúc cho tới khi một tiếng gọi đưa cậu trở về với trạng thái bình thường:

“Đồng chí Lâm! Đồng chí Lâm! Cậu ổn chứ?”

Tiếng nói phát ra từ phía đối diện, là của ngài bộ trưởng, Cao Lâm ngồi ngay ngắn lại, đưa tay dụi dụi hai con mắt cho tỉnh táo, cố nén sự mệt mỏi, cậu đáp lại:

“Xin lỗi thủ trưởng, đột nhiên tôi cảm thấy hơi chóng mặt.”

“Cậu có thể tiếp tục được chứ? Nếu không hãy về nghỉ ngơi đi, cậu vất vả cả đêm rồi.” Giọng bộ trưởng Vũ Khởi ân cần, ánh mắt toát lên sự lo lắng.

“Không sao, tôi vẫn trụ được, làm phiền mọi người rồi.” Cao Lâm gãi gãi đầu. Một cốc cà phê nóng được đưa tới trước mặt cậu, là đích thân bộ trưởng tự rót. Lâm cảm thấy rất vinh hạnh, đứng lên đỡ bằng cả hai tay, miệng nói cảm ơn không ngừng.

“Giới thiệu với mọi người, đây là cậu Lâm, cao thủ phá án của thành phố này. Tuy là lần đầu gặp mặt nhưng tôi đã thấy sự nhiệt huyết và tài năng của

cậu ấy. Xin các vị hãy dành cho cậu ấy một tràng vỗ tay thật nồng nhiệt!”

Tiếng vỗ tay như một liều thuốc kích thích cực mạnh, có tác dụng tức thời, khiến Cao Lâm trở nên tỉnh táo lạ thường. Cậu lập tức đứng thẳng dậy, đưa tay chào điều lệnh thay lời cảm ơn, trong lòng dấy lên một cảm xúc nghẹn ngào khó tả.

“Được rồi, cậu Lâm cứ ngồi xuống. Trước khi bắt đầu việc chính, tôi nghĩ mỗi người chúng ta nên làm quen với nhau trước.” Bộ trưởng Khởi đưa tay hướng về một vị ngồi phía bên phải ông, rồi tiếp: “Đây là giáo sư Trần Gia Khải, chuyên gia về lĩnh vực tâm lý tội phạm học, cũng là tác giả của đầu sách ‘Dưới lớp mặt nạ’ đang được sử dụng vào việc giảng dạy của bộ môn tâm lý tội phạm học trong các trường đại học lớn. Ông ấy cũng là cố vấn và trợ lý đắc lực của tổng cục cảnh sát, góp phần không nhỏ trong công tác phá các vụ trọng án trên toàn lãnh thổ.”

Vị giáo sư vừa được giới thiệu có vẻ mặt rất tử tốn, ăn mặc khá chỉnh chu, lịch thiệp. Nhưng điều làm người khác ấn tượng nhất trong lần đầu gặp mặt là ông ta có một mái tóc bạc trắng như sương, được cắt tỉa gọn gàng cẩn thận, hơn nữa ánh mắt ông ta cũng rất sắc sảo, mặc dù được giấu dưới cặp kính dày, nhưng không thể phủ nhận cái tia nhìn xuyên thấu tìm gan người khác của ông ta.

“Ngồi kế bên giáo sư Gia Khải là nhà báo Đoàn Sỹ Nam. Ông Sỹ Nam là tổng biên tập của tờ ‘Số 8 sắt’, tờ báo chứa đựng góc nhìn toàn cảnh về vấn đề an ninh của đất nước chúng ta. Vụ án lần này như một bức thư thách thức được viết bằng máu nhằm vào cơ quan an ninh cũng như là lời đe dọa đối với người dân vô tội, vì vậy thông tin về vụ án này sẽ được hạn chế công khai, tránh dấy lên nỗi lo sợ đối với người dân. Vấn đề này thì ông Sỹ Nam sẽ phụ trách.”

Ông nhà báo nhìn bề ngoài thì chỉ tầm trên 40 tuổi, ngoại hình không có gì nổi trội, cách ăn mặc cũng khá sơ sài và đơn giản. Để ý kỹ thì ông ta có tật hay nháy mắt bên trái, cứ vài giây một lần, làm cho khuôn mặt mất đi vẻ tự nhiên. Lúc nghe ngài bộ trưởng giới thiệu tới mình thì ông ta cặm cùi viết gì đó lên cuốn sổ tay nhỏ, giống như đang ghi chép lại toàn bộ lời ngài bộ trưởng nói, mặc dù không biết với mục đích gì.

“Bên cạnh tổng biên tập Sỹ Nam là cô Hồ Hiến Duyệt, bác sĩ giám định pháp y xuất sắc nhất mà tôi từng quen biết, cô ấy cũng là viện trưởng viện pháp y quốc gia, cơ quan đầu ngành trong lĩnh vực này. Tôi còn nhớ cách đây tròn 4 năm về trước, một sĩ quan cảnh sát bị hạ độc ngay tại nhà riêng. Trong vụ đó, các bác sĩ pháp y làm việc cật lực ngày đêm nhưng không tài nào tìm ra được nguyên nhân gây nên cái chết của nạn nhân, mặc dù đã thực hiện toàn bộ các thủ pháp kiểm tra từ ngoài vào trong. Cuối cùng cô Hiến Duyệt phải bỏ bê toàn bộ công việc khác, tự mình giám định thi thể, cuối cùng các vị có biết kết quả thế nào không?”

Những người còn lại đều lắc đầu, sự tò mò hiện rõ trên khuôn mặt họ. Bộ trưởng Khởi đưa hai lòng bàn tay về hướng cô Hiến Duyệt, nói với một thái độ hết sức kính trọng: Cô ấy phát hiện ra 0,01 mg chất độc còn sót lại trong dạ dày của nạn nhân. Về sau mới biết đó là loại độc được không màu không vị, sau khi uống phải sẽ khiến tim ngừng đập ngay tức khắc, một lượng cực nhỏ đủ giết chết một người khỏe mạnh. Chất độc này có đặc điểm là sau khi ngấm vào người thì sẽ lưu lại trong dạ dày ba ngày rồi mới tự phân hủy. Nhờ cô Hiến Duyệt đây kiên quyết mổ dạ dày thi thể trong phút chót nên mới phát hiện ra nó. Nhờ đó mà công việc điều tra diễn ra rất suôn sẻ, hung thủ bị bắt ngay sau đó chỉ vài ngày.”

Mọi người trầm trồ khen ngợi. Cô Hiến Duyệt đứng dậy, tỏ ra khiêm tốn với lời khen và sự thán phục của mọi người, luôn miệng nói ngài bộ trưởng quá lời rồi.

Cô Hiến Duyệt nhìn qua rất trẻ, tầm ngoài 30, cách ăn mặc và trang điểm cũng rất nhẹ nhàng, đặc biệt có nụ cười tươi tắn, không giống với phong thái lạnh lùng của một bác sĩ pháp y chút nào. Nếu không quen sẽ tưởng cô ấy làm nghề ca sĩ hoặc người viết văn, hoặc hoạt động trong ngành nghệ thuật nói chung.

Hôm nay được diện kiến và làm việc cùng với những chuyên gia hàng đầu trong nhiều lĩnh vực, Cao Lâm bỗng cảm thấy vinh hạnh khôn xiết. Tuy nhiên trong bốn người kia, có một người mà cậu không có cảm tình từ đầu đến giờ. Gã ngồi phía bên trái của ông bộ trưởng, đối diện với ba người còn lại, khuôn mặt cứng ngắt và lạnh lùng, không lộ nhiều cảm xúc. Khói thuốc trên tay hần bốc lên không ngớt từ khi bước vào đây, mặc dù trong phòng họp có dán biển cấm hút thuốc nằm lù lù ngay trước mặt. Thịnh thoảng gã chỉ cười khềnh vài cái góp vui bầu không khí cho có lệ, còn lại thì chỉ lơ đãng nhìn khói thuốc, như không màng đến sự hiện diện của những người khác. Cái vẻ cao ngạo đó khiến Lâm rất ngứa mắt, mặc dù biết rằng gã không phải hạng tầm thường, nhưng cậu vốn khinh bực những kẻ tự cao tự đại, không biết tuân thủ nề nếp cộng đồng.

Sau khi kết thúc lời giới thiệu về ba vị kia, ngài bộ trưởng lúc này mới đưa tay hướng về phía gã và nói:

“Còn đây là đồng chí Vũ Trọng Kiều, trinh sát đắc lực nhất dưới quyền của tôi. Cậu ấy là thiên tài trong lĩnh vực chỉ huy và truy bắt tội phạm. Những vụ án được giao đều được cậu ấy phá trong vòng trên dưới bảy ngày. Có cậu ấy góp mặt ngày hôm nay, tôi cảm thấy được yên tâm phần nào.” Gã Kiều được nhắc đến tên thì chỉ cười khuấy, điệu cười đó làm người khác rất khó chịu, nhất là phía Cao Lâm. Ngài bộ trưởng ngừng một chút, rồi tiếp: “Vụ án lần này ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến hình ảnh của ngành công an chúng ta. Vì vậy, để lấy lại danh dự, hôm nay tôi mời các chuyên gia tới đây, cốt là để cùng nhau hợp lực phá án càng nhanh càng tốt. Một tổ chuyên án đặc biệt sẽ được thành lập ngay bây giờ, dưới sự chỉ huy của trinh sát Kiều, tôi mong các vị hãy dốc lòng hỗ trợ lẫn nhau trong công tác phá án lần này.”

Mọi người đều tán thành, với sự gấp gáp của tình thế, trước khi tới đây, mỗi người đều đã ngầm đoán được lý do mình được triệu tập. Hơn nữa đây cũng chính là cơ hội được thể hiện mình, nếu phá thành công vụ này, thì tiền tài danh vọng sẽ mở ra không ngớt. Cao Lâm thì tỏ ra không buồn cũng không vui. Xét theo tài năng thì cậu còn kém xa với những người kia, chủ yếu được đề bạt vào tổ chuyên án này là vì án mạng xảy ra tại thành phố do cậu quản lý, điều này khiến cậu cảm thấy có chút tự ti. Nhưng đổi lại, lòng nhiệt huyết muốn phá án lại càng tăng, vì trước giờ cậu chưa từng bỏ cuộc một lần nào, được tham gia vào vụ án đặc biệt này cũng coi như là một cơ hội trời cho để cậu mở rộng tài năng của bản thân.

Bạn đang đọc truyện Kỳ Án Hoa Roi Từ Lộ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Chương 4: Giải đố

Vào khoảng giữa tháng 2 năm 1979, chiến tranh biên giới giữa hai nước Trung Quốc và Việt Nam nổ ra. Chỉ trong vài ngày, quân giải phóng từ phương bắc đã đánh chiếm được những trọng điểm trong tuyến biên giới của Việt Nam. Chúng đi tới đâu cũng đều thực thi chính sách tàn sát và cướp bóc, những người dân may mắn sống sót kể lại rằng xác người nằm la liệt trên các con lộ chính, nhà cửa đều cháy rụi trên diện rộng, khói bốc lên che kín một vùng trời, khắp nơi tiếng oán vọng về không ngớt. Lúc ấy quân phương bắc sử dụng chiến lược tốc chiến tốc thắng, lần ất về quân số, khiến quân bản bộ không kịp trở tay, chẳng mấy chốc toàn bộ dãy biên giới đều bị vây hãm, tình thế rất quyết liệt.

Lúc đó cậu bé Phan Thanh mới lên mười, cùng với mẹ ruột từ vùng tây bắc chạy xuống phía nam lánh nạn với hàng ngàn người dân tộc thiểu số khác. Tuy nhiên khi chưa kịp ra khỏi vùng Mường Khương thì được tin Lào Cai thất thủ, toàn bộ dân quân trong vùng đều rơi vào cảnh sống nay chết mai dưới thế gọng kềm của địch. Rừng núi Lào Cai vốn rất rậm rạp, lại thêm vô số ngọn núi che trở nên được coi là nơi trú ẩn rất lý tưởng. Tuy nhiên trong số những ngọn núi được biết đến, có một nơi mà không ai dám bước chân vào, người ta gọi nó là núi Đập Du Sơn.

Theo phát âm trong ngôn ngữ của người dân tộc Miêu thì Đập Du nghĩa là âm hồn vất vưởng, ám chỉ ngọn núi này là thánh địa của quỷ. Thời điểm trước đó trong vùng thường có rất nhiều trẻ con mất tích, dân bản địa hay đồn rằng vùng núi này bị ám rất nặng, nếu cứ loay quanh trong này sớm muộn cũng bị quỷ núi bắt đi. Khi xảy ra chiến sự, mọi người đều chủ động sơ tán khỏi biên giới, tuy nhiên vẫn không ai dám đi qua Đập Du Sơn. Tình thế nguy cấp liên quan đến mạng sống khiến hai mẹ con Phan Thanh bất chấp đi vào ngọn núi ấy, sau đó phát hiện một ngôi nhà cổ bằng tre, nằm sâu trong một hốc núi, xây dựng theo phong cách người dân tộc, nhưng chưa thể đoán ra là kiến trúc của dân tộc nào. Lúc ấy do không còn lựa chọn, mẹ của Phan Thanh mới đưa cậu vào trong đó lần tròn.

Tưởng chừng tai qua nạn khỏi, nhưng tránh được họa này thì họa khác lại đổ xuống.

Vào trong đó mới biết thì ra lời đồn về quỷ bắt trẻ con là thật. Bên trong căn nhà đó chất đầy những bình thủy tinh rất lớn, mỗi bình đựng một xác trẻ con gần như còn nguyên vẹn, được ngâm trong một loại dung dịch màu vàng đục, rất ghê rợn. Quá hãi hùng trước cảnh tượng trước mắt, hai mẹ con Phan Thanh tìm cách thoát ra khỏi ngôi nhà thật nhanh. Nhưng như một cái bẫy đã đặt sẵn, chỉ có vào mà không có ra, cánh cửa được làm chủ yếu bằng tre nửa nhưng khi đóng vào lại cứng hơn sắt thép, bên trong không cách nào phá được. Hai mẹ con bị nhốt trong đó ba ngày liền, cho đến khi chủ nhân của căn nhà xuất hiện.

Hắn là một pháp sư người dân tộc, chuyên bắt giết trẻ con để luyện ngải, sau đó thêu dệt lên câu chuyện về ma quỷ để tránh bị người ngoài phát giác. Không ngờ hôm nay lại bị hai mẹ con Phan Thanh tìm ra nơi trú ẩn.

Bị người khác đột ngột phát hiện ra tội ác nên lão pháp sư tức giận lắm, liền tìm cách ám hại hai mẹ con Phan Thanh. Ngải thâm độc một thì người luyện ngải thâm độc mười, mẹ của Phan Thanh bị yểm ngải lên người, rồi trở nên điên dại, sau đó tự mổ bụng mình tự sát. Phan Thanh thì bị ông ta bắt lại, làm vật tế ngải. Tuy nhiên trong lúc thừa sống thiếu chết thì lão pháp sư phát hiện ra cuốn ‘Phản Gia Ký’ trong túi đồ của Phan Thanh. Lão liền ép cậu kể ra nguyên nhân có được cuốn sách này. Sau khi biết cậu là hậu duệ của gia tộc Phàn, lão ta đột nhiên run rẩy, quỷ mị xuống vai lay, dập đầu xuống đất đến chảy máu, cầu xin cậu tha lỗi.

Sau đó mới biết, vào mấy trăm năm trước tổ tiên ông ta thuộc những nạn dân di cư từ phía nam tới vùng Bàn Kha, được Phàn gia cứu sống và tận tình giúp đỡ, dân tộc ông ta nợ Phàn gia quá nhiều. Với trí óc của một đứa trẻ mười tuổi thì Phan Thanh chưa thể cảm nhận được những mất mát của mình, nên không biết phải xử trí ra sao. Ông ta lập tức đề nghị sẽ truyền dạy cho cậu toàn bộ hiểu biết của mình về bùa ngải và phong thủy để đền bù. Cho đến năm 15 tuổi thì chàng đã học được hết những bí thuật cao thâm từ lão pháp sư. Không lâu sau thì ông ta lâm trọng bệnh, cơ thể đau đớn cùng cực nhưng không thể chết ngay. Liền gọi Phan Thanh tới và xin một ơn huệ cuối cùng, đó là kết liễu mạng sống ông ta. Mặc dù biết ông ta là kẻ thù giết mẹ và là tác giả của bao tội ác nhưng Phan Thanh vẫn quá mềm lòng, không nỡ ra tay. Sau đó chàng quyết định rời bỏ vùng rừng núi để đi xuống miền xuôi, tự thân bươn chải, sau nhiều năm vẫn không có ý định quay lại Đập Du Sơn.

***

Ngày 21 tháng 1 năm 2000, tức một ngày sau sự thành lập của tổ chuyên án.

Tiếng giày gỗ cộp cộp xuống sàn gạch bóng loáng. Cao Lâm đi phía trước Phan Thanh tầm một thước, cả hai rảo bước khá nhanh trên đoạn hành lang dài, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa màu vàng nhạt, bên trên có dòng chữ ‘Tổ chuyên án hình sự’. Cả hai cùng bước vào, bên trong khá rộng rãi và ồn ào, có khoảng hơn hai mươi đồng chí cảnh sát đang bận bịu với đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn làm việc. Tiếng điện thoại, tiếng nói chuyện, thậm chí có cả tiếng chửi thề, vang lên pha lẫn vào nhau tạo nên một không khí bận rộn, có phần căng thẳng đến ngột ngạt. Phan Thanh nghĩ để huy động một lực lượng như vậy phục vụ cho việc phá án, chắc hẳn vụ này có ảnh hưởng rất lớn đến hình ảnh của bộ cảnh sát, hoặc ít nhất là với hình ảnh của ngài bộ trưởng.

Cao Lâm và Phan Thanh băng ngang qua chỗ họ, tiến tới một cánh cửa khác nằm sâu trong góc phòng. Cửa vừa mở ra, Phan Thanh cảm thấy không khí trong này khác hẳn với ngoài kia, rất trật tự và yên lặng. Bên trong có bốn người đã ngồi sẵn trong đó, cùng hướng về một chiếc bảng dựng màu trắng, phía trên có dán những bức ảnh của hiện trường nơi thi thể nữ giới được tìm thấy. Theo quan sát vào phong thái của những người này, thì Phan Thanh ngầm đoán họ là những bộ não chủ chốt của tổ chuyên án.

Vừa thấy Cao Lâm, cảnh sát Kiều liền đứng dậy, chặn ngay ở cửa, dơ chiếc đồng hồ kim loại đeo trên tay ra trước mặt cậu ta, rồi khinh khỉnh nói:

“Cậu tới trễ mười phút, sao vậy?”

“Tôi không tới trễ, chỉ là có chút việc liên quan đến vụ án cần giải quyết.” Lâm phân trần, đồng thời đưa một ánh mắt khiêu khích về phía Kiều.

“Cậu nói thật hàm hồ, vốn dĩ tổ chuyên án thành lập là để cùng nhau giải quyết vụ này, đã làm việc theo nhóm thì không được hành động đơn lẻ, ít ra thì cậu làm gì cũng phải xin phép tôi trước, có phải không?”

“Xin lỗi đồng chí, đó là tại tôi. Là do tôi ép cậu ấy đưa tôi tới đây, nên thành ra mới tới trễ.” Phan Thanh chen lên phía trước Cao Lâm, mở lời nói thay cậu ta.

“Anh là ai?” Cảnh sát Kiều hất hàm hỏi.

“Tôi là Phan Thanh, là bạn của cậu Lâm đây. Đêm xảy ra vụ việc tôi cũng có chứng kiến, hôm nay tới đây muốn giúp các đồng chí phá vụ này.”

Cảnh sát Kiều nhếch mép cười một cái, vài giây sau mới nói:

“Các anh tưởng đây là khu vui chơi, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi à? Anh lấy cái gì để giúp chúng tôi? Hay là anh quen biết thủ phạm? Hay anh chính là thủ phạm?”

Phan Thanh quan sát thấy gã cảnh sát này rất hay dùng câu hỏi ngược để lấn át người khác, chẳng trách Cao Lâm không có mấy thiện cảm với gã. Nhưng Phan Thanh cũng nhận thấy cách nói chuyện của gã có đầu có đuôi, khá lô-gíc, có vẻ đúng là một trinh sát có kinh nghiệm như lời Cao Lâm nói. Tuy nhiên chàng là người đã tiếp xúc với xã hội từ bé, chưa đau thương nào chưa từng trải qua, cũng gặp không ít hạng người, với kẻ này, thì phải dùng nhu chế cương. Chàng liền nhẹ nhàng đối đáp:

“Đồng chí nói rất có lý, tôi cảm thấy thật sai sót khi đột nhiên tới đây mà chưa có sự cho phép. Nhưng mà một người bình thường, cũng nên có trách nhiệm giúp đỡ người công an. Đồng chí thấy có phải không? Hơn nữa nếu vụ này được phá càng nhanh, thì công lao của các vị càng lớn, đó chẳng phải điều tốt sao?”

Kiều cảm thấy nghe khá xuôi tai, dù gì thì gã cũng đang chỉ tỏ ra giương oai với người khác, nếu đối phương đã chủ động hạ mình thì cũng không nên chèn ép làm gì. Nghĩ như vậy nhưng gã vẫn không chịu buông bỏ, liền tỏ vẻ lạnh nhạt và nói:

“Anh thì giúp được gì đây? Tất cả các ngã rẽ của manh mối đều đang được chúng tôi bắt kịp. Tôi nghĩ anh chẳng có manh mối gì giá trị hơn chúng tôi đâu.”

Phan Thanh liếc nhanh vào bên trong, những bức ảnh chứa kí tự trên da thì thể đang được phóng rất to trên cái bảng lớn, điều đó cho thấy họ đang trong quá trình phân tích về các chữ cổ đó. Cộng thêm những vết mực đỏ viết chẳng chặt trên bảng, theo quan sát thì rõ ràng họ chưa thể giải mã được ý nghĩa của chúng. Năm bắt được điểm này, Phan Thanh khiêm tốn nói:

“Tôi thì cũng không tài giỏi gì, tuy nhiên cũng chịu khó nghiên cứu đôi chút về các kí tự lạ, nên có thể tôi sẽ giúp các vị giải chúng.”

“Kí tự lạ? Nói vậy thì anh đã xem qua những bức ảnh hiện trường rồi đúng không?” Cảnh sát Kiều nheo mắt lại, phán đoán của gã quả thật rất chính xác.

“Đúng, tôi đã xem qua.” Phan Thanh gật đầu thừa nhận, “Chính xác là vô tình xem qua, vì vậy tôi mới đến đây hôm nay, ngoài mong muốn giúp đỡ, không hề có ý định nào khác.”

Đúng lúc này thì một giọng nói phát lên từ phía sau, là của một đồng chí cảnh sát: “Thưa thủ trưởng, các giáo sư ngôn ngữ học đều gửi thư đến nói rằng không thể dịch nổi các kí tự lạ trên thi thể, họ nói cần cho họ thêm một chút thời gian, chúng ta trả lời họ sao đây?”

“Nói với họ rằng không cần đâu, chúng ta sẽ tự có cách.” Cảnh sát Kiều nói vọng ra, nhưng ánh mắt không rời Phan Thanh, cái nhìn của gã khá khó hiểu nhưng bên trong chứa đầy sự ngạo mạn. Cuối cùng gã đành đứng dịch sang một bên, miễn cưỡng đưa tay mời hai người vào, trước khi khép cửa còn buông một câu đe dọa: “Nếu không được như những gì anh nói, thì tội lỗi đối người thi hành công vụ anh khó lòng mà tránh khỏi!” Nói xong liền nở một nụ cười lạnh lẽo trên môi.

“Đây là giáo sư Trần Gia Khai, chuyên gia về lĩnh vực tâm lý tội phạm học. Kế bên là cô Hồ Hiến Duyệt, viện trưởng viện pháp y quốc gia. Và cuối cùng là nhà báo Đoàn Sỹ Nam. Họ đều là các chuyên gia hàng đầu được mời tới đây phá vụ này.” Cao Lâm tỏ ra nhanh nhẹn trong công tác làm cầu nối, chờ đợi Phan Thanh lần lượt bắt tay cả ba vị xong xuôi, cậu ta mới nói thêm: “Còn đây là Phan Thanh, chuyên gia về...”

“Tôi chỉ là dân thường, không là chuyên gia về lĩnh vực gì cả.” Phan Thanh ngắt lời Cao Lâm, chàng không muốn để họ biết mình là pháp sư, vì nghề này thường bị coi là bịp bợm, nhất là khi đất nước càng trở nên hiện đại hóa thì người ta càng không tin vào mấy chuyện tâm linh vô căn cứ. Cho nên giấu mình vẫn là kẻ sách hiệu quả.

Cao Lâm hiểu ý, liền chữa lời:

“À, đúng, cậu ấy chẳng phải chuyên gia về lĩnh vực nào, nhưng có hiểu biết không nhỏ về các kí tự cổ quái, mấy dòng chữ khắc trên thi thể nạn nhân, mọi người hãy cứ để cậu ấy lo.”

“Còn tôi là trinh sát Vũ Trọng Kiều, tổ trưởng tổ chuyên án lần này, rất hân hạnh.” Kiều đã đứng trước mặt Phan Thanh từ bao giờ, vừa nói vừa đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay, trong ngữ điệu có phần hơi giả tạo. Khỏi từ điều thuốc trên miệng gã bốc lên nghi ngút, che kín cả khuôn mặt sạm đen, tuy nhiên

Phản Thanh vẫn cảm nhận được cái nhìn đầy sắc lạnh từ đôi mắt không mấy thiện cảm sau làn khói trắng đục ấy.

Phản Thanh đưa tay ra, liền cảm nhận được sự thô ráp trong cái bắt tay của gã, cứng và lạnh giống như biểu cảm trên khuôn mặt gã lúc này.

Khoảng vài phút sau màn chào hỏi thì cuộc họp chính thức bắt đầu, mở lời trước là cô Hiến Duyệt:

“Trong thi thể nạn nhân phát hiện ra chất chloroform, một hợp chất gây mê rất mạnh, một liều nhỏ có thể làm một người khỏe mạnh ngất đi trong vòng nhiều giờ đồng hồ. Vùng sọ trán nạn nhân bị lún, do bị một vật cứng đập mạnh, có thể hung khí là một cây búa. Tuy nhiên, điều đáng ngạc nhiên là theo khám nghiệm, nguyên nhân gây tử vong không phải do hộp sọ bị vỡ. Thực chất, cô ta đã chết trước khi bị đập vỡ sọ.”

Mọi người đều có vẻ bàng hoàng trước thông tin mới này.

“Nếu thế thì nguyên nhân gây tử vong là gì?” Cảnh sát Kiều lên tiếng. Đây cũng là thắc mắc của toàn bộ những người đang ngồi đây lúc này.

“Là do gây mê quá liều.” Cô Hiến Duyệt dừng lại đôi chút, “Khi chất chloroform bị sử dụng quá liều lượng mà cơ thể cho phép, sẽ dẫn đến trạng thái sốc, khiến các cơ lười mềm lại và thụt vào trong hàu, dẫn đến tình trạng ngộp thở. Thậm chí với một lượng chloroform tương ứng tìm thấy trong thi thể, nếu không bị chết ngạt cũng sẽ chết do ngộ độc. Trước đây hợp chất này được dùng để gây mê bệnh nhân trước khi thực hiện một ca phẫu thuật, nhưng sau đó có một vài trường hợp do sợ ý của bác sĩ khiến bệnh nhân tử vong. Từ đó hợp chất này bị cấm lưu hành trên thị trường, cho nên người sở hữu hợp chất này rất có thể là dược sĩ, hoặc ít nhất cũng có liên quan đến ngành dược.”

Tất cả cùng quay sang nhìn nhau. Cao Lâm dăm chiêu vài giây, chợt nhớ ra một chi tiết quan trọng liền quay sang hỏi:

“Vậy tại sao hân còn đập vỡ sọ nạn nhân sau khi biết cô ta đã chết?”

“Có lẽ lúc ra tay, hân không hề biết rằng cô ta vốn đã chết lúc bị gây mê.” Phản Thanh góp ý.

Kiều nghe xong liền phui phui tay có ý không đồng tình, gã hít một hơi thuốc thật sâu, từ tốn nhả hết khói trong miệng rồi mới mở lời:

“Nếu thế thì có vẻ hơi mâu thuẫn, các vị thử nghĩ xem Nếu đã có liên quan đến ngành dược, vậy tại sao hân lại không biết rằng mình sử dụng quá liều gây mê? Là do vô tình hay cố ý? Hơn nữa khi tin chắc nạn nhân đã bất tỉnh, tại sao hân không chọn cách ra tay nhẹ nhàng hơn mà lại phải đập vỡ sọ nạn nhân? Điều đó sẽ tốn nhiều công sức hơn và rất dễ bị dính máu lên người. Cho nên tôi nghĩ, trong lúc hành động, hân bất ngờ gặp phải một trở ngại nào đó, khiến cho kết quả không được như ý so với dự kiến ban đầu của hân.”

Ông Gia Khải từ nãy giờ chăm chú lắng nghe lời phân tích của đồng nghiệp, lúc này mới chịu lên tiếng:

“Vụ án này có hai mốc thời gian đáng chú ý, đó là lúc hân ra tay sát hại nạn nhân và lúc hân đem thi thể trưng bày trước cảnh sát. Phân tích theo tâm lý học hành vi, thì hân là người điềm tĩnh và rất tự tin. Vì nếu đã có nhà ý muốn trưng bày sản phẩm chết chóc của mình lên trước bao người, thì hân phải là người rất say mê được làm trung tâm chú ý của dư luận. Hân khao khát được mọi người nhắc đến tên mình, tung hô hân, thậm chí là sợ hãi hân. Hân coi sự gắt chốc như một trò chơi, và coi bên cảnh sát là đối thủ trong trò chơi ấy. Tuy nhiên, theo phán đoán của tôi, thì có một điểm mà hân đã vô tình để lộ manh mối cho chúng ta.”

Ông Gia Khải đột nhiên ngừng lại, tháo cặp kính vớt lên trên bàn, sau đó từ từ nhắm mắt lại, đầu hơi ngửa ra sau, hít một hơi đầy không khí làm hai lá phổi của ông ta căng ra. Giữ nguyên như thế trong vòng vài giây, khoe miệng ông ta nhếch lên đôi chút, rồi thở ra nhẹ nhẹ, sau đó lại đeo kính vào, ánh mắt trở nên lạnh lẽo khác thường. Hành động vừa rồi khiến Phản Thanh khá khó hiểu, chỉ biết rằng nó mang lại cho ông ta một sự mãn nguyện đến kỳ lạ. Lúc bấy giờ, ông ta mới tiếp tục câu nói còn dang dở:

“Kẻ này có hai nhân cách khác nhau!”

***

Trường đại học được quốc gia năm nay náo nhiệt hơn hẳn so với những năm còn lại. Nguyên nhân do đợt tuyển sinh đầu vào lần này dường như khá dễ dàng, khiến số lượng tân sinh viên tăng lên đáng kể. Đương nhiên, số lượng nam sinh trúng tuyển luôn thấp hơn nữ sinh rất nhiều, gần như là chỉ bằng một phần ba. Chính vì sự chênh lệch về giới tính này, mà các cậu nam sinh trở nên rất có giá. Đừng nói đến những cậu có vẻ ngoài dễ nhìn, hay những cậu có gia đình khá giả, mà ngay cả những cậu thanh niên không có gì nổi bật cũng có thể dễ dàng kiếm cho mình vài ba mối tình trong suốt thời gian học tập ở đây.

Được tiếp xúc thường xuyên với phái yếu, dường như đem lại sự hiểu biết không nhỏ về tâm sinh lý nữ giới của các cậu sinh viên. Họ trở nên rất biết lấy lòng con gái, rồi nhanh chóng khiến đối tượng phát sinh tình cảm với mình, sau đó cặp kè nhau, đến khi nguội lạnh thì liền tìm đối tượng khác để tán tỉnh. Sự phóng túng trong tình yêu dễ dàng biến những cậu thanh niên còn ngoan ngoãn trước khi bước vào đây, trở thành những gã sở Khanh rất chuyên nghiệp.

Câu nói ‘trâu già thích gặm cỏ non’ được áp dụng toàn bộ ý nghĩa của nó trong trường đại học được này. Các nam sinh viên năm hai, năm ba, thậm chí cả những chàng thạc sĩ cũng đều có chung sở thích tán tỉnh các cô nàng tân sinh viên năm nhất. Đối với họ, trêu đùa với sự ngây thơ là một cái thú rất mê đắm.

Tuy nhiên, trong những thứ vốn hiển nhiên thì đều xuất hiện những ngoại lệ, và trong một tập thể vốn bình thường thì luôn có kẻ đặc biệt, điều này khó mà tránh khỏi.

Hắn là một sinh viên năm hai của trường dược, bề ngoài không có gì nổi trội, là người ít nói, sống khá nội tâm, thường đi lại chỉ có một mình, không thích kết bạn giao du với ai. Tuy nhiên, mặc dù đã chọn một lối sống hết sức thâm lặng, nhưng hắn lại luôn là nhân vật được chú ý trong trường. Dĩ nhiên, không phải vì bề ngoài, cũng chẳng phải vì thành tích học tập, càng không phải do gia thế.

Thật ra, sự nổi tiếng của hắn bắt nguồn từ những lời truyền miệng có phần ác độc từ bạn học.

Vào đầu học kì thứ nhất của năm hai, một nhóm nữ sinh nghịch ngợm bắt đầu chú ý tới một nam sinh đơn độc, luôn ngồi ở hàng ghế phía sau cùng, cố ý tránh tiếp xúc với người khác càng ít càng tốt. Nhóm nữ sinh đó liền cử một cô bạn gái có ngoại hình rất ổn, cá cược với nhau xem cô ta có chiếm được trái tim cô đơn của cậu nam sinh kia không. Cô nàng bắt đầu tiếp cận cậu ta, tỏ ra mình là một người hết sức ngây thơ và dễ mến, lại thêm vẻ bề ngoài tươi tắn, nên chẳng mấy chốc cậu nam sinh kia đã đổ gục. Tuy đã thắng cược nhưng để làm phong phú thêm bộ sưu tập thành tích tán trai của mình, cô ta muốn chiếm trọn cả trái tim lẫn thể xác cậu sinh viên ấy, nên đã nhiều lần dụ dỗ cậu ta làm tình với mình.

Kỳ lạ ở chỗ, cậu nam sinh kia luôn từ chối thẳng thừng hết lần này đến lần khác. Do bị bề mặt với đám bạn, một hôm cô ta chuốc say cậu nam sinh ấy rồi ép cậu ta lên giường với mình. Tuy nhiên trong lúc cởi quần áo thì mới phát hiện ra dương vật của cậu ta bị dị dạng, chắc chắn đã mất đi khả năng của người đàn ông. Vừa bất ngờ lại vừa thích thú với những gì mình phát hiện, cô ta đem chuyện đó truyền tai mọi người, một truyền mười, mười truyền trăm. Cậu nam sinh kia bỗng chốc trở thành chủ đề bị trêu chọc của mọi người, đau đớn như bị đâm thấu tim gan.

Vốn đã cô đơn, nay lại càng đơn độc hơn. Lời nói quả thật có khả năng giết chết tâm hồn con người, khiến cho tinh thần tàn lụi, nhân tính cũng bị dày vò, để rồi vô tình đánh thức một con ác mộng ghê tởm.

Hôm nay sân trường khá vắng vẻ, trời lại đang lất phất mưa, không khí bên ngoài rét buốt đến tê tái. Hắn vẫn ngồi ở góc cây quen thuộc như thường lệ, dưới chiếc ô màu đen đặc, đưa mắt nhìn những hạt mưa rơi xuống rồi biến mất dưới nền đất. Thình thoảng, một vài nữ sinh đi ngang qua, co ro trong cái lạnh, nhìn hắn với ánh mắt đầy sự châm chọc, vài tiếng cười khúc khích vang bên tai. Hắn nhận ra điều đó, nhưng không phản ứng gì, đôi mắt vô hồn lơ đãng nhìn những hàng mưa bay bay.

“Trời mưa rồi, không biết cá có ngoi lên không?”

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: chương 5: Sói và cừu

“Hai nhân cách khác nhau?” Cao Lâm đứng hẳn lên khỏi ghế, người hơi rướn về hướng giáo sư Trần Gia Khải, hai mắt mở to hết cỡ. Vốn dĩ cậu chưa hề nghe qua loại bệnh lý này, tự nhiên cảm thấy tò mò khôn siết.

“Đúng vậy, hay còn được gọi là bệnh ‘đa nhân cách không chủ đích’. Bệnh lý này bắt đầu được nhắc đến rộng rãi sau khi được nghiên cứu bởi bác sĩ thần kinh học người Mỹ Morton Henry Prince, tác giả của cuốn sách nổi tiếng ‘The dissociation of a personality’ xuất bản vào năm 1906. Trong cuốn sách đó, bác sĩ Morton có viết về một bệnh nhân có tên Sally Beauchamp, cô ta được phát hiện là có đến gần sáu nhân cách khác nhau cùng tồn tại trong một cơ thể: Có lúc là một cô gái nét na hiền dịu, lúc lại là một cô gái cực kỳ dã man và thú tính, có khi lại là một bà lão gần 80 tuổi trong hình hài của một cô gái thanh xuân.”

Mọi người cùng “ồ” lên kinh ngạc. Không ngờ trên đời lại có một loại bệnh lý lạ lùng như thế.

Cao Lâm hơi biến sắc, cậu ta nghĩ ngợi gì đó trong vòng vài giây, rồi nói:

“Nhiều lúc tôi cũng rất hay bị như vậy. Có lúc đang vui vẻ nhưng gặp một chuyện không hay, dù rất nhỏ nhưng cũng làm tôi nổi điên lên. Rồi nhiều khi gặp chuyện buồn, hay tâm trạng không tốt, nhìn đâu cũng thấy một màu đen ảm đạm, đầu óc chán chường không muốn làm gì hết. Liệu đó có phải thứ bệnh mà giáo sư đang nói tới không?”

Giáo sư Gia Khải lắc đầu nhẹ, ông đưa tay tự rót cho mình một cốc nước, sau khi uống vài ngụm, liền đứng dậy khỏi vị trí đang ngồi, tiến tới cái bảng trắng, ôn tồn mở lời:

“Đó gọi là cảm xúc của con người. Vừa rồi cậu còn dùng từ ‘tâm trạng’, theo tâm thần học thì tâm trạng tức là một dạng cảm xúc, dù tiêu cực hay tích cực, cũng chỉ xuất hiện tạm thời trong một cá nhân. Đã là cảm xúc thì không được gọi là một bệnh lý.”

Sau đó ông Gia Khải liền vẽ một hình tròn khá to trên bảng, rồi tiếp:

“Mọi người hãy tưởng tượng hình tròn này biểu trưng cho một tâm hồn hoàn chỉnh của một cá nhân. Khi bị môi trường bên ngoài tác động, tâm hồn sẽ thay đổi theo nhiều cách, để phản ứng lại với sự tác động đó. Giả như nếu cậu Lâm đây chĩa súng vào tôi, thì cảm xúc của tôi sẽ phản ứng lại bằng một trạng thái sợ hãi, mà dân gian có câu ‘sợ xanh mặt’.” Giáo sư liền lấy một chiếc bút màu xanh lục, rồi tô lên hình tròn, “Nhưng ngược lại, nếu cậu Lâm chĩa bô súng xuống, rồi vứt cho tôi một món tiền khổng lồ, thì cảm xúc của tôi sẽ thay đổi như thế này.” Ông liền xóa màu xanh lục trên hình tròn đó đi, rồi tô màu vàng lên thay thế, “Sẽ là sự vui sướng!”

“Có thể nói những thay đổi về màu sắc của hình tròn, cũng giống như sự thay đổi về mặt cảm xúc của chúng ta, có lúc màu này, có lúc màu kia. Điều đó là hoàn toàn bình thường. Nếu khi nào cậu Lâm mà không còn sự vui, buồn, ủ rũ hay tức giận nữa thì lúc đó mới cần đến gặp tôi, vì như vậy là cậu đã mắc tâm bệnh rồi đấy.”

Cả phòng đều bật cười.

Nhà báo Đoàn Sỹ Nam vốn khá ít nói, lại không thích sự lan man, sau khi chờ đợi tiếng cười tan dần, liền chuyển hướng vào đề tài trọng tâm:

“Giáo sư Khải này, vậy ông dựa vào đâu mà suy đoán hung thủ có hai nhân cách khác nhau?”

Giáo sư Gia Khải chưa trả lời vội, lần này lại vẽ một hình tròn lớn, sau đó vẽ thêm ba hình tròn nhỏ hơn bên trong, tỷ lệ là cân đối nhau. Ông chậm rãi đáp:

“Người mắc bệnh đa nhân cách, có cách phản ứng không giống với người bình thường. Tâm trạng hay cảm xúc của họ gần như được thay thế bằng một con người khác mà họ chưa bao giờ được biết tới. Ba hình tròn nhỏ này, đại diện cho ba nhân cách khác nhau. Mỗi khi bị tác động từ bên ngoài, tùy vào sự dữ dội của tác động đó, mà quyết định xem nhân cách nào lên nắm quyền điều khiển. Khi một nhân cách được biểu đạt, thì các nhân cách còn lại sẽ tạm thời lắng xuống. Giống như ba hình tròn này, khi nằm trong một phạm vi nhất định, nếu một hình nở to ra, thì bắt buộc hai hình kia phải thu bé lại. Đó chính là sự giãn nở tạm thời của các nhân cách. Tuy nhiên, hành động giết người gây ra một tác động rất lớn với tinh thần hung thủ, sự tác động có phần đặc biệt này vô tình khiến cho hai nhân cách của hắn cùng biểu đạt trong cùng một thời điểm, phá đi quy luật giãn nở của nhân cách.”

Giáo sư Gia Khải ngừng lại đôi chút, sau đó quay sang chỗ cô Hồ Hiến Duy đang ngồi, hỏi:

“Lúc khám nghiệm, cô Duy có phát hiện điều gì kỳ lạ thông qua các vết thương trên thi thể không?”

Cô Hiến Duy hơi chau mày, đầu hơi ngẩng lên cao, có vẻ đang lục tìm trong trí nhớ những chi tiết bất thường trên thi thể nạn nhân. Vài giây sau, cô nói như reo:

“À đúng rồi, những kí tự được rạch trên thi thể, có chỗ bị rạch rất sâu, nhưng có chỗ lại chỉ như một vết xước ngoài da. Có vẻ hung thủ dùng lực tay không đều cho lắm. Hơn nữa, ngoài vết lún trên trán sọ, thì phần sọ gáy cũng có hơi biến dạng, nhưng không quá nghiêm trọng, có thể nói hung thủ tấn công vào vùng sọ gáy bằng một cách rất... nhẹ nhàng, và có phần hơi lưỡng lự.”

Ông Gia Khải gật đầu hài lòng, liền cảm ơn cô Hiến Duy rồi phân tích tiếp:

“Chính xác là hắn đã lưỡng lự, vào lúc đó trong đầu hắn đang diễn ra một cuộc tranh đấu giữa hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Và để chứng minh thêm rằng trong con người hắn tồn tại hai nhân cách, thì các vị hãy nhìn hiện trường xem.” Giáo sư Gia Khải chọn ra hai tấm trong xấp ảnh hiện trường, một tấm chụp lúc thi thể còn đang treo lơ lửng, tấm còn lại chụp cận cảnh thi thể lúc đã được đưa xuống. Ông nói:

“Để dàn xếp một vụ ‘trung bày chết chóc’ lên trước bao nhiêu người như thế này, hơn nữa những người ở đó đa số là cán bộ công an, thì hung thủ phải thật sự tự tin và bản lĩnh. Ngoài ra còn rất nhân tâm, tôi xin được dùng cụm từ ‘mất hết nhân tính’. Vậy tại sao, một kẻ tàn ác và lạnh lùng như vậy, lại lưỡng lự trong lúc ra tay? Bằng chứng là trên thi thể có nhiều vết tấn công ‘hồng’ của hắn, những vết rạch trên thi thể cũng đứt đoạn, độ sâu khác nhau.” Ông đưa tay chỉ lên bức chụp cận cảnh thi thể, “Rõ ràng trong lúc thực hiện hành vi giết người, cái cảnh máu me ghê rợn đó đã tác động đến nhân cách lương thiện thường ngày của hung thủ, dẫn đến việc cả hai nhân cách đối lập cùng vùng lên trong hắn. Tuy nhiên...”

Ông thờ một hơi dài, thần sắc có hơi ủ rũ, trong câu nói toát lên một sự thương cảm: “Đáng tiếc, ác quỷ đã chiến thắng cái thiện.”

Câu nói vừa rồi khiến giáo sư Gia Khải gần như mất hết sức lực, ông chậm chậm trở về chỗ ngồi của mình, lặng lẽ nhìn mọi người bằng một ánh mắt tiếc nuối.

Phản Thanh ngồi lắng nghe phân tích của giáo sư mà lòng cảm thấy đau nhói, ác quỷ thật sự tồn tại, ngay trong tâm hồn con người, nó lặng lẽ, chui lủi, kiên nhẫn chờ đợi thời điểm để đưa những nanh vuốt tanh nồng mùi máu cướp lấy linh hồn những kẻ đáng thương.

Một bầu không khí lắng đọng bao trùm cả phòng. Cảnh sát Kiều gần như đã hút hết gần nửa bao thuốc, lúc này uể oải mở lời:

“Có khi nào hắn có đồng phạm không, giáo sư? Ý tôi là một kẻ có nhiệm vụ giết người, còn kẻ kia có nhiệm vụ tạo dựng hiện trường.”

Ông Gia Khải lắc đầu, trầm ngâm nói:

“Giả thuyết có hai hung thủ là không hợp lý. Cậu nghĩ xem, nếu cậu là hung thủ thì cậu có chấp nhận một đồng minh thiếu tay nghề đến nỗi chân tay run rẩy khi hành động không?”

“Cũng phải. Vậy ông còn phát hiện ra điều gì nữa không? Nếu chúng ta lần theo manh mối hung thủ là kẻ đa nhân cách.”

“Bệnh đa nhân cách là một bệnh lý rất hiếm gặp, từ xưa đến nay cũng chỉ phát hiện được chưa tới 300 trường hợp. Tuy nhiên, đa số họ là những người còn trẻ, rơi vào khoảng từ 16 cho tới 25 tuổi. Bởi vì ở độ tuổi này, nhân cách đang còn trong quá trình hình thành, nên rất dễ bị tác động. Tuy nhiên những tác động bên ngoài thôi chưa đủ, ở những người đa nhân cách, chúng tôi phát hiện ra họ đều có một quá khứ hết sức đặc biệt, giống như một sự ám ảnh sâu nặng, theo họ đến suốt đời. Sự ám ảnh đó chính là một tác nhân quan trọng trong sự hình thành một nhân cách khác. Tuy nhiên, không phải những người có quá khứ đau buồn nào cũng đều mắc bệnh này, như tôi đã nói, nó rất hiếm gặp.”

Cảnh sát Kiều đột nhiên đứng bật dậy, hai mắt mở trừng trừng, nói như hét:

“Nói vậy thì hung thủ đang là sinh viên, có hiểu biết về ngành dược và có tính cách khá khép kín!?”

Câu kết luận vừa rồi như một quả bom được kích nổ, làm chấn động tâm trí của mọi người. Một manh mối quan trọng về đặc điểm nhận dạng hung thủ đã được nêu ra, như một tia sáng dẫn đường chọi lóe lên trong đêm tối.

Cao Lâm lúc này bừng tỉnh, trong ánh mắt không giấu nổi niềm vui, lập tức phân tích lại lời nói của cảnh sát Kiều:

“Tôi hiểu rồi! Hung thủ có độ tuổi trong khoảng từ 16 đến 25, lại có hiểu biết về y dược, như vậy chắc chắn hẳn là một sinh viên khoa dược. Do bị ám ảnh về một tuổi thơ không tốt nên khó thiết lập được các mối quan hệ với bạn bè, cho nên hẳn rất cô đơn. Hơn nữa, trong hân tồn tại hai nhân cách hoàn toàn đối lập nhau, nếu một nhân cách đại diện cho sự lạnh lùng man rợ, thì nhân cách còn lại chắc chắn đại diện cho sự thâm lặng, trầm tĩnh!”

Lời phân tích ấy như một nguồn năng lượng bắn vào toàn bộ mọi người. Tất cả cùng đứng dậy, riêng cảnh sát Kiều thì vội vã chạy ra khỏi phòng họp, gần nhanh chóng tập hợp toàn bộ các đồng chí trinh sát của tổ chuyên án đang ở phòng bên ngoài, rồi lớn tiếng ra lệnh:

“Tất cả lập tức hành động, mau đi điều tra tại tất cả các trường đại học có liên quan đến ngành dược trong phạm vi 100 cây số, tìm một nam sinh viên trầm tính ít nói, có học lực trung bình, người gầy cao khoảng 1m75, cha mẹ có khả năng mất sớm, hoặc ly dị. Điều tra không chừng một ai cho tôi!”

Gần ba chục trinh sát cùng hô to “rồ!”, mãnh liệt và dứt khoát, như một tiếng sấm đưa ánh sáng công lý chiếu qua hàng mây đen mù mịt.

***

Vào những năm cuối thế kỉ 20, đầu thế kỉ 21, Chính phủ đưa ra hàng loạt chính sách mở cửa nền kinh tế và không ngừng mở rộng các mối làm ăn ra nước ngoài, đặc biệt tới các nước có ngành công nghiệp phát triển. Sự hội nhập thế giới lúc bấy giờ được cho là giải pháp lâu dài và tối ưu nhất để đưa ngành công nghiệp của đất nước lên một tầm cao mới. Trong đó, ngành công nghiệp xe hơi luôn là điểm hướng sáng giá cho khởi đầu của một nền kinh tế mạnh và bền vững.

Thời điểm đó chính phủ ra sức kêu gọi những sự đầu tư từ bên ngoài, về cả nhân lực lẫn tiền bạc. Với sự thay đổi về chế độ mở cửa, giúp đỡ doanh nghiệp, và cải cách về luật thuế, đất nước càng ngày càng trở nên hấp dẫn dưới con mắt các nền kinh tế lớn của thế giới. Các hiệp định và giao ước được ký kết ngày càng nhiều, cùng với sự đầu tư lớn và ổn định từ bên ngoài, cuối cùng, ngành công nghiệp nói chung, và ngành công nghiệp xe hơi nói riêng của đất nước chính thức được tỏa sáng dưới bầu trời kinh tế thế giới.

Kinh tế tăng trưởng dẫn đến nhu cầu đi lại của người dân rất cao, trong khi các phương tiện công cộng chưa phát huy được sự nổi trội của mình, dẫn đến sự xuất hiện bất ngờ của hàng loạt dịch vụ taxi, mọc lên như nấm sau mưa. Đơn giản là vì giá cả của một chiếc xe cỡ trung đều không quá lớn, hơn nữa thị trường kinh doanh xe hơi cũng đang mở rộng không ngớt, cho nên sở hữu một chiếc xe hơi không còn là việc quá khó khăn nữa. Tuy nhiên, cơ quan pháp luật giao thông lúc ấy vẫn còn khá lỏng lẻo và nhiều kẻ hồ, vô tình để nhiều người lợi dụng nhằm tư lợi riêng cho mình. Dẫn đến tình trạng nhiều taxi không hề có giấy phép kinh doanh hợp pháp, nhưng vẫn ung dung hoạt động trên mọi nẻo đường, góc ngách. Số lượng ngày một đông lên.

Không cần phải tìm kiếm đâu xa, ngay như ở những trung tâm giải trí lớn, rạp phim hay những tụ điểm họp đêm, dù là ngày lễ hay ngày thường, đều có thể nhận thấy những hàng xe taxi trải dài, đủ mọi màu sắc, hợp pháp hay không hợp pháp, cùng đỗ ở bên ngoài chờ đưa đón khách.

Bên ngoài rạp phim Cosmos tối nay cũng không phải ngoại lệ, từ bên trong bước ra là có thể dễ dàng bắt gặp những chiếc taxi đã đậu sẵn từ bao giờ, như những con sói khát máu đang chờ đợi con mồi ra khỏi hang. Rạp phim Cosmos này được đầu tư và xây dựng bởi một thương gia người Ý vào cuối năm 1998, cùng nằm trong chuỗi những trung tâm giải trí hàng đầu của thành phố, lại được xây dựng giữa những khu dân cư sầm uất, cho nên số người lui tới là không đếm xuể, đặc biệt là vào những ngày cuối tuần như hôm nay. Suốt cả buổi tối, có thể thấy rõ sự nhộn nhịp của từng đoàn người qua lại, giống như một phiên chợ trời chỉ mở một năm một lần vậy.

Tuy nhiên lúc này đã là gần 12 giờ đêm, rạp phim cũng đang bắt đầu đóng cửa, lúc này người ra người vào đông đúc bao nhiêu thì bây giờ lại vắng lặng quanh hiu bấy nhiêu. Bên trong rạp, thấp thoáng một vài công nhân vệ sinh đang nhanh chóng thực hiện công việc quét dọn của mình, trên mặt không giấu nổi nét mệt nhọc sau một ngày làm việc vất vả, nhìn vào biểu cảm của họ thì cũng dễ dàng đoán được mong muốn cháy bỏng được trở về tổ ấm của mình lúc này.

Hân từ trong rạp phim bước ra, mắt hơi ươn ướt, rõ ràng là vừa khóc cách đây không lâu. Cô lấy từ trong túi xách một bọc khăn giấy, rút một chiếc sau đó lau qua những giọt nước mắt đang thấm trên mi, lòng thầm trách cái tính cách yếu đuối của bản thân, lần sau, nhất quyết không chọn phim tình cảm ướt át mà xem nữa. Đã vậy lúc này còn bật khóc nức nở như một đứa trẻ con giữa bao người, giờ nghĩ lại chợt thấy xấu hổ.

Lúc này bên ngoài rạp gần như chẳng còn một ai, phố xá vắng lặng, các cửa hàng kinh doanh cũng đã đóng cửa im lìm, chỉ còn duy nhất một cửa hàng tạp hóa đối diện còn sáng đèn, nhưng chủ nhân cũng đang bắt đầu công việc dọn dẹp. Cô nhìn quanh một hồi rồi tiến tới một trạm xe bus gần đó, mặc dù biết đã quá muộn nhưng vẫn nuôi hy vọng rằng chuyến xe cuối cùng sẽ tới đón mình.

Tuy nhiên, sau khi nhìn lên bảng giờ thì cô thất vọng ra mặt. Chuyến xe cuối cùng đã đi qua được gần nửa tiếng rồi, lần này chắc phải cuốc bộ giữa trời lạnh căm căm mắt.

Hân buồn bã rời khỏi trạm bus, quyết định đi bộ về nhà. Cô thầm nghĩ nếu biết trước thế này đã không chọn giờ chiều phim muộn như vậy. Tuy nhiên cô lại cảm thấy bản thân mình vô lý, vì rõ ràng cô cố tình chọn giờ phim muộn, để lúc trở về có thể cho tâm hồn đắm chìm trong không khí yên tĩnh của ban đêm.

Nhưng màn đêm quá thật yên lặng hơn mức tưởng tượng của cô, thậm chí nó yên lặng đến đáng sợ, đến nỗi không thể nghe thấy một tiếng động nào của sự sống, chỉ có tiếng gió thổi hun hút, kéo theo hơi lạnh rét buốt.

Lúc chân đã mỏi và đầu óc hơi tê buốt do hơi lạnh thổi vào người, Hàn mới quyết định tạm dừng dưới một trạm bus. Cô thầm nghĩ nếu cứ như vậy thì ít nhất phải hai tiếng nữa mới lết về được tới nhà, đã vậy khả năng bị cảm lạnh còn rất cao. Hơn nữa cũng sắp đến kì thi tốt nghiệp đại học quan trọng, nếu lần ra ốm lúc này thì quả thật công sức học tập đổ sông đổ bể.

Đang đắm chìm trong những lo lắng của bản thân, thì lúc này từ phía con đường đối diện xuất hiện một ánh đèn ô tô đang chậm chậm đi tới. Hàn trở mắt nhìn, trong thâm tâm nhói lên một niềm vui sướng nho nhỏ, nhưng bên cạnh đó một nỗi sợ vô hình cũng đang vùng lên.

Thì ra là một chiếc taxi!

Cô cảm thấy yên tâm phần nào, quyết định đưa tay ra vẫy vẫy. Chiếc xe không tăng tốc cũng không đi chậm lại, bình thường nếu là một tài xế taxi kiếm ăn ban đêm, thì khi bắt gặp một hành khách hiếm hoi như vậy chắc chắn sẽ không chần chừ mà phóng ngay tới. Vậy mà chiếc taxi này vẫn giữ vẻ ung dung của mình, chậm rãi tiến tới chỗ Hàn, không có dấu hiệu nào của sự nhiệt tình đón khách.

Sau khi ngồi vào trong xe thì Hàn mới thở phào nhẹ nhõm, cô quay sang nói với tài xế:

“Anh cho tôi về khu đô thị Trần Đông. May mắn quá mới gặp được anh, ông trời đôi lúc cũng không phụ ai bao giờ.” Hàn giống như đang chết đuối mà nắm được phao, nên tâm trạng trở nên tốt hơn rất nhiều, cô thoải mái kéo chốt dưới ghế rồi đẩy nhẹ lưng ghế ngã về phía sau, tư thế này giống như nằm trên một chiếc giường mát-xa, khiến người ngồi cảm thấy rất dễ chịu.

“Vâng, ông trời quả không phụ ai bao giờ.” Người tài xế lên tiếng đáp lại, trong giọng nói có chứa một chút ẩn ý, có điều Hàn hoàn toàn không nhận ra điều đó, cô quay sang nở một nụ cười xã giao, sau đó không nói gì thêm.

Xe cũng đã lăn bánh được khoảng gần 20 phút, tiếng máy sưởi phát ra nhẹ nhàng, phả ra những làn hơi ấm rất dễ chịu, Hàn lúc đầu vẫn còn khá tỉnh táo, thậm chí còn lầm bầm hát thầm trong miệng, nhưng chỉ được một lúc, cô cảm thấy đầu óc trở nên mệt mỏi khác thường, mọi thứ cứ mờ dần mờ dần, cho đến khi chỉ còn lại một màu đen tuyệt đối.

Trong cơn mê man Hàn cảm thấy thời gian trôi rất chậm, đến nỗi gần như bị ngưng đọng lại. Sau đó cô ý thức được cơ thể mình được ai đó nhấc bổng lên, tiếp đó là những tạp âm rất lộn xộn cứ vang lên bên tai. Dường như cô còn nghe thấy tiếng người nói chuyện gần đó, hình như là giữa hai người, cứ thỉnh thoảng lại có một cuộc đối thoại như vậy vang lên, tuy nhiên có gì đó hơi khác thường, vì các cuộc đối thoại giữa hai người này hình như không được liên mạch cho lắm, người này nói xong thì phải đến khoảng gần một phút sau người kia mới trả lời. Đó là toàn bộ những gì mà Hàn có thể ý thức được từ những thứ đang diễn ra xung quanh mình, còn lại thì phần lớn thời gian, cô cảm thấy như có một cơn lốc xoáy đang vận hành hết tốc lực trong đầu cô, rồi những hình ảnh hiện lên từ quá khứ, từ thời thơ ấu, hay từ những khuôn mặt thân thuộc, tất cả cứ ập ập hiện hiện, rất rời rạc và không theo một quy tắc hay lô-gic nào.

Hàn cứ phiêu bồng trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ như vậy được một khoảng thời gian khá lâu, cho đến khi những làn khí lạnh tê buốt luồn vào từng góc cạnh trên cơ thể cô, cái lạnh giá bất thường ấy làm nhịp tim của cô chậm lại, giống như đang bị đóng băng, cơ thể dường như cũng đang rơi vào trạng thái cương cứng, tuy nhiên điều ấy lại may mắn làm Hàn tỉnh táo hơn đôi chút, cô gần như đã lấy lại được ý thức của mình, mặc dù đầu óc vẫn đang đau như búa bổ.

Hàn từ từ mở mắt, một đầu trời màu đen ngịt mờ mờ hiện ra. Khoảng vài phút sau Hàn mới thấy rõ được toàn bộ cảnh vật xung quanh, các giác quan cũng dần dần trở lại với cơ thể. Tuy nhiên Hàn cảm thấy mình đang trong một tư thế có phần hơi khó chịu. Cô gồng hết sức cổ gượng dậy, hai mắt mờ to quan sát.

Cô chợt hét lên thật to, tiếng hét thê thảm như một con thú hoang đang cố gắng vùng vẫy khỏi cái bẫy của người thợ săn.

Toàn thân cô đang trong trạng thái không một mảnh vải, hai chân hai tay bị trói rất chặt bằng dây thừng. Cô cố gắng cựa quậy nhưng những sợi dây thừng cứ như đang co chặt lại, càng cử động lại càng đau rát. Vùng vẫy được một lúc thì sức lực của Hàn gần như đã cạn kiệt, thở dốc ra liên hồi. Cho đến vài giây sau lại cố gượng dậy nhìn ngó xung quanh mình một lần nữa.

Cô đang nằm trên một cánh đồng hoang, rộng rãi và hun hút đến nỗi không thể thấy một chút gì đó của văn minh nhân loại. Không một ánh đèn đường, không một ánh điện nhà máy, càng không có xe cộ nào đi qua, chỉ có một màu đen mờ ảo dưới ánh trăng bạc lạnh lẽo. Hàn cảm tưởng như mình đang bị giam cầm ở một lãnh địa ma quỷ, nơi sự sống không hề tồn tại.

Cô lại hét lên kêu cứu một lần nữa, nhưng chỉ là vô ích, âm thanh được phát ra rồi lại biến mất trong màn đêm, như đang đùa cợt với tình cảnh của cô lúc này.

Hàn chợt bật khóc. Nỗi sợ hãi và sự bất lực đang ngấu ngiến dằn xé tinh thần cô.

Tuy nhiên, đúng lúc tuyệt vọng nhất thì Hàn nhìn thấy từ phía đằng xa có một ánh đèn đang soi về chỗ mình, kèm theo một tiếng bước chân đang đi tới. Cô như bừng tỉnh, lấy hết sức lực còn sót lại, gào lên:

“Cứu tôi! Cứu tôi với, tôi ở đây, ở đây!”

Người đó dường như cũng đã nghe thấy tiếng kêu, liền tiến về phía cô với tốc độ nhanh dần.

“Cô là ai? Sao bộ dạng lại ra nông nổi này?” Người đó vừa soi đèn vào cô vừa hỏi với giọng đầy kinh ngạc, pha chút lo lắng.

“Tôi không biết, lúc này trên đường bắt taxi về tôi chợt ngủ quên, tỉnh dậy thì đã thấy mình trong tình trạng này rồi, mau cời trói giúp tôi!” Hân vừa nói vừa thở, không giấu nổi nét vui sướng, có điều cô đang run cầm cập vì lạnh, giọng nói đứt quãng do cơ thể suy kiệt.

Người đó không chần chừ, liền nhanh chóng đặt chiếc đèn pin xuống, rồi đưa tay cời trói cho Hân. Đôi bàn tay anh ta thoăn thoắt, chỉ vòng vài giây là Hân đã cảm thấy cổ tay mình được nói lòng ra, trong lòng không khỏi dấy lên niềm vui sướng vì vừa thoát chết trong gang tấc.

“Cảm ơn, cảm ơn anh.” Hân cố gắng mỉm cười cảm kích.

Tuy nhiên, đúng lúc dây trói gần được tháo ra, thì người đó chợt dừng lại, trên môi nở một nụ cười ma quái, hân đột nhiên siết sợi dây lại với lực cực mạnh, thắt vào đúng các vết bầm còn in trên cổ tay Hân, làm cô hét lên đau đớn như bị dao cứa.

Hân chợt phá lên cười khằng khặc, tiếng cười ghê rợn như một con quỷ khát máu, có vẻ như hân rất hài lòng với diễn xuất của mình.

Hân lúc này từ đau đớn, tới bàng hoàng, rồi nghi ngờ và cuối cùng là hiểu ra mọi thứ. Dưới ánh trăng mờ, Hân nhìn kỹ lại vào khuôn mặt hân, không thể nhầm lẫn vào đâu, chính là gã tài xế đã chở cô ban nãy. Tim Hân chợt thất lại, nỗi sợ hãi lại bùng dậy lấy tâm hồn.

Hân đang cười rất khoái trá, đột nhiên ngừng hân, cảm xúc thay đổi đến bất ngờ, khuôn mặt trở nên cứng ngắt, nhất là ánh mắt rất lạnh lẽo, trong ánh nhìn toát lên một sự man rợ khó tả.

“Sao cô lại nhìn tôi như thế? Hãy nhờ tôi cời trói đi chứ.”

“Tôi xin anh... xin anh... hãy tha cho tôi.” Giọng Hân run run, những con chữ như tắc nghẽn trong cổ, sự tuyệt vọng đã xâm chiếm đến đỉnh điểm.

“Xin? Cô không cần phải xin. Bồn phẫn của một con người là phải giúp đỡ người khác mà. Tôi sẽ cố hết sức.” Khuôn mặt hân lúc này lại chuyển sang hình dạng lương thiện, nhìn đâu cũng không thấy một nét thú tính nào. Có điều, nét mặt đó chỉ được giữ khoảng vài giây, rồi lại chuyển sang bộ mặt lạnh lẽo ban nãy. Hân chậm rãi nói:

“Nếu là tôi của ngày trước, thì chắc chắn sẽ thực hiện những điều vừa nói. Nhưng cô thấy đấy, con người trước kia của tôi đã chết rồi, chính tay tôi đã giết nó, giết cái sự nhu nhược của mình. Đôi lúc nó vẫn còn lảng vảng quanh tôi, nhưng cũng chẳng sao cả, nó sẽ chẳng bao giờ có thể chiếm lại cái thân xác này. Cũng may nhờ có ‘ngài’, người đã giải phóng ra tôi, để tôi có thể chính tay giết chết sự hèn nhát của bản thân.” Giọng điệu của hân rất thân nhiên, như đang thổ lộ câu chuyện đời mình cho một người bạn, từng câu từng chữ đều rất thật, như phát ra từ chính đáy lòng hân.

Hân thì lúc này không thể kìm nén được nỗi sợ hãi nữa, dù hân có nói gì cũng thể không lọt vào tai cô, Hân meo meo:

“Xin hãy để tôi đi, để tôi đi mà, tôi xin anh đấy. Tôi sẽ không nói cho ai biết đâu, xin anh hãy tha cho tôi.”

“Suyt, suyt, đừng khóc, đừng khóc. Cô không nên khóc, sẽ làm khuôn mặt cô trông xấu đi đấy.” Hân vừa nói, vừa lấy một chiếc khăn giấy, lau lau nước mắt trên mặt của Hân, thái độ hết sức nâng niu và nhẹ nhàng. Xong xuôi, hân giúp cô vén những lọn tóc rơi lưa thưa trên mặt, rồi vuốt ve lên má cô, như một người anh trai đang dỗ dành đứa em gái.

“Đúng rồi, hay là để tôi kể một câu chuyện cho cô nghe nhé? À không, hay là chơi trò giải đố đi, để tôi xem nào...” Hân đưa tay vuốt vuốt cằm, ra vẻ đang suy nghĩ đắn đo, vài giây sau, liền nói: “À nhớ rồi. Cô nghe nhé: Có một ông lão rất thích câu cá, nhưng quanh vùng không có hồ nước nào cho ông ta câu. Ông ta liền đào đất trong nhà, xây một cái bể, sau đó mua một đồng cá về và thả xuống đó. Hàng ngày ông ta mang cần ra câu, mỗi ngày đều thu được rất nhiều cá. Cho đến một ngày khi trong bể chỉ còn lại đúng một con cá cuối cùng, nó khôn đến nỗi tránh được hết các mồi câu của ông lão, đã qua nhiều ngày mà ông lão đều không tài nào dụ được nó cắn câu. Rồi vào một hôm, ông lão đột nhiên nhảy xuống bể cá, ngày hôm sau xác lênh bênh nổi lên, chỉ còn lại một bộ xương trắng. Câu hỏi là, tại sao ông ta lại nhảy xuống đó?”

Hân không còn tâm trí mà chơi trò giải đố với hân, đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, nước mắt lại lăn dài trên má, miệng không ngừng van xin.

Hân nhìn bộ dạng thảm thương của Hân, nhẹ nhàng nói:

“Mà cũng phải, cô đang trong tình trạng thế này thì làm sao trả lời được. Thôi, dù gì tôi cũng không phải dạng người hẹp hòi, nói luôn cho cô vậy: Ông lão đó tự sát vì con cá đó chỉ ăn thịt người, chỉ có thể dùng thịt của chính mình mà câu nó thôi. Đấy, cô thấy câu hỏi cũng không quá khó đúng không?” Hân phá lên cười khằng khặc, trong tiếng cười có chút gì đó hoang dã, vô nhân tính, khiến cười nghe phải rợn tóc gáy.

Hân cứ ngồi cạnh Hân như vậy, mặc cho cô rên rỉ than khóc đến thế nào, cho đến một lúc lâu sau, hân mới quay sang, chậm rãi nói:

“Có vẻ cô đang mệt mỏi, lạnh và rất đói. Nhìn cô thế này lòng tôi đau lắm,” hân vỗ vỗ nhẹ lên ngực mình, “tôi nghĩ đã đến lúc cô nên nghỉ ngơi rồi.”

Nói xong hân đột nhiên đứng dậy, xách tới một cái bọc khá to mang theo người lúc này, lôi từ trong đó ra một thứ gì đó, nhìn rất chắc chắn và cứng cáp.

Hân nhận ra là một chiếc búa sắt, bên trên còn dính một chút dung dịch màu đỏ đã khô. Cô sợ hãi trong điên cuồng, cô hét to lên hết cỡ, cảm tưởng như cổ họng sắp rách nát, nước mắt chảy ra không ngừng. Tiếng gió vẫn thổi vi vu, mang theo tiếng hét gầy gò của Hân trôi dạt trong không gian, rồi tan biến trong bóng đêm, những tràng cười cùng lúc đó cũng phát lên, nụ cười của quỷ vẫn lạnh lùng và ghê rợn như vậy, nó âm ỉ, luôn lách vào trí óc người khác, để rồi vĩnh viễn in lại dấu ấn vào sâu trong tâm hồn con mồi.

Những nhát búa lạnh lùng bổ xuống.

Phía xa xa, những con quạ đen không biết từ đâu kêu lên những tiếng oán thán, náo nê.

Bạn đang đọc truyện Kỳ Án Hoa Roi Từ Lộ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6: Trời mưa rồi, không biết cá có ngoi lên không?

Đã ba ngày kể từ khi lệnh điều tra của cảnh sát Kiều được đưa ra, lúc đầu toàn bộ tổ chuyên án đều rất hào hứng và phấn khởi khi đã nắm được một số đặc điểm nhận dạng cơ bản của hung thủ, trong lòng ai cũng nghĩ sẽ kết thúc được vụ này trong nháy mắt, tuy nhiên, mọi sự diễn ra không hoàn toàn suôn sẻ cho lắm.

Thành phố này trước nay đều được coi là một quốc gia thu hẹp của đất nước, cho nên mọi sự đầu tư và phát triển chủ yếu được tập trung vào đây, nhất là về mảng giáo dục đào tạo. Tỉnh riêng trong thành phố có đến sáu trường đại học đào tạo ngành y, tính ra trung bình mỗi trường có gần một ngàn sinh viên theo ngành này, cộng lại cũng không dưới sáu ngàn người. Chưa kể các tỉnh thành lân cận mỗi nơi cũng có ít nhất là một trường đại học đào tạo ngành y, cho nên công việc truy tìm một nam sinh có bề ngoài và gia cảnh như được miêu tả trở nên hết sức khó khăn, giống như việc mò kim đáy bể.

Trước tiên, hung thủ có tính cách ít nói và trầm lặng, đây là dạng tính cách đặc trưng của những người hướng nội, có điều, cứ trên mười người thì có ít nhất bốn người hướng nội, và trong một tập thể có tới vài ngàn sinh viên, thì việc điều tra theo hướng này có vẻ không khả thi cho lắm. Thứ hai, hung thủ có chiều cao khoảng 1m75, không quá cao cũng không quá thấp, đây cũng là chiều cao trung bình của nam giới ở thời điểm này, chưa kể cuộc sống khá thoải mái, dinh dưỡng đồng đều nên đại đa số thanh niên đều có chiều cao tương tự, cho nên manh mối này cũng không có nhiều giá trị. Thứ ba, hung thủ có gia cảnh đặc biệt, mồ côi cha hoặc mẹ, hoặc cả hai, nếu so với những đặc điểm nhận dạng khác thì thông tin này không đến nỗi vô dụng, nhưng có điều cũng mang tính mong lung, vì đây là thời điểm mà đất nước đang trong quá trình bình ổn sau nhiều cuộc chiến tranh, cho nên những nam sinh viên bị mồ côi cha mẹ từ nhỏ không phải là hiếm.

Dù đã cố gắng chất lọc toàn bộ những kẻ khả nghi dưới các đặc điểm nhận dạng đưa ra trong bản kính điều tra, nhưng con số ấy vẫn còn quá lớn, việc tìm kiếm hung thủ trong đám người này quả thật không hề đơn giản. Cuối cùng, do công cuộc điều tra gần như đang đi vào ngõ cụt, nên tổ chuyên án quyết định khai thác thêm một số manh mối có giá trị khác, nhằm có thể thu hẹp hơn phạm vi điều tra.

Chính vì điều ấy nên Phan Thanh được đặc biệt mời tới tổ chuyên án lần này, với tư cách là người hỗ trợ phá án. Lý do là lần trước gã cảnh sát Kiều đã quá hấp tấp trong việc tìm kiếm hung thủ, dẫn đến sự thất bại trong lần ra quân đầu tiên, cho nên lần này, gã quyết định chuyển hướng điều tra, và mục tiêu bây giờ chính là những dòng chữ Phàn cổ trên người thi thể, mà lần trước Phan Thanh chưa có dịp dịch giải.

Phòng họp lúc này đã đầy đủ nội bộ, trên gương mặt mỗi người đều có chút thất vọng với kết quả điều tra của lần trước, khiến nhuệ khí giảm đi không ít, thỉnh thoảng trong tiếng nói chuyện có thể nghe thấy đâu đó vài tiếng thở dài.

Bây giờ là 8 giờ sáng, khói bốc lên nghi ngút từ những tách cà phê còn nóng, Phan Thanh đã đứng sẵn ở chỗ cái bàn trắng, một tay đặt lên cằm, tay còn lại cầm một bức ảnh chụp hiện trường lên nghiên cứu. Chờ cho đến khi cả phòng ổn định chỗ ngồi, không còn tiếng nói chuyện to nhỏ nữa, lúc này chàng mới đặt bức hình trên tay lên chiếc máy chiếu ở gần đó. Cả bức ảnh được phóng to lên cái bảng lớn, mà dù có ngồi cách xa bao nhiêu cũng hoàn toàn có thể thấy rõ được từng chi tiết trên đó. Chàng mở lời:

“Thưa các vị, trước khi chúng ta bắt đầu dịch nghĩa của những chữ trên này, tôi xin phép được giới thiệu sơ qua về xuất xứ của chúng, điều này có lẽ cũng sẽ ít nhiều dẫn chúng ta tới nhiều manh mối quan trọng khác, mọi người đồng ý chứ?”

Tất cả cùng đồng loạt tán thành. Phan Thanh tiếp:

“Những kí tự được rạch trên đây, chúng được gọi là ngôn ngữ của dân tộc Phàn, cũng chính là ngôn ngữ mà tổ tiên của tôi đã sử dụng. Phàn ngữ được sáng tạo nên thông qua hình thái của một loài hoa, có tên Đông Diễm, chỉ sinh sống ở vùng đông bắc của vùng Bàn Kha cổ.”

“Dân tộc Phàn, vùng Bàn Kha, hoa Đông Diễm? Toàn những danh từ mà tôi chưa từng nghe qua, cậu có thể nói rõ hơn về chúng được không?” Nhà báo Đoàn Sỹ Nam ngắt lời Phan Thanh, trong ánh mắt lộ rõ sự khó hiểu, như vừa nghe phải một loại ngoại ngữ ít người dùng. Những người còn lại không nói gì, nhưng đều mang ánh mắt tương tự, tất cả đều đang tập trung vào Phan Thanh, chờ đợi một câu cắt nghĩa thỏa đáng từ chàng.

Phan Thanh cảm thấy mình lúc này giống như một thầy giáo dạy sử, đứng trước một câu hỏi khó của sinh viên, trong giây lát có chút bối rối, nhưng cuối cùng cũng đành phải lên tiếng:

“Thực ra chính tôi cũng không nắm hoàn toàn được chi tiết về lịch sử của dân tộc mình và vùng Bàn Kha cổ đó. Tất cả thông tin mà tôi biết được đều bắt nguồn từ một cuốn sách cô do tổ tiên để lại, cho nên không thể giải thích rõ ràng cho mọi người được. Nhưng có thể tóm tắt rằng: Cách đây hơn 500 năm, có một vùng núi rất rộng ở phía tây bắc của nước ta, tên là Bàn Kha. Dân tộc của tôi, dân tộc Phàn, là một trong hai dân tộc lớn nhất vùng Bàn

Kha đó. Tuy nhiên không biết lý do gì mà dân tộc Phần đột nhiên bị diệt vong trong vòng một đêm, chỉ có duy nhất một gia đình sống sót và trốn thoát được, đó là gia đình của tổ tiên tôi. Sau đó cả vùng Bàn Kha đó biến mất, không để lại một tung tích gì, số người biết về nó tính đến nay cũng chẳng còn ai.”

“Nói vậy thì dân tộc của cậu gần như đã tuyệt diệt từ rất lâu, vậy làm sao cậu còn có thể biết sử dụng loại ngôn ngữ kỳ lạ này? Mà cậu có thể nhắc lại tên loài hoa khắc trên thi thể nạn nhân một lần nữa được không?” Nhà báo Sỹ Nam vừa hỏi vừa lục tìm cây bút trong cặp sách.

“Là hoa Đông Diêm.” Phần Thanh đợi cho ông ta viết xong cái tên vào một quyển sổ nhỏ, sau đó mới trả lời tiếp: “Thực ra tôi đã biết dùng loại ngôn ngữ này từ khi lên mười, là cha mẹ tôi chỉ dạy. Sau đó họ lần lượt qua đời, nên tôi gần như là người cuối cùng biết đến nó, cũng không có ý định dạy lại cho con gái mình, tôi nghĩ là không cần thiết.”

“Cậu có nói rằng mình ‘gần như là người cuối cùng’ thông thạo loại ngôn ngữ này. Tại sao lại gần như?” Kiều ngồi gần đó lên tiếng, chân gãi gác lên mặt bàn, cơ thể hơi ưỡn ra sau, khiến cho hai chân trước của chiếc ghế bị nhấc bổng lên, tư thế này rất thoải mái nhưng cũng không kém phần bất lịch sự.

Phần Thanh chợt nhận ra ẩn ý sau câu hỏi của gã. Nhưng cũng chẳng muốn đề phòng, chàng tự nhiên đáp:

“Chẳng phải hung thủ đã khắc loại ngôn ngữ đó trên thi thể sao? Có thể nói tôi không phải là người duy nhất còn lại biết về Phần ngữ.”

Cảnh sát Kiều thấy cá đã mắc câu, nở một nụ cười tự mãn rồi nói:

“Tại sao cậu lại nghĩ rằng có người khác làm điều đó? Chẳng phải cậu cũng hoàn toàn có khả năng là hung thủ sao?”

Phần Thanh đã lường trước được hắn sẽ nói gì, nên chàng vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có của mình:

“Hóa ra anh đang nghi ngờ tôi.”

“Nghi ngờ là bản năng của cảnh sát, cậu đừng để bụng. Thôi được, vậy trước khi bắt đầu dịch giải những dòng cổ ngữ kia, tôi muốn cậu giải thích cho tôi một thứ.” Kiều vớt lên trên bàn một tập tài liệu, ra hiệu cho Phần Thanh đọc nó.

Chàng cầm lên, vài phút sau đôi mày chợt neho lại, trong ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc.

Giáo sư Gia Khai, cô Hiền Duyệt, nhà báo Sỹ Nam và Cao Lâm, cả bốn người từ nãy giờ chứng kiến màn đối thoại có tính tranh chấp giữa hai người này đều cảm thấy hơi khó chịu, nhất là về cái tính cách quái gở của gã cảnh sát Kiều. Trong số đó thì Cao Lâm vừa bức tức lại vừa tò mò về thứ mà Kiều vừa đưa cho Phần Thanh. Cậu ta liền đi tới, giật nhẹ tập giấy trên tay chàng, sau đó đưa lên tầm mắt và chăm chú đọc

Vài phút sau, cậu ta khề kêu lên:

“Là thông tin về các cuộc gọi cuối cùng của nạn nhân. Hai cuộc gọi cuối cùng là gọi tới...” Cao Lâm nhìn sang Phần Thanh, cái nhìn đó cũng chính là câu trả lời cho câu nói đứt quãng của cậu ta. Mọi người đều hiểu ý, cùng đưa một ánh nhìn đầy nghi vấn vào Phần Thanh, chờ đợi phản ứng nơi chàng.

Phần Thanh chợt nhớ lại cái đêm mà chàng đột nhiên nhận được hai cuộc điện thoại lạ, hình ảnh từ quá khứ đột nhiên được xây dựng lại, không gian phòng họp chợt biến mất, những người ngồi đó cũng mờ nhạt theo. Phần Thanh chợt thấy bản thân đang đứng ở giữa căn phòng của mình, giống y hệt như đêm đó, trong màn đêm tĩnh mịch và yên lặng đến rợn người, đến nỗi chàng có thể nghe được tiếng máu chảy qua các động mạch trên cơ thể mình.

Chiếc di động bất thành linh kêu lên giữa đêm, như một hồi chuông báo tử.

Phần Thanh không muốn nhắc nó lên, vì chàng đã biết trước kết quả sẽ như thế nào, tuy nhiên, dường như cơ thể chàng không còn nghe theo ý chí của chàng nữa.

Chàng ấn nút nghe máy, tay run run áp nó vào tai, phía bên kia đầu dây vẫn là những tiếng xào xạc vì vu, phát lên từ một nơi xa xăm nào đó.

Chàng nói vọng vào nhưng không có ai trả lời.

Cho đến vài phút sau, vẫn không có ai hồi đáp, Phần Thanh toan bỏ máy xuống. Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết và xa xăm phát lên, như những mũi khoan xoay sâu vào óc chàng.

“Cứu! Cứu tôi!”

“Cứu tôi với!”

...

“Phần Thanh! Phần Thanh!”

Phần Thanh chợt bừng tỉnh, quay sang thì thấy Cao Lâm đang vỗ mạnh vào vai mình, nét mặt và giọng nói cậu ta có chút hoảng hốt:

“Cậu làm sao thế? Có ổn không vậy?”

“Không có gì. Chỉ là có hơi đau đầu một chút.” Phan Thanh xoa xoa tay trấn an Lâm.

Sau khi hoàn toàn trở về với hiện thực, Phan Thanh liền đặt tập tài liệu trên tay lên máy chiếu, trên bảng lúc này hiện lên một bản thông tin về các cuộc gọi của một tài khoản, trên đó có in logo của một nhà mạng di động, bên dưới là một danh sách dài các số điện thoại, trùng trùng điệp điệp, bên cạnh từng số có ghi rõ thời điểm của các cuộc gọi đến và đi. Đây chính là bản thông tin các cuộc gọi trong di động của nạn nhân. Chẳng nói:

“Thành thật mà nói, thì đúng là tôi đã nhận được hai cuộc điện thoại này, vào đêm ngày 17 tháng 1, nhắc máy lên thì bắt gặp tiếng kêu cứu phát ra, có điều tôi chưa gặp nạn nhân lúc còn sống bao giờ, cho nên không chắc đó có phải là giọng của cô ta hay không. Tuy nhiên, có một điểm không hợp lý trong bản thông tin này, không biết các vị có nhận ra không?” Phan Thanh dừng lại và nhìn qua cả phòng một lượt, mọi người đều lắc đầu, chỉ riêng gã cảnh sát Kiều thì hơi nhếch mép lên cười, không ai biết gã đang nghĩ gì trong đầu.

Phan Thanh phân tích tiếp:

“Các vị không lấy làm lạ sao, rõ ràng nạn nhân tử vong vào đêm ngày 15, nhưng tôi lại nhận hai cuộc điện thoại này vào đêm ngày 17, tức hai ngày sau khi nạn nhân bị hại. Điều này là có thể sao? Một người chết có thể sống lại rồi gọi điện cho tôi ư?”

Một tiếng vỗ tay vang lên. Là từ cảnh sát Kiều, gã đang cong môi xuống tỏ vẻ thán phục với những phân tích của Phan Thanh.

“Là ý gì?” Phan Thanh hỏi.

“Thực ra tôi chỉ đang thử cậu thôi. Không ngờ cậu vẫn nhanh nhạy phát hiện ra chi tiết đó, quả là có chút ngưỡng mộ, khá khá.” Kiều tự tay rót một ly trà nóng, rồi đưa cho Phan Thanh.

Cao Lâm đứng đó liền lên tiếng:

“Hóa ra là anh đã nhận ra điểm kỳ lạ này, vậy sao còn làm khó cậu ấy?”

Kiều tiến tới, vỗ vỗ vai Cao Lâm và nói:

“Cậu Lâm này, không phải là tôi không tin cậu ấy, chỉ là tôi không tin bất kỳ ai. Với tư cách là một người cảnh sát điều tra, chúng ta không nên bỏ lỡ một mối nghi vấn nào, với bất kỳ ai, dù là bạn bè hay người thân. Hơn nữa cậu ấy cũng có mặt tại hiện trường, lại còn có thể hiểu được ngôn ngữ kỳ lạ trên thi thể, tôi cũng có cơ sở để nghi ngờ lắm chứ.” Gã đưa một điều thuốc lên miệng, châm lửa rồi hít một hơi thật sâu, sau khi khoan khoái thổi khói ra thì mới nói tiếp: “Tuy nhiên, các cậu cứ yên tâm, đến thời điểm này thì tôi có thể khẳng định cậu ta không dính líu gì đến vụ này, hải lòng rồi chứ?”

Phan Thanh không phản ứng gì nhiều, chàng thừa biết sự trong sạch của mình là tuyệt đối, dù có bị nghi ngờ thì việc đưa ra những chứng cứ vắng mặt ở hiện trường đều rất dễ dàng, vì vào đêm xảy ra án mạng, chàng đang vật lộn giữa sống và chết trong lúc giải tà ở khu phố Chén, có rất nhiều người làm chứng. Hơn nữa, chàng cũng đã biết từ đầu gã cảnh sát này có tính tình quái gở, lời nói và hành động thường không giống ai, lại hơi có chút ngạo mạn và hống hách, cho nên cũng chẳng nên chấp vặt làm gì. Tuy nhiên, cũng không thể phủ nhận rằng gã có cái sự tinh tế và nhạy bén trong tư duy, người ta thường nói ‘lắm tài thì nhiều tật’, câu này chiêm nghiệm lại thì quả thật rất chính xác với con người gã.

“Vậy các anh đã có giải thích gì về cuộc gọi kỳ lạ này chưa?” Cô Hiến Duy nhìn sang cảnh sát Kiều.

“Hiện nay chưa có giải thích nào hợp lý, nhưng tôi thấy việc điều tra vào chi tiết kỳ lạ này thật quá khó khăn, tốt nhất chúng ta nên chuyển sang hướng khác.” Kiều trả lời xong liền quay sang Phan Thanh và nói: “Cậu Phan Thanh, tôi nghĩ cậu có thể tiếp tục công việc dịch giải của mình được rồi.”

“Được! Chúng ta tiếp tục.” Phan Thanh bỏ tập tài liệu của nhà mạng di động ra khỏi máy chiếu, sau đó đặt lại tấm ảnh thi thể mà lúc này đang phân tích dở dang lên thê chỗ.

“Các vị hãy để ý, ba kí hiệu đầu tiên, mỗi kí hiệu đều có ý nghĩa khác nhau, nhưng khi viết sát lại thì khi sẽ tạo thành chữ ‘tôi’ hoặc ‘ta’, nói chung là danh xưng ở ngôi thứ nhất, tiếp đến là ba kí hiệu tiếp theo...”

Khoảng hơn bốn tiếng sau, toàn bộ các kí hiệu đã được dịch ra hoàn chỉnh, công việc cuối cùng của tổ chuyên án là ghép chúng lại thành một đoạn chữ có nghĩa. Phan Thanh tắt máy chiếu đi, hồi hộp dùng bút viết lên bảng toàn bộ các con chữ theo đúng thứ tự của nó. Mặc dù chàng đã nắm được ý nghĩa của những dòng Phàn ngữ này từ vài ngày trước, nhưng mỗi lần nhìn vào chúng đều không thoát khỏi cảm giác lo lắng và hồi hộp.

Những con mắt giãn ra hết cỡ, cùng nín thở dõi theo từng chữ cái hiện lên sau nét bút của Phan Thanh, cứ vậy cho đến một lúc sau, khi chàng đã dừng hẳn.

Trên chiếc bảng trắng lúc này chứa chỉ chít những kí hiệu và chữ cái, dày đặc chồng chất lên nhau từ lúc bắt đầu công việc dịch thuật cho tới khi kết thúc. Ở giữa trung tâm cái bảng lúc này đây, chính là những dòng chữ được dịch nghĩa và sắp xếp hoàn chỉnh, chúng dường như đang nhảy múa, trôi dạt với sự căng thẳng của mọi người, làm cho bầu không khí trở nên nặng nề đến ngộp thở, những giọt mồ hôi lấm tấm rơi xuống, mặc cho bên ngoài đang giá rét thế nào. Trong ánh mắt từng người ngồi đây đều hiện lên sự rối bời, pha lẫn một chút bàng hoàng và sợ hãi.

“Ta tìm người dưới ánh trăng bạc lạnh lẽo, ta lần theo từng dấu chân người để lại, dù trong sương mù hay trong giá rét. Người đi tới đâu niềm tin đi tới đây, ta đi tới đâu sự chết chóc men theo. Ta là bóng đêm, người là ánh sáng, ta cần người, cũng như ta muốn hủy hoại người. Hãy trốn đi, trốn đi, rồi khi mưa đến, cá có còn ngoi lên không?”

Hắn có ý gì đây?

***

Lúc rời khỏi trụ sở công an thành phố thì đã là gần 12 giờ đêm. Phan Thanh lái xe về với tâm trạng mệt mỏi, hôm nay, cả nhóm gần như đã làm việc mười mấy giờ đồng hồ, tuy nhiên kết quả vẫn chưa có gì khả quan. Những dòng chữ đầy ẩn ý mà hung thủ để lại, hoàn toàn đã làm đau đầu tổ chuyên án, và dù đã dịch ra bằng ngôn ngữ hiện đại nhưng chúng lại càng trở nên bí ẩn và khó hiểu vô cùng. Phan Thanh chợt nhận thấy lời nhận xét của giáo sư Trần Gia Khải về tên hung thủ quả không sai, hẳn rõ ràng là muốn thách thức toàn bộ ngành công an, hẳn coi luật pháp như một bàn cờ, và mạng người như một con tốt thí, không hơn không kém. Chỉ nghĩ qua về con người hẳn thôi đã đủ khiến chàng rung mình ghê tởm.

Trong lúc miên man suy nghĩ thì Phan Thanh chợt nhớ là mình chưa thông báo trước cho con bé Linh rằng hôm nay mình sẽ trở về muộn. Chàng liền lục tìm chiếc điện thoại trong túi áo khoác, mở lên thì nhận thấy nguồn pin đã bị tắt từ bao giờ, lúc này mới nhớ ra rằng chính tay chàng đã tắt nguồn từ khi bước vào phòng họp hồi sáng, vì trong đó có lệnh cấm dùng di động trong giờ làm việc. Bật nguồn lên thì trên màn hình hiện lên thông báo rằng có tới sáu cuộc gọi nhỡ, đều từ số máy của con bé Linh, ngoài ra còn một vài tin nhắn văn bản khác:

“Mấy giờ ba mới về?”

“Sao ba không trả lời? Nhớ gọi lại cho con.”

“Ba có ăn cơm ở nhà không?”

Trong lòng Phan Thanh chợt dấy lên một sự day dứt khó tả, có lẽ bắt nguồn từ sự thiếu trách nhiệm của bản thân. Chàng toan bấm nút gọi lại nhưng nhìn vào đồng hồ thì đã quá nửa đêm, chắc con bé đã ngủ từ lâu rồi, nghĩ vậy nên chàng lại thôi, sau đó thở dài tự trách bản thân mình. Tình cảm của người làm cha đối với con cái thường không ần chứa sự dặt dẹo, nông ần so với tình mẫu tử, mà nó lại mang trong mình sự sâu lắng và êm ả, như một mạch nước ngầm âm ỉ chảy siết trong lòng đất, giữ cho vạn vật xung quanh sinh sôi nảy nở mà không cần phải chứng minh sự hiện diện của mình. Cũng như tình cảm của chàng đối với con bé, không cần phải nói ra, cũng chẳng cần phải hành động, nhưng trong thâm tâm chàng biết, con bé là thứ quý giá nhất mà chàng có.

Mãi mê trong những suy nghĩ hỗn loạn của bản thân, khiến Phan Thanh vài lần vô tình phóng qua những dãy đèn tín hiệu báo đỏ. Cũng may là không có gì nghiêm trọng xảy ra, vì những nẻo đường về đêm thường rất quanh hiu và vắng lặng, suốt cả quãng đường từ trụ sở đến đây mà Phan Thanh vẫn chưa hề bắt gặp một chiếc xe nào khác, dù là cùng chiều hay từ hướng ngược lại.

Cho tới khi chỉ còn khoảng gần một cây số nữa là tới nhà, thì Phan Thanh chợt phát hiện từ phía đằng xa có một chiếc xe khác đang dừng giữa đường, hai đèn tín hiệu khẩn cấp từ chiếc xe đó nhấp nháy liên tục, bên cạnh cửa xe còn có một bóng người đang đi đi lại lại, một tay áp lên tai, có vẻ như đang gọi điện cho ai đó.

Lúc tới gần hơn thì chàng nhận ra đó là một phụ nữ thông qua dáng người, già hay trẻ thì chưa thể đoán ra, có điều dáng điệu có chút hoảng loạn, nhìn kỹ thì nhận ra phần trên của xe cô ta có hơi trùng xuống, trầm phần là do thùng lõp xe.

Phan Thanh cho xe đỗ sau xe cô ta, rồi bước xuống hỏi thăm:

“Cô ổn chứ? Xe cô có vấn đề à?”

Người phụ nữ đó hơi giật mình quay lại, tuy nhiên ngay sau đó liền giữ được sự bình tĩnh, có vẻ thấy Phan Thanh là người đứng đắn, cô ta đáp:

“À vâng, chào anh, không hiểu sao đang đi mà xe cứ bị chững lại, tôi liền xuống tìm hiểu nguyên nhân thì phát hiện ra lốp trên đã bẹp dí từ bao giờ rồi.” Cô ta bỏ chiếc điện thoại khỏi tai, nở một nụ cười tươi, rồi tiếp: “Tôi đang định gọi cho một chỗ sửa xe gần đây mà không có ai nhắc máy, mà cũng không có gì lạ, muộn thế này rồi mà! Vậy, anh có thể... giúp tôi một tay chứ?”

Đứng ở khoảng cách gần nên Phan Thanh có thể đoán cô ta tuổi còn khá trẻ, chắc không quá 25, khuôn mặt khá dễ nhìn, đặc biệt có nụ cười rất thu hút. Chàng cũng nở một nụ cười khá thoải mái rồi đáp:

“Được chứ! Vậy cô có bánh xe dự phòng không?”

“Có, ở dưới cốp sau, có điều... tôi không có đồ nghề để thay lốp, mà dù có cũng chẳng biết cách dùng ra sao.” Cô ta nhún vai, đôi mắt to và sáng, nhìn chàng với vẻ ái ngại.

“Không sao, tôi có.” Phan Thanh cười trấn an, chàng liền mở cốp xe sau của mình ra, sau đó mang tới một chiếc hộp đựng những đồ nghề cần thiết. Chàng tiến sát bên chiếc lốp bị xẹp, trước khi bắt đầu đặt đòn bẩy, có giao nhiệm vụ chiếu sáng cho cô gái.

Dưới ánh đèn pin mờ nhạt, Phan Thanh vừa bắt tay vào làm vừa chỉ dạy tận tình cho cô ta thứ tự từng bước trong quá trình thay lốp xe, từ cách đặt vị trí đòn bẩy sao cho đúng, sau đó tới cách tháo bu lông, rồi tới cách tháo lốp cũ và thay lốp mới ra sao, tất cả đều rất kỹ lưỡng và chi tiết. Khoảng gần mười lăm phút sau, thì công việc đã hoàn thành trọn vẹn, tuy không quá khó khăn nhưng do trời tối, lại dưới trời rét căm, cộng với sự mệt mỏi sau một ngày căng thẳng, làm cho chàng mất sức nhanh chóng, vừa đứng lên đã thở dốc mấy hơi:

“Phù, xong rồi đây, cô có thể yên tâm đi tiếp được rồi.”

“Rất cảm ơn anh, nếu không có anh thì không biết tôi phải đứng đây bao lâu nữa.” Cô ta cười tươi, mặt hơi ửng đỏ, chắc là do không khí lạnh gây nên. Sau đó cô ta rút một chiếc khăn giấy từ trong túi xách, đưa cho Phan Thanh. Chàng vui vẻ nhận lấy, sau khi lau sạch sẽ những vết dầu mỡ trên tay, mới

quay sang nói:

“Thôi được rồi, vậy thì chúc cô buổi tối vui vẻ nhé, có lẽ tôi xin phép lên đường đây.” Phan Thanh vừa nói vừa vút túi dụng cụ vào trong cốp, sau đó mở cửa xe, trước khi bước lên xe còn nói vọng ra: “À tôi quên không nhắc, lúc nào rảnh thì cô nên mua một bình xịt keo chống thủng, sau đó bom đều vào các bánh, tránh trường hợp tương tự xảy ra.”

“Được! Tôi nhớ rồi, cảm ơn anh nhiều.” Cô ta nói vọng tới, cùng lúc đó đưa tay lên vẫy vẫy tạm biệt.

Phan Thanh nổ máy rồi chậm chậm phóng đi, còn cô gái ấy vẫn đứng đó cho tới khi bóng xe của chàng đi khỏi tầm nhìn rồi mới lên xe nổ máy.

Đêm nay trời lạnh gió, lại ít mây, từ dưới mặt đất nhìn lên bầu trời có thể thấy những ánh sao li ti lấp lánh phía xa xa, đẹp đẽ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Roi Tử Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7: Người chết không nói dối

Phan Thanh ngồi bật dậy, hơi thở gấp gấp, trống ngực đập dồn dập. Chàng quay sang nhìn vào chiếc gương đặt phía đối diện, thấy rõ sự hoảng loạn vẫn còn vương đâu đó trong ánh mắt. Chàng đặt tay lên trán, hồi tưởng lại những gì vừa diễn ra, trên nét mặt không giấu nổi một chút tâm tư hoang mang. Một giấc mơ kì quái mà chàng chưa bao giờ gặp phải, nó mơ hồ, mong lung, nhưng khi tỉnh dậy thì lại trở nên rất rõ ràng và liền mạch, như một thước phim đang được quay chậm trong trí não.

Phan Thanh đang đi trên một con lộ rất hẹp, phía hai bên là những hàng cỏ héo úa, phảng phất một mùi tanh rất khó chịu, nồng nặc trong không khí. Chàng đưa vạt áo bịt mũi lại, ánh đèn pin trên tay chập chờn le lói, hoàn toàn có thể bị bóng tối nuốt chửng bất cứ lúc nào. Con đường mòn duy nhất dưới chân, ngoằn ngoèo và đứt khúc, kéo dài chưa đầy 200 mét. Phan Thanh men theo đó, bước những bước trong vô thức, cơ thể hoàn toàn mất tự chủ, dường như đang có một ngoại lực mãnh liệt nào đó dẫn lối cho chàng. Cho tới khi dừng lại, chợt nhận ra trước mặt là một chiếc cầu bằng gỗ khá dài, dọc hai bên thành cầu là những bóng đèn màu vàng nhạt, tỏa ra ánh sáng không mạnh hơn chiếc đèn trên tay Phan Thanh là bao nhiêu.

Lúc này, sương mù mỗi lúc một trở nên dày đặc, chàng vừa đi vừa khua khua tay dò đường, cẩn thận trong từng cử chỉ và bước chân, và rồi chẳng mấy chốc, chiếc bóng le lói của chàng bị hòa lẫn, rồi biến mất trong màn sương trắng đục.

Khi đã qua tới quá nửa cây cầu, Phan Thanh chợt nhận ra ở đầu bên kia, có những bóng người đã đứng đó chờ sẵn từ bao giờ. Chàng nheo mắt lại, cố gắng định hình đối phương, nhưng cũng không thể nhận ra họ là ai, gồm bao nhiêu người, bởi vì mọi thứ đều đang rất mờ ảo trong sương khói. Chàng cẩn thận tiến tới gần, những bóng người trong làn sương dần dần hiện ra rõ nét hơn, có điều, hình như họ không hề động đậy, cơ thể và dáng dấp đang trong tư thế cứng ngắc, hoàn toàn không có sức sống.

Ánh đèn được chiếu tới, Phan Thanh gần như đứng tim.

Thì ra chỉ là những hình nộm ma-nơ-canh.

Tuy nhiên không chiếc nào hoàn chỉnh, tất cả đều mất một vài bộ phận khác nhau, là đầu, tay hoặc chân. Riêng chỉ có một bộ phận còn nguyên vẹn, là cánh tay phải, ngón trỏ được đưa lên, bốn ngón khác thu lại, tư thế rõ ràng là đang định hướng cho người đối diện.

Gần mười cánh tay đồng loạt chỉ về phía bên phải của chúng.

Phan Thanh nhìn theo hướng đó, phát hiện thấy một con đường khác. Ở phía cuối, xuất hiện một cái bóng lớn, giống như bóng của một cây đại thụ, đậm ra những cành cây cong queo, ma mị, đung đưa trong gió, tạo nên những hình hài hết sức kì quái.

Phan Thanh như không còn điều khiển được chính cơ thể mình nữa, chàng cứ đi về hướng đó trong vô thức, mặc cho cái lạnh đang cấu xé da thịt, và những làn gió khô khan tạt rất da mặt. Khi đến gần sát với cái cây khổng lồ, chiếc đèn pin trên tay chàng chợt phát lên những tiếng xẹt xẹt, rồi ánh sáng bỗng trở nên chập chờn mờ nhạt. Ngay bên dưới gốc cây, là hai hình nộm khác đang đứng đó, bị một mảnh vải màu trắng toát trùm lên từ đầu đến chân, chỉ lộ ra bàn tay đang chỉ xuống một mô đất cạnh đó.

Phan Thanh phát hiện thấy mô đất này hơi cộm lên so với mặt bằng xung quanh, lại hơi toai vụn chứ không cứng như chỗ khác, rõ ràng là mới bị đào bới và được lấp lại cách đây chưa lâu.

Chàng ngồi quỳ hẳn xuống, dùng hai bàn tay bới đất lên, tốc độ mỗi lúc một nhanh dần, hơi thở cũng dồn dập không kém. Chẳng mấy chốc, chàng chạm được tới một thứ, cứng và lạnh, liền lập tức chiếu đèn xuống, chỉ trong chưa đầy một giây sau, đôi mắt chàng nhắm lại, đồng tử mở to ra, miệng ú ớ không cất lên thành lời.

Đúng lúc này một làn gió cực mạnh thổi ngang qua, khiến mảnh vải đang trùm lên người hai hình nộm trước mặt bị bắn tung ra.

Là hai xác người chết, khuôn mặt méo mó vô hồn, máu từ những vết thương rách nát trên thi thể chảy xuống đến chân Phan Thanh.

Không, không!

***

7 giờ sáng, chủ nhật, ngày 2 tháng 2 năm 2000.

“Kính thưa toàn thể quý vị và các bạn đang xem đài, thể theo tục lệ từ xưa đến nay, cứ vào các ngày mùng 2 tháng 2 hàng năm, thành phố chúng ta luôn tổ chức một Festival với chủ đề văn hóa và nghệ thuật, kéo dài hai đêm một ngày nhằm phục vụ cho nhu cầu giải trí của người dân. Hơn thế nữa, đây cũng là một dịp lễ hội để chúng ta có cơ hội gặp nhau, giao tình, cũng như để thưởng thức các loại hình nghệ thuật đặc sắc của nước nhà. Và dĩ nhiên, đến hẹn lại lên, năm nay cũng không phải ngoại lệ, Festival với chủ đề ‘Rối nước và con người’, đã được đầu tư và chuẩn bị công phu trong nhiều tuần lễ, được ra mắt các bạn và chính thức mở màn vào 20 giờ tối nay, ngay tại hồ Kim Quy của thành phố. Với sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ ban tổ chức và các nghệ nhân của các phường rối nổi tiếng, đến từ khắp nơi trên các tỉnh thành đất nước, chúng tôi xin bảo đảm với quý vị một buổi lễ tuyệt vời và lắng đọng nhất! Và như các bạn đã biết, múa rối nước là một loại hình nghệ thuật lâu đời, bắt nguồn từ...”

Phản Thanh với tay tới chiếc điều khiển tivi gần đó, ấn nút chuyển kênh. Mấy ngày hôm nay báo đài hay kênh truyền hình của thành phố đều đăng tin rầm rộ về buổi Festival này, khiến chàng có đôi chút ngán ngẫm. Biết rằng truyền bá và phổ biến văn hóa truyền thống là tốt, nhưng chỉ có một bản tin mà cứ nhắc đi nhắc lại mấy ngày liền, dù là người kiên nhẫn đến mấy cũng phải bức mình, nhất là với người theo dõi phương tiện truyền thông hàng ngày như Phản Thanh.

Thời điểm này đất nước phát triển khá nhanh, hầu như gia đình nào cũng có ít nhất một chiếc TV trong nhà. Tuy nhiên các kênh truyền hình chưa nhiều và đa dạng lắm, cho nên hầu như ai ai cũng đều theo dõi những chương trình giống hệt nhau. Vì vậy, nhiều khi ban biên tập cho phát đi phát lại một bản tin, cốt là để truyền đạt hay nhấn mạnh vào một tin tức quan trọng nào đó, điều này rất dễ gây khó chịu, nhưng khán giả cũng đành phải ngậm đắng nuốt cay chứ chẳng còn cách nào khác.

Bên ngoài lúc này trời vẫn chưa sáng rõ, lại đang trong tháng lạnh nhất của mùa đông, nên ít nhất phải đến gần 9 giờ thì mặt trời mới lên hẳn. Vào mùa này người ta không mấy mặn mà với việc dậy sớm, hơn nữa lại rơi vào ngày nghỉ, cho nên đường phố bên ngoài vẫn rất vắng lặng và im lìm.

Phản Thanh đang ngồi trên chiếc ghế sa-lông ở phòng khách, lơ đãng nhìn ra bên ngoài thông qua kính cửa sổ. Thình thoảng, chàng đưa cốc cà phê trên tay lên miệng, khoan khoái nhấp một ngụm rồi lại bỏ xuống. Uống cà phê thật nóng vào một buổi sáng sớm ngày chủ nhật lạnh giá, là một thú vui mà Phản Thanh rất tâm đắc. Chàng thường không ngủ nhiều, mặc dù đang trong thời kỳ khỏe mạnh nhất của nam giới, nguyên do vì giấc ngủ chập chờn luôn là cái rắc rối đeo bám chàng suốt nhiều năm qua. Tuy nhiên, nhờ đó mà chàng mới vô tình tìm thấy được một sự bình yên vô cùng quý giá, đồng hành cùng tách cà phê nóng, hay một bản tin sáng, mà không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

Trên TV lúc này đã chuyển sang chương trình ca nhạc, sau những nốt nhạc dạo đầu, những câu hát đầu tiên trong ca khúc ‘Niệm khúc cuối’ vang lên, dưới giọng hát trầm ấm của nam ca sĩ Tuấn Ngọc:

“Dù cho mưa, tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời

Dù cho mây, hay cho bão tố có kéo qua đây

Dù có gió, có gió lạnh đầy, có tuyết bùn lầy, có lá buồn gầy

Dù sao, dù sao đi nữa, tôi vẫn yêu em...”

Phản Thanh ngân nga hát theo, vẫn là cái giai điệu ấy, dù nhẹ nhàng và sâu lắng, nhưng dường như lại hừng hực lan tỏa một thứ tình cảm nồng cháy của một người con trai, dành cho cô gái mà anh ta yêu. Phản Thanh gần như chìm đắm trong ấy, tưởng chừng như những nốt nhạc này đang vẽ lại chính tuổi trẻ của chàng.

Phản Thanh quen Vy vào năm cả hai người tròn 16 tuổi. Lúc ấy nhà Vy rất giàu, lại là con một của một thương gia có tiếng trong vùng, còn chàng chỉ là một cậu thanh niên từ miền núi xuống, còn nhiều bỡ ngỡ. Cả hai quen nhau trong một ngày cuối thu se lạnh, mùi hoa sữa thoang thoảng và êm đềm phảng phất trong không khí, là nhân chứng của nhiều cuộc gặp gỡ bối rối. Vy đẹp lắm, vẻ đẹp của nàng ma mị đến khó tả, từ ánh mắt đến nụ cười, đều rất khác biệt với người khác. Nàng giống như một giọt nước chứa đầy tinh hoa của trời đất, rơi lẫ và đan xen trong hàng vạn hạt mưa đỏ xuống, nhưng lại nổi bật một cách lạ kỳ.

Vy có rất nhiều người theo đuổi, từ những cậu thanh niên tầm thường, cho đến những chàng khá giả, rồi tới các công tử có gia thế nổi bật. Tuy nhiên nàng lại không hề để tâm tới bất kỳ ai, dù chỉ là một ánh nhìn đơn thuần.

Phản Thanh gặp Vy trong một lần dạo phố, vừa thấy nàng là cậu đã bị hút hồn vào cái ánh mắt đầy mê hoặc ấy. Vy cũng tương tự, cái nét đơn giản và phong trần của Phản Thanh vô tình lại làm trái tim nàng rung động, phải chăng đây chính là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, mà những chàng nhạc sĩ viết tình ca đều khổ sở vì nó?

Cả hai cứ đứng nhìn nhau, giữa dòng người qua lại, tưởng chừng như khoảnh khắc ấy đang được lưu đọng lại giữa dòng không gian vội vã. Nàng chợt mỉm cười, Phản Thanh lúc này mới bừng tỉnh, dường như cơ thể cậu đang trở nên tê dại để phản ứng lại với nụ cười ấy. Cậu ú ớ:

“À, ừm, chào... chào bạn!”

Vy không nói gì, cô chỉ giữ nụ cười trên môi, trước khi đi lướt qua Phản Thanh, còn ghé sát vào tai cậu, thì thầm:

“Xin chào, chàng trai bối rối!”

Phản Thanh ngần ngừ nhìn theo dáng người của Vy để lại phía sau, một cảm xúc lâng lâng khó tả đang trào dâng, rõ ràng cậu đã biết, tâm hồn mình đã bị nụ cười ấy cướp đi rồi.

Bên ngoài trời lúc này cũng đã dần sáng rõ, tách cà phê trên tay cũng đã nguội dần, Phản Thanh nhìn lên đồng hồ trên tường, đã là gần 8 giờ sáng. Lúc này con bé Linh từ phòng bước ra, bộ dạng ngái ngủ hiện rõ trên khuôn mặt, vừa thấy Phản Thanh, nó ưỡ ỏi nói:

“Sao ba dậy sớm thế? Mà bên ngoài có mưa không ba?”

“Dậy rồi à, để ba xem xem.” Vừa nói chàng vừa đặt tách cà phê xuống, đưa tay mở cửa sổ rồi ngó ra bên ngoài, vài giây sau quay vào đáp: “Không mưa, thậm chí chút nữa còn có nắng đẹp.”

“Phù, may quá.” Con bé thở phào, cùng lúc đó đi vào phòng tắm. Tiếng vòi nước chảy xuống, đồng thời giọng nó lại vang lên: “Chút nữa con đi học thêm anh ngữ, sau đó tới nhà bạn sinh nhật, có thể tối muộn mới về đó ba.”

“Tối nay không cùng ba tham dự Festival sao?”

“Chắc là không, mà mấy cái đó không còn hợp với con nữa đâu.” Con bé ngó mặt ra, nhoeo miệng cười. Phản Thanh nhận ra nó không còn là một đứa bé nữa, đã không còn cái thời phải bồng bế, dắt tay khi hai cha con thả bước trên những con đường gập ghềnh. Đã đến thời điểm nó cần tự do bay nhảy trên nền trời của tuổi trẻ. Thời gian quả thật trôi quá nhanh và hững hờ, khiến cho con người ta không kịp trở tay.

Sự trưởng thành của con cái, đôi khi chính là một vết thương không bao giờ lành trên da thịt người làm cha mẹ, đôi lúc nhói đau và rỉ máu, nhưng điều ấy lại cần thiết để giúp họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Phản Thanh cười hiền hòa, trong nụ cười khó giấu một nét thoáng buồn, chàng nói:

“Được, không sao, hãy cứ làm những gì mình thích, con nhé!”

Con bé gật đầu, nở một nụ cười tươi, trong đôi mắt và nụ cười ấy, thấp thoáng đâu đó hình bóng của Vy.

Nếu em còn ở đây thì tốt biết bao, để thấy con chúng ta đã lớn như thế nào!

***

20 giờ tối, chủ nhật, ngày 2 tháng 2 năm 2000.

Hồ Kim Quy tối nay đông nghịt người qua lại, tạo thành những hàng người dài tới vài chục mét, đứng chắn ngang cả đường đi lại của xe cộ. Ở phần giữa hồ được đặt một cái sân khấu rất lớn, nửa chìm nửa nổi trên mặt nước, mà theo như nghệ thuật múa rối nước thì nó được gọi là ‘Thủy đình’, sẽ là nơi trình diễn của các con rối được điều khiển bởi các nghệ nhân.

Hồ Kim Quy có niên đại xấp xỉ hơn 200 năm, rộng khoảng gần 20 héc-ta, có từ triều Nguyễn, trước đó chỗ này chỉ là một vùng nước trũng được hình thành sau một trận động đất lớn từ vài thế kỉ trước. Sau đó các mạch nước ngầm từ đâu chảy về càng nhiều, cộng với nước mưa, tạo nên hồ nước cho đến ngày nay. Hồ này tuy có nguồn gốc không rõ ràng, lại là nơi dung hợp của nhiều nguồn nước khác nhau đổ về, tuy nhiên mặt nước lại luôn trong xanh đến lạ kỳ, vào những ngày mùa hè, ánh nắng mặt trời chiếu xuống, có thể nhìn thấy rõ những đàn cá đang bơi dưới đáy, khung cảnh thơ mộng không sao tả xiết.

Hồ này lúc mới hình thành có tên là hồ Tầm Hương, tuy nhiên sau đó được đích thân vua Gia Long của triều Nguyễn đổi tên thành hồ Kim Quy.

Theo truyền thuyết kể lại, vua Gia Long là người rất thích đi du ngoạn, một năm ra khỏi cung không dưới hai lần, một phần là vì muốn đi thăm dò và khảo sát tình hình cuộc sống của người dân trên khắp đất nước, một phần vì sở thích thường hoa lăm nguyệt của ông. Vào một hôm, vua Gia Long trong lúc đang du ngoạn trên hồ Tầm Hương, thì từ phía đằng xa, nổi lên một vật màu vàng chói đến lóa mắt, lấp lánh dưới ánh nắng. Vua Gia Long thấy lạ quá, trong lòng dấy lên tính hiếu kỳ, mới ra lệnh cho thuyền tiến tới gần vật đó để quan sát.

Lúc đến gần sát thì mới nhận ra thứ đang bồng bênh trôi nổi ấy chính là một con rùa mai vàng, một loài vật cực kỳ hiếm thấy, nhiều người còn cho rằng nó là linh vật do trời phái xuống, để trấn long mạch, đồng thời giữ yên bình cho lãnh thổ. Vua Gia Long lúc vừa nhìn thấy nó, liền quỵ xuống, thành kính vái ba lạy, các quan và quân lính cũng làm theo. Cho đến khi ngẩng đầu lên thì rùa mai vàng đã biến mất tự bao giờ. Từ đó về sau, hồ được đổi tên thành hồ kim Quy, phỏng theo truyền thuyết ‘Hoàng đế kiến linh quy’ của vua Gia Long, và được chăm sóc bảo vệ cho tới tận ngày nay. Mặc dù hồ có niên đại khá lâu đời, tuy nhiên cho đến tận bây giờ, vẫn chưa ai có điểm phúc được tái kiến thân rùa mai vàng ấy thêm một lần nào nữa.

Hồ Kim Quy vào ngày thường đều rất đông người đến thăm thú, vì được thiên nhiên ưu ái ban tặng cho cảnh trí tuyệt đẹp, hơn nữa xung quanh hồ còn được trồng rất nhiều loài cây quý, rồi các loài chim hiếm bay về làm tổ theo đàn, khiến cho cảnh sắc nơi đây giống như bồng lai tiên cảnh của trần gian.

Tối nay thì lại càng náo nhiệt hơn nữa, mặc dù thời tiết vẫn đang lạnh căm, thỉnh thoảng lại có vài làn gió thổi mang theo hơi nước từ dưới hồ lên, làm không khí xung quanh trở nên rét buốt gấp mấy lần. Tuy nhiên điều ấy lại không thể ngăn được cái nhiệt huyết của những nghệ sĩ múa rối nước, càng không thể ngăn được sự thích thú của những khán giả đến đây, cho nên dù cơ thể đang trong trạng thái run lên cầm cập, nhưng trên khuôn mặt ai cũng rạng rỡ như nắng mùa xuân.

Phản Thanh và Cao Lâm đang ngồi uống rượu ở trên tầng hai của một quán gần đó. Quán này cách hồ không xa chút nào, cho nên ngồi ở vị trí này hoàn toàn có thể theo dõi được toàn cảnh của buổi diễn. Hơn nữa lại không phải nhọc công chen chúc trong đám đông, đã vậy còn được nhâm nhi ly rượu nóng cùng bằng hữu, một công đôi việc, thử hỏi trên đời này còn gì sung sướng bằng?

Phản Thanh và Cao Lâm hôm nay đã thỏa thuận với nhau, sẽ tạm gác chuyện phá án sang một bên, để thưởng thức cái không khí của buổi lễ một cách trọn vẹn nhất.

Chàng đưa tay rót rượu cho Lâm, sau đó rót sang cho mình, rồi nâng ly lên nói:

“Đạo này công việc căng thẳng, hiếm có dịp nào như hôm nay, cho nên, tôi kính cậu một chén!”

Cao Lâm đưa ly lên cùng, do hơi mạnh tay, rượu tràn ra ngoài một ít. Cậu ta hí hửng đáp lớn:

“Được! Làm cho ra làm, mà chơi cho ra chơi, hôm nay chúng ta hãy quên hết những thứ đau đầu phiền não kia đi, nào uống!”

Ly rượu nóng thấm qua dạ dày làm cơ thể ấm hẳn lên, khiến cả hai đều rất thoải mái. Phản Thanh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, khoan khoái thở khói ra, sau đó hỏi:

“Gia đình vẫn ổn chứ?”

Lâm cũng châm một điếu, trả lời:

“Mọi thứ đều ổn, mọi việc tôi hết giận dỗi rồi, đạo này còn dạ dạ vâng vâng, tự dưng lại ngoan đột xuất.” cậu ta cười khả khả.

“Chắc là cô ấy đã biết thông cảm cho cậu rồi, tôi nói rồi mà, trong một gia đình thì khó tránh khỏi mâu thuẫn. Mâu thuẫn càng nhiều thì lại càng trở nên hiểu và thông cảm cho nhau hơn.” Phản Thanh vỗ vai Lâm.

Cao Lâm thở khói ra, gật gù xác nhận lời Phản Thanh:

“Cậu nói phải, cái gì cũng cần thử thách.” Cậu ta uống cạn một ly, sau đó khà ra một tiếng để cho cổ họng đỡ khô, “À, vậy còn cậu, bao giờ tính đi tiếp bước nữa?”

“Tôi ấy à, chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ tới chuyện ấy, cứ sống thế này cũng ổn rồi.” Phản Thanh cười.

“Không được! Đẹp trai phong trần như cậu, không cưới thêm thì uống lắm, mà con bé con cũng lớn rồi, nó cũng sẽ hiểu cho cậu thôi.”

“Không phải tôi lo chuyện đó, chỉ là...” Phản Thanh chợt ngừng lại, ánh mắt thoáng hiện chút hoài cổ.

“Còn nhớ Vy hà?” Cao Lâm tiếp lời, sau đó đột nhiên cảm thấy hơi sượng, liền chữa lời: “Xin lỗi! Tại tôi vô ý.”

“Không sao, người chết chẳng thể sống lại, nhắc đến hay không thì cũng chỉ là vô nghĩa.” Phản Thanh cười nhẹ, “mà cậu nói phải, có lẽ tôi cũng nên đi thêm bước nữa.”

“Có thể chứ! Nào, cạn ly!”

Bằng hữu tốt nói với nhau cả đời không hết chuyện, hai người cứ thao thao bất tuyệt như vậy, cho đến rất lâu sau, khi trên bàn đã chứa đầy vỏ rượu. Cao Lâm lúc này đã gục hẳn xuống mặt bàn, tiếng thở phì phò lớn nhỏ phát ra, Phản Thanh thì chỉ cảm thấy hơi lạnh lạnh, chứ không đến nỗi vật vạ như Lâm, chàng nhìn bộ dạng cậu ta thì chỉ biết lắc đầu cười, rồi lặng lẽ nhìn sang lễ hội bên hồ.

Bây giờ là khoảng gần 11 giờ đêm, lúc này thì màn mưa rồi nước cũng đã gần được kết thúc, chỉ còn một tiết mục cuối cùng, cũng là tiết mục đặc sắc nhất của đêm nay, đang chuẩn bị được trình diễn. Người xem mặc dù đã thưa dần, nhưng nhìn chung thì vẫn còn rất đông, chủ yếu ngóng chờ màn biểu diễn được cho là đặc sắc nhất này. Một thành viên của ban tổ chức, giữ vai trò làm người dẫn chương trình, đang đứng trên một con thuyền nằm giữa lòng hồ, xung quanh ông ta là gần chục con thuyền khác, trên mỗi chiếc đặt một hình nộm bằng rom, mục đích là gì thì chưa ai biết.

Ông ta kê chiếc micro ghé sát miệng, nói lớn:

“Thưa quý vị và các bạn, đêm đầu tiên của Festival rồi nước nghệ thuật đã đến hồi kết thúc, chúng tôi rất cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình của quý vị và các bạn trong suốt buổi tối ngày hôm nay, và cuối cùng, để khép lại đêm diễn, sẽ là một tiết mục trình diễn có một không hai của hội nghệ sĩ rồi nước chúng tôi, mong quý vị và các bạn cho một tràng pháo tay cổ vũ thật nồng nhiệt!”

Tiếng hò hét và những tràng pháo tay rầm rộ vang lên, làm không khí càng thêm phần sôi động. Đúng lúc này, hai quả pháo hoa từ đâu được bắn lên trời, nở ra những chùm sáng lấp lánh, kèm theo những tiếng bụp bụp rất vui tai, làm cho đám đông càng thêm phấn khích, tiếng reo hò mỗi lúc một lớn dần.

Sau khi pháo hoa trên trời lịm xuống, thì lúc này một con rối nước hình rồng rất lớn từ dưới hồ vùng lên, dài khoảng mười mấy mét, uốn lượn mấy vòng trên không trung, động tác cực kỳ điêu luyện và đẹp mắt. Chưa dừng lại ở đó, lúc này những con thuyền chứa những hình nộm bằng rom đang bồng bênh di chuyển trên mặt nước, tạo nên một hình vòng tròn bơi quanh con rồng. Nó uốn lượn thêm vài vòng, rồi cuối cùng đâm thẳng lên không trung, trong lúc lộn xuống thì từ miệng phun ra những hàng lửa màu xanh rất bắt mắt, thiêu đốt toàn bộ những chiếc thuyền và hình nộm xung quanh nó. Ngon

lửa hừng hực và rực rỡ, được sắp xếp theo ý đồ của đội hình thuyền rồng, tạo nên những quãng lốc xoáy màu vàng chói, trôi nổi trên mặt nước. Người ta thường nói lửa nước kỳ nhau, nhưng màn biểu diễn này đang cho thấy điều ngược lại, lửa bơi trên nước, hòa hợp đến không tưởng.

Tất cả cùng đồng loạt “ồ” lên.

Cảnh vừa rồi rất đẹp, phải chứng kiến tận mắt mới thấy sự tinh diệu của nó, Phan Thanh ngồi trên cao tuy có hơi xa nhưng vẫn không khỏi ngỡ ngàng vì tính nghệ thuật của màn biểu diễn này.

Con rồng phun thêm vài tia lửa nữa, và cuối cùng ngửa đầu lên, từ miệng nó bắn ra liên tiếp ba, bốn lượt pháo hoa hướng lên trời. Sau đó chỉ vài giây, bầu trời bỗng nở rộ những ánh hào quang chứa đủ mọi màu sắc phối kết hợp, tạo nên những cánh cầu vồng đan xen nhau, sáng lóa và rực rỡ, như đang thấp nắng giữa trời đêm.

Thật quá xuất sắc!

Mọi người vỗ tay rất lớn, kéo dài đến vài phút, như để trả ơn những nghệ sĩ đã hết mình phục vụ, đem lại cho họ những màn biểu diễn hết sức sâu sắc và tuyệt vời.

Những nghệ sĩ rời lúc này mới bước ra từ phía sau thủy đình, quần áo họ đều ướt sũng, quả là một sự hy sinh vì nghệ thuật không hề nhỏ. Họ cúi đầu chào khán giả, liền được nhận thêm những tràng pháo tay nữa, khiến họ rung rung cảm động.

Lúc này những con thuyền làm đạo cụ biểu diễn đã được dập tắt lửa, mọi người đang lục đục chuẩn bị ra về, phía ban tổ chức cũng đang bắt đầu dọn dẹp.

Đúng lúc này, một vài người trong đám đông chỉ tay về phía bên kia hồ, rồi nói lớn với ban tổ chức: “Hình như còn một chiếc thuyền chưa được dập lửa!”

Tất cả cùng nhìn về phía đó, quả nhiên có một con thuyền vẫn đang trôi dạt phía xa xa, hình nộm trên đó vẫn đang bốc lửa ngùn ngụt.

Một người trong ban tổ chức nói: “Không thể nào! Chúng tôi đã đếm đủ số thuyền biểu diễn trước khi thu về rồi, con thuyền này từ đâu ra vậy?”

Nói xong ông ta liền điều hai anh trợ lý chèo thuyền ra đó xem xét tình hình. Trên gương mặt họ có vẻ không vừa ý, nhưng cuối cùng cũng đành phải tuân lệnh. “Rõ ràng là đếm đủ rồi cơ mà, làm sao còn thừa một cái trôi dạt ra tận bên đó nhỉ?” Một cậu thanh niên quay sang nói với cộng sự của mình, cậu kia chỉ lắc đầu, cả hai đang vội vã đẩy mái chèo, ánh mắt đầy vẻ nghi vấn.

Lúc cả hai đã gần tiến tới đến chiếc thuyền đó thì chợt cảm thấy có gì đó không bình thường, bởi vì hình nộm rồng trên đó vẫn đang bùng cháy rất mãnh liệt. Nếu như nó bị bén lửa trong màn trình diễn khi nãy, thì đến giờ này rồng phải cháy hết từ lâu rồi mới phải. Cả hai có cùng một thắc mắc và đều cảm thấy khó hiểu nhưng cũng chỉ biết lặng lẽ nhìn nhau.

Mái chèo gỗ trên tay họ mỗi lúc một thoăn thoắt hơn, chẳng mấy chốc đã đến rất gần với mục tiêu.

Và cho đến khi khoảng cách được thu hẹp lại một cách rõ rệt, cho phép họ nhìn rõ cái thứ trước mặt, thì cũng chính là lúc họ cảm nhận được một sự kinh hãi đến tột độ, đang lan rộng khắp cơ thể, một sự kinh hãi mà họ chưa bao giờ gặp phải, khiến chân tay cứng đờ lại, miệng lưỡi ú ớ không nói được lời nào, mãi cho đến vài giây sau, hai người cùng đồng thanh hét lên thật to, những tiếng hét đứt đoạn vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch.

Trên con thuyền trước mặt họ là một xác người, được đặt trong tư thế ngồi rất thoải mái, đang bị ngọn lửa dữ dội thiêu cháy đến đen sì, hai con mắt lồi hẳn ra, miệng há to hết cỡ, da thịt đã bị cháy thui, tàn tro rơi rớt xuống, cảnh tượng rùng rợn đến kinh hoàng.

Phan Thanh ngồi ở tầng hai của quán rượu đang hút thuốc, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bất thường của khán giả phía dưới, liền quay sang thật nhanh. Ở phía xa xa có hai chiếc thuyền, một chiếc đang bốc cháy ngùn ngụt, chiếc còn lại đang chèo ngược lại về hướng này. Những tiếng hét từ phía chiếc thuyền đó vọng lại, trong âm thanh chứa đựng sự sợ hãi và hoảng loạn. Trong lòng Phan Thanh bỗng chợt dấy lên một cảm xúc bất an khó tả, tim đập thình thịch, đôi môi run run.

Chẳng lẽ nào...

Lâm! Lâm! Dậy mau, có chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8: Loài vật tàn bạo nhất

Ngày 3 tháng 2 năm 2000.

Ngay khi án mạng được phát hiện, toàn bộ trình sát của tổ chuyên án đã được điều động trực tiếp tới hiện trường trong đêm, sau khi phong tỏa hiện trường, liền tiến tới công tác xác định danh tính nạn nhân.

Ngoài thi thể bị cháy rụi của nạn nhân, hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của hung thủ, dù chỉ là một dấu giày, Tuy nhiên, gần đó phát hiện một chiếc túi xách, bên trong có giấy tờ tùy thân của nạn nhân cùng với một vài đồ vật khác bị bỏ lại.

Qua điều tra, đã xác nhận nạn nhân là Đặng Phù Hân, 23 tuổi, nữ sinh viên trường đại học Kinh tế Quốc dân. Hiện đang cư trú tại khu đô thị Trần Đông, nằm trên đường Võ Hoàng Kiệt. Ngay sau khi xác nhận được danh tính của thi thể, tổ chuyên án liền lập tức liên lạc với gia đình nạn nhân báo tin. Nạn nhân lúc còn sống là con một trong một gia đình tầm trung của một vùng ngoại ô, cách thành phố gần hai mươi cây số về phía nam. Cha mẹ đều làm nghề nông, không dư dả gì nhiều, tuy nhiên vẫn chu cấp khá đầy đủ cho cuộc sống chốn thành thị của Hân. Lúc nghe tin động trời về cái chết đột ngột của con gái, bà mẹ không cầm được lòng ngã vật xuống, gào khóc đến điên cuồng, nhất thời huyết áp lên đột ngột dẫn đến tay chân co giật, cuối cùng ngất lịm đi, hiện đang được chăm sóc tại bệnh viện gần nhà. Người cha thì giữ được bình tĩnh hơn, mặc dù trong ánh mắt không giấu nổi nỗi đau cùng cực, khóe miệng run run, nói không nên lời, tuy nhiên vẫn cố gắng hợp tác với các trình sát điều tra.

Trong quá trình khai thác thông tin về nạn nhân, theo lời của người cha, thì nạn nhân lúc sống hoàn toàn không hề gây hấn với ai, là người ngoan ngoãn và hiền lành, cho nên không thể nào gây thù oán với người khác để rồi bị hãm hại như vậy. Những người xung quanh và bạn học cũng có ý kiến tương tự, cuối cùng đành kết luận, động cơ gây án không xuất phát từ tư thù riêng. Ngoài ra, nạn nhân có phong cách sống và ăn mặc rất đơn giản, hơn nữa trong cặp xách tìm thấy cạnh thi thể không bị mất mát gì, dù chỉ là một đồng, vậy nên càng không thể là một vụ giết người cướp của. Khả năng nạn nhân tự sát thì lại càng vô lý, mặc dù thi thể đang trong quá trình khám nghiệm, nhưng cái cách mà thi thể được bố trí, nó mang ý nghĩa ‘trưng bày’ nhiều hơn, một người tìm đến việc tự sát tại sao lại phải nhọc công chuẩn bị như vậy? Hơn nữa nạn nhân được biết là một người sống rất vui vẻ yêu đời, không vướng mắc chuyện tình ái, kết quả học tập lại rất tốt, việc đột nhiên tự sát là điều hoàn toàn không thể xảy ra.

Ngay sau khi nhận được tin về vụ án mạng thứ hai này, bộ trưởng công an Vũ Khởi đã khẩn cấp gọi điện trực tiếp cho trình sát Kiều, đưa ra chỉ thị cho tổ chuyên án phải lo vụ án này, đồng thời ông sẽ gửi thêm nhân lực hỗ trợ. Lý do ông đưa ra là vì tổ chuyên án được thành lập bởi những cá nhân có tài năng xuất chúng bậc nhất, nếu giao cho đơn vị khác thì chưa chắc đã làm nên cơm cháo gì, cho nên ông mong rằng trình sát Kiều và đồng nghiệp có thể đảm đương thêm trọng trách này.

Lệnh từ trên ban xuống thì không thể kháng lại, trình sát Kiều đành phải vâng lời theo. Đột nhiên phải tiếp nhận một vụ khác làm gã đau đầu khôn xiết. Vụ đầu còn chưa phá xong, vụ khác đã lại tới.

Đột nhiên chợt cảm thấy mấy tên giết người bản thù này sao lại hành động cùng một thời điểm vậy?

Ông Đoàn Sỹ Nam sau khi biết tin, thì đã tức tốc quay về ban biên tập báo của mình, để ra lệnh phong tỏa thông tin, sau đó còn tới Đài truyền hình địa phương đàm phán, làm sao cho vụ án mạng này không được lan tỏa tới tai người dân, tránh gây ảnh hưởng tới tâm lý của họ. Việc ngăn chặn những thông tin mang tính tiêu cực đến cộng đồng và xã hội luôn là bước đầu tiên trong công tác phá án.

Còn bác sĩ Hồ Hiến Duy cùng đội ngũ pháp y của mình đang tiến hành khẩn cấp công tác khám nghiệm, để có thể đưa ra những đầu mối quan trọng cho các trình sát càng nhanh càng tốt.

Trong phòng họp lúc này chỉ còn lại bốn người, gồm có cảnh sát Kiều, Cao Lâm, giáo sư Trần Gia Khải và Phan Thanh. Cả bốn người vừa mới từ hiện trường trở về đây, tất cả đang chờ đợi kết quả của các cuộc điều tra và khám nghiệm, mới có thể bắt tay vào công tác phá án.

Bây giờ là 4 giờ sáng, bốn người đàn ông trong phòng họp, chẳng ai nói với ai câu nào, mỗi người kẹp một điều thuốc trên tay, khói bay lên nghi ngút, cô đặc lại trong không khí đến ngột thở.

“Khốn nạn!” Cao Lâm bất chợt dậm mạnh lên mặt bàn, miệng chửi thề không ngớt, những mạch máu đỏ nổi lên chằng chịt trên tròng mắt cậu ta, đủ thấy sự uất hận đã lên tới đỉnh điểm. Men rượu trong máu lúc này cũng đã tan gần hết, khiến đầu óc dễ bị ức chế, làm khuôn mặt cậu ta cau có lại, tức tối vô cùng. Án mạng xảy đến ngay trước mặt, thật khó để chấp nhận. Làm nghề cảnh sát điều tra tội phạm, sợ nhất là bị những cảm xúc bất lực xâm chiếm, thì ngay lúc này đây, loại xúc cảm này đang gặm nhấm từng góc cạnh bên trong tinh thần cậu ta.

Cảnh sát Kiều cũng đang bị một loại cảm xúc tương tự giày xéo, tuy nhiên gã không bộc lộ rõ rệt ra bên ngoài như Cao Lâm, mà chỉ đứng bên chiếc cửa sổ, vừa hút thuốc vừa dậm chiêu nhìn về phía xa xăm.

Ông Gia Khải thì hoàn toàn không bộc lộ bất cứ cảm xúc gì ra ngoài, cơ mặt khá thoải mái, trên tay là cốc cà phê đen đặc, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng nhấp một ngụm. Là bậc thầy về tâm lý học, đương nhiên ông biết kiềm chế cảm xúc hơn những người khác, ánh mắt vẫn tỏa ra sự lạnh lẽo và cứng rắn như thường ngày. Trước mặt ông là cuốn sổ nhỏ, bên trong có ghi chép sơ bộ về các dấu vết hiện trường, được ông ghi lại thông qua sự quan sát cá nhân.

Phan Thanh ngồi mân mê cốc cà phê trên tay, nhưng chưa hề động môi, chỉ tập trung hút thuốc. Trong lòng chàng đang có chút rối bời, cộng thêm tâm tư bất an. Chàng không thể định nghĩa được loại tâm tư này xuất phát từ đâu, chỉ biết nó giống như một tảng đá lớn đang đè nặng lên ngực, khiến chàng ngột thở. Cả hai vụ án mạng tàn nhẫn, chàng đều chứng kiến. Tại sao? Tại sao lại có một sự trùng hợp lạ lùng như vậy? Tại sao lại luôn ở nơi đồng người?

Một loạt những câu hỏi chợt lướt qua đầu, không có câu trả lời thích đáng, giống như những ánh sao băng bay nhanh qua mà không để lại một dấu vết gì. Đột nhiên trong trí óc Phan Thanh, chợt nảy lên một ý nghĩ ghê sợ, ý nghĩ này bất chợt làm ánh mắt chàng sáng rực lên, như hai ngọn lửa địa ngục.

Có lẽ nào, hung thủ của hai vụ này chỉ là một?

Phản Thanh trấn trở một lúc lâu, cuối cùng hướng mắt về phía giáo sư Gia Khải, mở lời:

“Giáo sư Khải này, ông thấy vụ án thứ hai này thế nào?”

Ông Gia Khải được hỏi tới, khuôn mặt không chuyển sắc, gấp cuốn sổ nhỏ lại rồi ngẩng lên, chậm rãi trả lời:

“Hiện tại vẫn chưa có kết quả khám nghiệm, ảnh hiện trường cũng chưa gửi về, cho nên tôi không dám khẳng định điều gì. Tuy nhiên, qua quan sát và cảm nhận, tôi chợt thấy, bản chất của vụ án thứ hai này rất giống với vụ đầu tiên.”

Câu nói ấy dường như càng làm cho Phản Thanh lo lắng hơn, hóa ra không chỉ có chàng có dự cảm bất thường về mối liên kết của hai vụ này. Chàng đi điều thuốc đang chảy vào chiếc gạt tàn gần đó, rồi hỏi:

“Tại sao ông lại đoán như vậy? Hẳn phải dựa trên cơ sở gì chứ?”

Ông Gia Khải đưa tay ôm lấy cằm, gật gù đáp:

“Tôi thấy hai vụ này có một vài điểm khá tương đồng nhau: Đầu tiên là về cách thức gây án, sau đó là về hình thức. Về cách thức, hung thủ đều chọn cách đau đớn nhất để kết thúc sinh mạng của nạn nhân, ví dụ như ở vụ đầu tiên, hấn đập nát sọ nạn nhân, sau đó còn rạch lên da thi thể những dòng chữ ngừ, mặc dù lúc ra tay có hơi do dự, có thể vì xung đột trong nhân cách, nhưng đủ để thấy kẻ này rất tàn bạo. Ở vụ thứ hai, tuy chưa có kết quả giám định, nhưng cái cách mà hung thủ bố trí cái xác, có thể thấy rằng hấn cũng không hề khoan nhượng trong khâu kết liễu nạn nhân. Đó là sự tương đồng về cách thức gây án của hai vụ này. Còn về hình thức, cả hai tên hung thủ này đều thích sự phô trương, chúng đều chọn nơi càng đông người càng tốt, sau đó làm sao để trưng bày thi thể cho đám đông một cách ấn tượng nhất. Vậy nên, gộp từ hai điều trên, tôi tạm thời suy đoán rằng hung thủ chỉ là một.”

Phản Thanh gật đầu đồng ý với lý lẽ của ông Gia Khải, bây giờ chàng đã hiểu nguyên nhân xuất phát cái dự cảm về sự liên kết giữa hai vụ này. Chàng nhận ra mình cũng có suy nghĩ tương đồng như giáo sư, có điều chỉ là không biết cách giải bày ý nghĩ đó ra.

“Kẻ giết người trót lọt, sẽ sản sinh ra một loại khoái cảm đặc biệt, cho nên chắc chắn sẽ lại gây án, vì vậy hung thủ đứng sau hai vụ này có khả năng chính là một người!” Kiều quay sang nói, hóa ra từ nãy giờ gã không bỏ sót một chi tiết nào trong cuộc đối thoại giữa hai người. Câu nói này của gã, gần như đã đóng đinh xác nhận về mối liên kết giữa của hai vụ án mạng. Bây giờ vấn đề là, liệu bên pháp y có cùng kết luận như vậy không?

Tầm 6 giờ sáng, cô Hiến Duyệt trở về tổ chuyên án, mang theo xấp ảnh chụp hiện trường, cùng với kết quả giám định thi thể. Ngoài ra, còn một chiếc hộp bằng kim loại, nhỏ bằng nửa lòng bàn tay, vỏ ngoài đã bị cháy đen.

“Cái gì đây?” Cao Lâm lên tiếng hỏi, tay chỉ vào chiếc hộp đặt trên bàn.

“Anh Thanh hãy mở nó ra xem đi!” Cô Hiến Duyệt đặt chiếc hộp trước mặt Phản Thanh, giọng nói hơi khàn, có vẻ là đang bị cảm cúm. Gương mặt cô hôm nay không trang điểm, quầng mắt hơi tối màu, lộ rõ sự mệt mỏi, kết quả sau nhiều giờ làm việc với thi thể.

Không đợi Phản Thanh mở chiếc hộp ra, cô ta đi thẳng tới cái bàn, dán một vài bức ảnh khám nghiệm lên đó, rồi nói:

“Thời điểm nạn nhân tử vong được xác định vào đêm 20 tháng 1, tức cách đây gần hai tuần. Trong khoảng thời gian đó, thi thể được bảo quản khá tốt, gần như không có dấu hiệu bị phân hủy. Mặc dù thi thể đã bị cháy đen, nhưng trong phổi vẫn còn lưu lại một chút hợp chất gây mê chloroform, cùng loại với hợp chất được phát hiện trên thi thể thứ nhất, tuy nhiên lần này, nguyên nhân gây nên cái chết không phải do sốc thuốc gây mê, mà là do bị đập vỡ sọ, ra tay chuẩn xác, không hề do dự. Qua những gì chúng ta thấy được, thì kẻ gây ra án mạng này, có khả năng chính là...”

“Chính là hấn! Hung thủ của cả hai án mạng... là một!” Phản Thanh khê thốt lên, giọng lạc hấn đi, mảnh giấy nhỏ trên tay rung rung theo hai bàn tay chàng, là thứ được lấy ra từ bên trong chiếc hộp ban nãy.

“Thật không?” Cao Lâm đứng hấn dậy, giọng nói mang vẻ gấp gáp, “Trong đó viết gì?”

Phản Thanh không trả lời, đúng hơn là không muốn trả lời, chàng đưa mảnh giấy ra trước mặt mọi người, khóe mắt chợt nhăn lại.

Bên trên là những hàng ký tự dày đặc, được viết bằng ngôn ngữ của dân tộc Phàn, những con chữ tuy nhỏ bé và ngay ngắn, nhưng dường như lại đang bốc lên đầy mùi máu tanh ghê tởm. Chẳng cần đoán già đoán non gì nữa, từ cách thức gây án đến mảnh giấy này, đều đã chứng minh rằng hung thủ của cả hai vụ án mạng man rợ này chỉ là một. Mặc dù từ đầu, mọi người đều đã có suy đoán như vậy, nhưng lại không hề mong muốn nó xảy ra, thậm chí còn mong rằng mình đã kết luận sai, lại càng không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này. Bởi lẽ, nếu như tất cả điều này đều do một kẻ gây ra, thì quả thật, họ đang phải chiến đấu với một con quỷ thật sự.

Tất cả chẳng thể nói được gì nữa, cảm tưởng cô họng đang bị thất lại, ngôn từ và cảm xúc bị nghẹn ứ.

Cô Hiến Duyệt đã biết trước được điều ấy khi mở chiếc hộp ra lúc khám nghiệm, mặc dù đã cố giữ sự bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt, không giấu nổi một sự lo lắng khôn cùng.

“Cô tìm thấy thứ này ở đâu?” Cảnh sát Kiều lên tiếng.

“Trong người thi thể, hấn... mở bụng nạn nhân và... nhét nó vào.” Giọng nói cô ta đứt đoạn, mang nét âm u khó tả, giống như một dạng tử khí đang ra sức vấy lầy tinh thần của tất cả mọi người. Cả sự nghiệp làm bác sĩ pháp y của cô, tiếp xúc với không biết bao nhiêu xác chết, tưởng chừng như ý chí đã được bao bọc bằng sắt thép, nhưng ở thời điểm này, một sự sợ hãi vô hình đang ăn mòn niềm kiêu hãnh trong cô.

“Thằng khốn!” Cao Lâm không kiềm chế được nữa, vung chân đập mạnh vào chiếc ghế phía đối diện, nó bật ra, bắn mạnh vào góc phòng, kèm theo đó một tiếng rầm vang lên.

Cả tổ chuyên án làm việc cật lực ngày đêm suốt thời gian qua, tưởng chừng sẽ có thể tóm gọn được hung thủ, nhưng cái chết thứ hai này, như một chiếc búa khổng lồ giáng xuống, đập tan hi vọng, và nghiền nát ý chí của mọi người ngay lúc này.

Phản Thanh thấy rõ trong ánh mắt mỗi người một tia lo lắng và bất lực, ngay như chính bản thân chàng cũng vậy. Chàng thở dài thườn thượt, bất giác ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, vô tình thấy một con thạch sùng đang nhẹ nhàng áp sát một con côn trùng, động tác cẩn trọng và kỹ càng.

Vụt! Con thạch sùng bắt dính con mồi, đang chuẩn bị đưa vào mồm, tuy nhiên trong khoảng khắc sống chết, con côn trùng bật cánh ra, vùng vẫy điên cuồng, may mắn thoát khỏi tử thần, và cuối cùng bay vụt đi.

Điều này vô tình làm Phản Thanh trở nên bị kích thích lạ thường, chàng ngộ ra rằng dù ở hoàn cảnh nào, cũng không được phép bỏ cuộc, giống như con côn trùng kia, dù chỉ còn một tia hy vọng, cũng bắt chấp mà tranh đấu.

Đúng rồi! Còn quá sớm để bỏ cuộc lúc này, cần phải giữ cho tinh thần càng tỉnh táo càng tốt!

Phản Thanh chợt đứng dậy, xòe bàn tay và đưa lên, ra hiệu cho mọi người tập trung vào những điều mình sắp nói:

“Các vị, tôi biết rằng tên sát nhân ghê tởm này đang làm cho mọi người cảm thấy bất lực và tuyệt vọng, nhưng những cảm xúc tiêu cực lúc này chỉ càng làm cho hấn thỏa mãn hơn. Sự thất bại luôn nỗ lực đang rộng đôi cánh chết chóc của nó ra, đe dọa niềm tin của chúng ta, nhưng đâu ai biết, nó rất mỏng manh và yếu ớt, chỉ cần một chút nỗ lực mà phá đi cái sự đe dọa vô hình ấy, thì thành công sẽ lộ rạng ngay sau đó. Hơn nữa, công lý không phải là một trò chơi, càng không được để hấn lấy luật pháp ra làm trò tiêu khiển. Nợ nhiều thì trả bội, luật nhân quả vẫn còn đó, tôi mong các vị mau chóng lấy lại tinh thần, để có thể bắt tên khốn đó trả giá cho những gì hấn đã làm!”

Câu nói ấy giống như một con gió mạnh, thổi bay màn mây đen u ám. Mọi người dường như đang hồi tỉnh lại sau một cơn ác mộng dài, họ chợt nhận thấy, cái dũng khí của bản thân đã được tìm lại, bỗng nhiên cảm thấy day dứt vì sự yếu đuối nhất thời của mình.

Cao Lâm gật đầu đồng ý, chỉ tay về phía Phản Thanh, nói lớn:

“Chính xác! Cái sự suy sụp tinh thần vừa rồi thật vô lý, trút giận hay bức tức thì làm được gì, tôi muốn chính tay mình đâm thẳng vào mặt thằng khốn đó!” Nói xong cậu ta tiến lại góc phòng, nơi chiếc ghế bị đập văng ra khi nãy, cầm nó lên, phui phui, rồi đặt lại vào vị trí cũ. Hành động vừa rồi chính là tín hiệu của sự bình tĩnh đáng phải có của một trinh sát điều tra.

Mọi người cũng bớt căng thẳng hơn, trong ánh mắt và phong thái toát ra một nguồn năng lượng vô biên, dường như làm sống lại cái bản ngã vốn có của họ.

Con người thật là kỳ lạ, họ dễ dàng bị chi phối bởi cảm xúc của đám đông, dù tích cực hay tiêu cực, tâm trạng cũng giống như loài tắc kè bảy màu, luôn tìm kiếm sự thay đổi để thích ứng với môi trường xung quanh. Hay giống như một bầy ngựa hoang, phải chọn lựa giữa hàng ngàn ngã rẽ khác nhau để duy trì sự sống sót, cũng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi quần thể số đông, và chỉ khi có người khai sáng, mới có thể đem họ trở về với đúng con đường mình đã chọn.

Cảnh sát Kiều bây giờ đã nhìn Phản Thanh bằng một con mắt khác, trái với sự coi thường mà bản thân gã dành cho chàng lúc đầu, thì giờ đây, gã đã nhận ra trong người Phản Thanh, đang tồn tại một loại tư duy rất quyết đoán, mà chỉ xuất hiện trong con người của những nhà lãnh đạo bẩm sinh.

“Vậy theo cậu, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Câu hỏi này của gã không xuất phát từ sự thăm dò, mà xuất phát từ tâm ý muốn tham khảo, là điểm khởi đầu của một sự tôn trọng.

“Hãy bắt đầu bằng những dòng Phan ngữ mà hung thủ để lại trước, mọi người thấy sao?”

“Tôi không có ý kiến gì.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi theo cậu.”

“Còn anh, trinh sát Kiều, anh có ý kiến gì khác không?”

“Cứ làm như cậu nói” Cảnh sát Kiều nở một nụ cười, một nụ cười thân thiện, thứ rất hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt gã thường ngày.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu.”

Phản Thanh đặt tờ giấy mà hung thủ để lại bên trong thi thể nạn nhân lên máy chiếu. Cũng lại như lần trước, chàng dịch từng chữ, từng chữ ra ngôn ngữ hiện đại. Công việc dịch thuật Phan ngữ rất mất thời gian, dù là với người thông hiểu nó, ngoài ra còn phải vừa dịch vừa giải thích cho mọi người hiểu, cách thức sắp xếp câu từ để phối hợp nên một câu hoàn chỉnh. Lần dịch thuật trước đã chiếm tới hơn năm giờ đồng hồ của cả nhóm, tuy nhiên lần này, do tinh thần phấn chấn đang tăng cao, thời gian hoàn thiện công việc chỉ mất tới chưa đầy hai tiếng.

“Ta tìm người dưới ánh trăng bạc lạnh lẽo, ta lần theo từng dấu chân người để lại, dù trong sương mù hay trong giá rét. Người đi tới đâu niềm tin đi tới đây, ta đi tới đâu sự chết chóc men theo. Ta cần người, cũng như ta muốn hủy hoại người. Hãy trốn đi, trốn đi, rồi khi áo quan đóng lại, ai sẽ là người trở về?”

“Vẫn giống với câu trước mà hần để lại. Thế này là sao?” Cao Lâm ngược lên hỏi Phan Thanh.

“Không giống với lần trước!” Kiều lên tiếng, trên tay gã là cuốn sổ cá nhân, bên trong có ghi chép lại đoạn Phan ngữ được dịch ra lần trước. Gã tiếp tục lý lẽ: “Câu này nhìn qua thì rất giống với câu đầu tiên mà hung thủ để lại, tuy nhiên ở đoạn cuối, có đôi chút thay đổi: ‘Rồi khi áo quan đóng lại, ai sẽ là người trở về?’ thay vì ‘Rồi khi mưa đến, cá có còn ngoi lên không?’ mọi người có để ý không?”

Phan Thanh gật đầu xác nhận:

“Vẫn là anh tinh ý, đúng là có chút thay đổi ở đoạn cuối. Tôi còn cảm thấy hai câu này dường như rất quen thuộc, hình như đã từng đọc được nó ở đâu đó, tuy nhiên nhất thời chưa thể nhớ ra.”

“Có liên quan đến văn chương gì không? Anh cố nhớ lại xem.” Hiến Duy nhìn Phan Thanh chờ đợi, cái khao khát được tìm ra manh mối đang lộ rõ trong ngữ điệu của cô.

“Văn chương ư? Tôi không nghĩ là nó mang một ý nghĩa nghệ thuật, thay vào đó, có cảm giác nó mang một thông điệp nào đó. Một thông điệp không mấy tốt đẹp.”

Giáo sư Gia Khải lặng lẽ châm một điếu thuốc, ánh lửa trên tay bập bùng, phản chiếu vào sâu đôi mắt của ông, giống như hai ngọn lửa được thắp lên từ địa ngục, phất phơ sự âm u chết chóc. Ông lên tiếng:

“Những kẻ sát nhân hàng loạt, thường thích để lại những dấu ấn riêng sau mỗi lần gây án, nguyên nhân xuất phát từ tâm lý muốn giải tỏa ức chế sau mỗi lần giết người, làm vậy để lấy lại sự cân bằng trong tâm lý không ổn định của mình. Có thể nói, chúng giết người, nhưng lại muốn làm sống lại một cái gì đó trong nạn nhân. Ví dụ điển hình là một tên sát nhân man rợ tự nhận mình là Zodiac, làm chấn động nước Mỹ vào những năm của thập niên 60 của thế kỷ trước. Hắn đã kết liễu không dưới năm người, bằng cách man rợ nhất có thể, một vài nạn nhân còn bị đâm gần như đứt lìa đầu khỏi cổ. Sau đó hắn gửi thư thách thức toàn bộ cảnh sát lúc bấy giờ, trong những bức thư đều có một ký hiệu hình chữ thập, như là một vật nhận dạng cho tội ác của hắn. Theo phân tích về tâm lý học, thì hắn đã mã hóa việc giết người của mình, và mỗi cái chết đều có ý nghĩa riêng của nó. Dĩ nhiên, cho đến hiện tại, chưa ai biết mặt hắn.”

“Ông nghĩ vụ án lần này, cũng có ý nghĩa như vậy sao?” Phan Thanh hỏi.

“Đúng, rất có thể vụ án chúng ta đang đối mặt cũng có tính chất tương tự, hung thủ đang hợp thức hóa việc giết người của mình, làm sống lại những nạn nhân của mình theo cách mà hắn muốn. Có điều, tôi vẫn giữ ý kiến của mình về việc kẻ này xuất hiện nhiều nhân cách trái chiều, càng có thể thấy rõ được điều ấy trong cái chết thứ hai này, hắn đang càng trở nên chuyên nghiệp hơn trong phương thức giết người của mình, điều đó đồng nghĩa với việc, nhân cách man rợ đã gần như kiểm soát được con người hắn.”

Cả nhóm đều thấy hợp lý, riêng Phan Thanh thì rất để ý tới một câu mà giáo sư nói khi nãy, ‘Hắn giết người để làm sống lại nạn nhân theo cách mà hắn muốn’.

Giết người, để làm sống lại. Giết người, để làm sống lại...

Những chữ này dường như đang bám chặt vào trong trí óc Phan Thanh, khiến chàng bất giác lăm lăm theo, giống như một chiếc máy tính đang được nạp thông số, và cuối cùng như ngộ ra được điều gì đó, chàng nói lớn:

“Tôi hiểu những dòng Phan ngữ hung thủ để lại có ý nghĩa gì rồi!”

“Sao cơ?” Cao Lâm tròn mắt hỏi, cùng lúc đó mọi người cũng đổ dồn ánh mắt vào Phan Thanh, sự hồi hộp và tò mò đan xen lẫn lộn trong đầu mọi người.

“Câu cuối cùng trong mỗi đoạn hần để lại, khi gộp vào nhau, chính là hai câu cuối trong một khúc ca dao cổ, có tên là ‘Đoạn trường khúc’, còn có tên gọi khác là ‘khúc hát của người chết’.”

Phan Thanh chớp lấy cây bút, viết nhanh lên bảng, như sợ những con chữ ấy có thể vụt bay mất khỏi trí óc chàng.

“Đường đêm nay, ừ đây hoa bị ngán,

Trắng đen thấp thoáng, sinh từ biệt ly,

Gọi ai giờ tý canh ba, qua tới canh bốn là người âm ty.

Luân hồi đạo lý vô thường,

Hạt mưa rơi xuống, cá ngoi lên bờ,

Áo quan đóng nắp chực chờ,

Ai qua từ lộ, ai thời hóa duyên.”

Tất cả cùng tròn mắt, tim đập thành thịch, đọc xong những câu ca dao trên mà lòng cảm thấy u ám lạ thường.

“Những câu này có ý gì?” Gần như tất cả cùng lên tiếng một lượt.

Phản Thanh chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng, có thể do phải đứng quá lâu, chàng kéo một chiếc ghế, ngồi phịch xuống, ánh mắt âm u khó tả, chậm rãi trả lời:

“Đây là một đoạn ca dao rất cổ, có niên đại khoảng ba trăm năm về trước. Tôi biết đến nó trong một lần tìm hiểu về một số nền văn hóa xa xưa. Trong số đó, có một dân tộc rất man rợ, từng sống trong những vùng núi ở phía đông bắc, sát với dải biên giới Việt-Trung bây giờ. Dân tộc ấy không có tên chính thức, nhưng qua phong tục và lối tư duy khác thường của họ, người ta gọi họ là ‘Những kẻ hóa duyên’. Gọi họ bằng cái tên hoa mỹ như vậy, nhưng thực chất, hành động của họ rất tàn bạo và mất đi nhân tính. Bất kỳ ai trong tộc bị bệnh, đều không được chữa trị bằng y dược, thay vào đó, sẽ bị giết chết bằng những hình thức dã man nhất. Bởi vì họ cho rằng, cái chết và sự tàn bạo, chính là khởi nguồn của sự sống, thay vì chữa trị cho người bệnh, thì nên giết chết họ, để đưa họ vào kiếp luân hồi, hóa kiếp thành những người khỏe mạnh vô bệnh tật. Bài ca dao trên, chính là thứ cuối cùng nạn nhân được nghe thấy, trước khi bắt đầu nghi lễ hóa kiếp, nói trắng ra là nghi thức giết người. Trong bài ca dao trên, có đề cập tới hoa bỉ ngạn, chính là loài hoa chỉ mọc ở trên đường xuống địa ngục, mà người chết bắt buộc phải đi qua. Còn ‘Trắng đen thấp thoáng’, không là gì khác, chính là Hắc Bạch Vô Thường, hai sứ giả của diêm vương lên trần gian đưa người chết về địa ngục. Nói chung, bài ca dao này có ý nghĩa rằng, cái chết chính là điểm khởi đầu cho một sự sống khác, muốn sống thì phải chết!”

Phản Thanh dừng lại, cảm thấy bất ngờ khó thở, chàng cố gắng tĩnh tâm lại, vì nhận ra mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ.

“Vậy hung thủ có ý rằng, tất cả những gì hấn gây ra, là để hóa kiếp nạn nhân của hấn sao?” Cô Hiến Duy lên tiếng.

“Không!” Phản Thanh lắc đầu, ánh mắt đăm đăm nhìn xuống dưới chân, “Ý hấn muốn nói, những cái chết này, chỉ là một sự khởi đầu trong trò chơi của hấn mà thôi, giống như một màn dạo đầu trước khi bước vào màn kịch chính.”

Câu nói ấy giống như một bản thông báo chết chóc, đầy xác người vô tội trong đó, làm cho cả nhóm một lần nữa rơi vào cảnh lo lắng.

“Ý cậu là, hấn sẽ còn trở nên man rợ hơn thế này gấp nhiều lần nữa sao?” Cao Lâm hỏi với ngữ điệu rất gấp gáp, do tâm lý bức bối gây nên.

“Đúng! Sẽ còn nhiều người phải chết, nếu ta không ngăn hấn lại.”

Đúng vào lúc này, cánh cửa phòng bật mở, là một đồng chí trinh sát của tổ chuyên án, mồ hôi chảy đầy trên mặt, ánh mắt hoảng loạn, vừa nói vừa thở:

“Hung... hung thủ gọi điện tới đây, nói... nói muốn nói chuyện với anh Thanh!”

Phản Thanh đứng bật dậy, nói lớn:

“Cái gì? Hung thủ, hấn... hấn muốn gặp tôi ư?”

“Đúng! Hấn tự xưng là hung thủ, còn nói chi tiết cho chúng tôi cách thức mà hấn gây án, hoàn toàn trùng khớp với những khám nghiệm pháp y, người ngoài cuộc không thể biết được những chi tiết này! Hấn đang đợi anh nhắc điện thoại.”

Tất cả cùng lao nhanh khỏi phòng, vừa đặt chân ra ngoài, đã thấy mười mấy đồng chí trinh sát đang đứng vây quanh một bàn làm việc, trên đó có một chiếc điện thoại cố định, ông nghe đang được đặt bên cạnh, chỉ chờ Phản Thanh tới nhắc lên. Chàng cảm tưởng như cả thế giới đang dừng hấn lại, chỉ có chàng và chiếc điện thoại này, mỗi bước chân tới gần là khoảng cách tới địa ngục đang thu hẹp lại, còn phía bên đầu máy là tử thần chờ chực.

“Alô... Tôi nghe.” Phản Thanh cố trấn tĩnh, điều hòa giọng nói làm sao cho tự nhiên nhất, tránh để đối phương biết được mình đang hoảng loạn.

“Thời tiết hôm nay thật đẹp. Anh thấy đúng không?”

“Tại sao cậu lại làm vậy?” Phản Thanh gằn giọng, cố gắng gây hiệu ứng lấn át đối thủ.

“Tôi đã làm gì nhỉ? Đạo gần đây tôi đã làm rất nhiều việc, không biết anh đang nhắc tới việc gì?”

Cao Lâm đứng bên cạnh không kìm nổi, lập tức muốn lao tới cướp máy rồi chửi hấn một trận cho đã, nhưng liền bị mọi người ngăn lại.

“Tại sao cậu... giết người?” Hai chữ ‘giết người’ khó khăn phát ra, mang theo một chút u ám như chính tâm tư của Phản Thanh lúc này.

“À, ra là việc đó, tôi cứ tưởng anh nhắc đến việc gì quan trọng hơn, giết người à, tôi lại thấy nó rất bình thường, khả khả. Tuy nhiên, không thể phủ nhận, cái cảm giác kích thích khi săn mồi, và được quyết định giữa sự sống hay cái chết của kẻ khác, ừm, rất đáng để trải nghiệm.”

“Mẹ kiếp! Cậu điên rồi, cậu không sợ chúng tôi đang trên đường đến tóm cổ cậu sao?”

“Chà, Hồi nhỏ tôi rất hay bị người khác đe dọa, thật sự khiến tôi trở nên sợ hãi đủ thứ, tuy nhiên cũng có chút bản lĩnh phân biệt đúng sai, và tôi thấy, anh không giỏi trong việc đe dọa người khác lắm.”

“Khốn nạn! Phân biệt đúng sai ư? Giết hai mạng người là đúng ư? Đạo lý của cậu thật thối nát! Hãy tỉnh ngộ đi!” Phan Thanh không kìm được lòng nữa, xả hết cơn giận vào trong từng câu chữ.

“Ồ, đúng hay sai chúng ta sẽ bàn sau, trong xã hội chúng ta, nếu số đông nói ‘đúng’, thì sẽ là đúng, nếu nói ‘sai’, thì sẽ là sai. Còn riêng tôi, không theo số đông ấy, nếu tôi nói ‘đúng’, thì tôi sẽ biến nó thành đúng, còn nếu tôi nói ‘sai’, không ai được phép nói ngược lại.” Giọng nói của hắn rất chậm rãi và từ tốn, từng câu chữ rất khoáng đạt mà phát ra, không hề có một chút gượng ép.

Phan Thanh cảm thấy tên này đã đi quá xa rồi, khó mà cứu vớt lại được, liền chuyển hướng câu chuyện:

“Những dòng chữ Phan cô mà cậu để lại, có ý nghĩa cho sự ‘khởi đầu’ đúng không?”

Một tiếng vỗ tay phát ra từ đầu máy bên kia.

“Có ý gì?”

“Khá khen cho các người, cũng nhanh nhạy hơn tôi tưởng. Tôi còn nghĩ rằng các vị chỉ là những pho tượng biết nói, hóa ra cũng có chút trí tuệ.”

“Tại sao cậu biết được loại ngôn ngữ này? Và... tại sao lại biết tới tôi?” Phan Thanh cố gắng khai thác thông tin càng nhiều càng tốt, nhưng có vẻ hắn thông minh hơn chàng tưởng, luôn tránh né được hết những phép thử.

“Mặt hồ im lặng, không có nghĩa là không có sóng ngầm. Đừng chỉ nhìn bề nổi, mà xuất phát tâm tư yên bình, khả khả.”

“Có hàm ý gì? Vậy, cậu muốn sao?”

“Rất đơn giản, chỉ là muốn giải trí với các vị một hồi. Tôi sẽ cho các vị một cơ hội tìm ra tôi, sẽ là một gợi ý nho nhỏ, nghe chứ?”

Phan Thanh ra hiệu cho một đồng chí gần đó đưa cho mình một cây bút và một mảnh giấy, rồi trả lời:

“Được, mau nói!”

“Nghĩa địa, không chôn người chết.” Hắn dừng lại vài giây, rồi gõ gõ vào ống nghe, “Hãy sử dụng tốt trí tuệ của mình, đừng làm tôi thất vọng, và cuối cùng, xin chúc các vị may mắn!” Hắn phá lên cười khăng khặc, giọng cười ghê rợn như một con quỷ khát máu, vài giây sau, chỉ còn lại tiếng ngắt tín hiệu.

Cả phòng đứng chôn chân một chỗ, chẳng ai nói được câu nào, chỉ có những ánh mắt đăm chiêu, giãy vò trong sự bất lực. Tiếng tút tút từ chiếc điện thoại dồn dập vang lên, hòa với tiếng tim đập thình thịch dữ dội không kém của mọi người, không gian như lặng đi, kéo dài khoảnh khắc u ám này. Chỉ riêng Phan Thanh thì đang trầm trồ một điều, bằng cách nào mà hắn có số điện thoại của tổ chuyên án, và tại sao hắn biết chàng đang hợp tác phá án cùng họ.

Phải chăng, hắn có nội gián?

Ý nghĩ này làm Phan Thanh chột rùng mình.

Bên ngoài vẫn lạnh, nhưng không lạnh bằng máu ác quỷ. Hóa ra, mọi thứ chỉ là một trò chơi, không hơn không kém, một trò chơi với vô vàn ẩn số, và câu đố tiếp theo được đặt ra đó chính là:

Nghĩa địa không chôn người chết, là nơi địa ngục trần gian nào?

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9: Dây thần kinh số 7

Mưa tầm tã cả ngày, cuốn trong những đợt gió vùn vút, tạt những mảnh nước lạnh rất vào mặt những người đi đường. Bây giờ mới chớm chiều, nhưng mây đen cuộn cuộn, hung bạo ôm lấy cả một vùng trời, khiến cho mặt đất bên dưới tối tăm mù mịt. Phố xá bỗng trở nên hoang vu, xe cộ đi lại thưa thớt, chỉ có trên vỉa hè thấp thoáng một vài người bộ hành, khó khăn di chuyển dưới cái khắc nghiệt của thời tiết. Họ lướt qua nhau, nhưng lại chẳng hề quan tâm đến sự hiện diện của đối phương, đôi mắt nhắm lại, nhặt nhòa trong màn mưa, thỉnh thoảng, còn đâm sầm vào nhau, nhưng chẳng mấy may buông nổi một lời xin lỗi.

Phan Thanh cho xe chạy chậm chậm, kính chắn gió bị những hạt mưa va đập vào, tạo nên những tiếng bồm bộp nặng nề. Sau khi qua hết đoạn đường này, chàng rẽ phải, rồi cuối cùng dừng lại trước một quán cà phê nhỏ ven đường.

Quán khá vắng vẻ, gần như chẳng có khách, sự nhàn rỗi bất thường này khiến cho những cô nhân viên được dịp tập hợp lại với nhau, chuyện trò miên man, thảnh thơi, một vài tiếng cười khúc khích nho nhỏ vang lên từ phía quầy thu ngân.

Phản Thanh đi tới dãy cuối cùng, dừng lại trước một bàn phía bên phải sát góc tường, đã có hai người ngồi đối diện nhau tại đó, là Cao Lâm và một cậu thanh niên còn khá trẻ.

Vừa thấy Phản Thanh, Lâm liền lên tiếng:

“Cậu đây rồi, mau ngồi đi.” Cậu ta kéo một chiếc ghế ở bàn bên cạnh sang, sau đó đưa tay hướng về phía cậu thanh niên ngồi đối diện, nói: “Giới thiệu với cậu, đây là Kiên, một trong những trinh sát mới được điều về tổ chuyên án. Cậu ấy được xếp vào đội của tôi, cho nên tôi có nhiệm vụ phải dẫn dắt, đồng thời phổ biến cho cậu ấy về vụ án lần này.”

Cậu thanh niên kia đứng dậy, chìa tay ra và lễ phép nói:

“Chào đồng chí, tôi là Kiên, mới được điều về đây công tác, có gì khó khăn thì mong các anh giúp đỡ cho.”

Phản Thanh cũng đưa tay lên, nắm chặt, trước khi buông ra còn nói:

“Tôi không phải trinh sát, chỉ là đang giúp tổ chuyên án phá án mà thôi.” Sau đó chàng liền ra hiệu cho cậu ta ngồi xuống, cùng lúc đó cũng ngồi theo, “mà cậu được điều về đây cùng với ai?”

“Cùng với hai mươi trinh sát khác, đều là những người xuất sắc, cấp trên có dặn là phải dốc hết sức hỗ trợ các anh trong công tác phá án lần này, tôi cũng đã xem qua hồ sơ, quả thật lần đầu tiên gặp một vụ kinh hoàng thế này!”

Lúc này một cô nhân viên từ phía sau tiến tới, quay nhìn Phản Thanh và nhẹ nhàng hỏi:

“Anh dùng gì ạ?”

Phản Thanh suy nghĩ vài giây, rồi cuối cùng chỉ vào hai cốc cà phê còn nóng trước mặt Lâm và Kiên, rồi nói: “Một cốc cà phê sữa nóng, giống họ. Cảm ơn.”

Đội cô nhân viên đi rồi, chàng mới quay sang Cao Lâm, hỏi:

“Việc tìm kiếm diễn ra thế nào rồi?”

“Chưa đâu vào đâu, trong thành phố chỉ có hai khu nghĩa địa duy nhất, một khu ở phía đông, một khu ở phía tây. Tôi và Kiều đã chia đôi lực lượng, tạo thành hai đội khác nhau, hiện tại vẫn đang tìm kiếm ở hai khu ấy. Mẹ nó! Thậm chí còn không biết mình đang tìm kiếm cái gì!”

“Nghĩa địa, nhưng lại không chôn người chết. Chà! Tôi nghĩ hẳn phải có ẩn ý gì đó, chứ không đơn giản như chúng ta nghĩ.” Kiên lên tiếng, cùng lúc đó gấp cuốn hồ sơ vụ án lại, có vẻ như cậu ta đã nghiên cứu kỹ càng những chi tiết trong đó từ lúc bước vào đây.

Phản Thanh gật đầu xác nhận:

“Qua cuộc nói chuyện với hắn, thì tôi nhận ra tên này rất thích sử dụng ngôn từ trừu tượng, có thể hắn cố tình tạo ra cái sự mờ mờ ảo ảo đó để đánh lạc hướng chúng ta, cho nên để giải mã từng câu chữ của hắn cũng không phải việc đơn giản.”

“Vậy theo các anh, thì hẳn đang muốn chúng ta tìm thấy thứ gì?” Kiên vừa hỏi vừa mân mê cốc cà phê trong tay, ánh mắt lộ rõ vẻ sốt sắng, có vẻ cậu ta rất hứng thú với vụ này.

“Hắn có nói, nếu giải mã được lời gọi ý đó, chúng ta sẽ biết được danh tính thật của hắn.” Phản Thanh đáp.

Cao Lâm đang đưa điều thuốc lên miệng, chưa kịp châm lửa thì quay nhanh sang, ngờ vực đặt nghi vấn:

“Mà cậu có chắc là hắn nói thật không? Lỡ chẳng may hắn chỉ đang lừa chúng ta thì sao, lời của một tên tội phạm giết người liệu có đáng tin?”

“Tôi lại cảm thấy hắn không nói dối, mặc dù là một tên bệnh hoạn ghê tởm, nhưng lại có một khả năng tư duy rất nhạy bén, có thể nói là rất thông minh. Loại người như vậy, luôn thích đưa ra những thử thách cho người khác, và nếu hắn khao khát được đầu trí như vậy, thì không thể nào lại đưa ra những manh mối sai lệch cho chúng ta được. Cho nên, những gì hắn để lại tạm thời đáng tin, vấn đề là chúng ta có giải mã được manh mối đó hay không.”

Cao Lâm không biết nói gì, vốn dĩ cậu rất đa nghi, nhưng dưới tình hình hiện tại thì chẳng còn cách nào khác ngoài việc bám theo những manh mối mà hung thủ đưa ra. Cậu cảm thấy dường như tất cả đều đang bị hút vào trò chơi quay vòng ấy.

Đúng lúc này thì tiếng chuông điện thoại vang lên, là từ máy của Cao Lâm, vừa thấy danh tính số máy gọi đến, cậu ta lập tức nghe ngay:

“Alô, sếp Kiều, anh có tìm được gì không?”

Trong mấy giây tiếp theo, đôi mắt cậu ta mở to ra, đồng tử giãn nở, sắc mặt pha chút ngạc nhiên lẫn vui sướng.

“Được, được, chúng tôi tới ngay!”

“Sao rồi?” Phan Thanh vội vàng hỏi.

“Tìm thấy manh mối rồi, đi thôi!”

Sau khi thanh toán xong xuôi cả ba cùng hấp tấp chạy nhanh ra ngoài, trong lúc vội vã còn suýt va phải cô nhân viên phục vụ đang tới từ hướng ngược lại, trên tay là cốc cà phê đang nóng, khuôn mặt ngơ ngác nhìn theo.

Hai chiếc xe cùng dừng lại trước cổng một nghĩa trang, bên trên cánh cửa sắt lớn là một tấm biển kim loại rỉ đen, đã chẳng thể nào nhìn rõ chữ viết trên đó. Ở bên ngoài nghĩa trang, có vài chiếc xe cảnh sát đã đậu thành hàng từ bao giờ.

Cả ba người nhanh chóng bước vào, lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, nhìn vào trong thì thấy một người đàn ông đứng tuổi, đang ngủ gật trên bàn làm việc, chẳng cần quan tâm ai vào ai ra lúc này. Trời vẫn đổ mưa rất dữ dội, bùn đất hòa lẫn với nước mưa tạo nên một đồng bầy nhầy dị hợm. Mỗi lần chân đặt xuống là một lần khó khăn nhấc lên, mang theo một đồng hồ lớn bám chặt vào đế giày.

Vừa bước vào khu đất bên trong thì đã thấy ở phía đằng xa, gần chục người đang đứng túm tụm vào nhau, kẻ thì che ô, người thì khoác áo mưa, đi đi lại lại quanh một cái hố nhỏ mới được đào lên. Xung quanh họ là trùng trùng điệp điệp những bia mộ màu xám đen, bị rêu phong phủ kín, chẳng còn nhận ra sự khác biệt.

Thấy ba người đi tới, cảnh sát Kiều nở một nụ cười thỏa mãn, gã mở lời:

“Tôi thật đúng lúc, các đồng chí hãy nhìn xem!” Gã chỉ tay vào một chiếc hố nhỏ mới đào lên ở dưới chân, bên trong có một bọc ni lông khá dày, mặt ngoài đã bị bùn đất đeo bám đến đen sì. Tuy nhiên đồ vật trong đó vẫn khá sạch sẽ, có vẻ như đã được bọc rất cẩn thận trước khi chôn xuống.

Phan Thanh hỏi hộp đeo vội đôi găng tay pháp y, sau đó cầm chiếc túi lên và ngó vào bên trong.

Là vài chiếc kim tiêm, ngoài ra còn một khối bột màu trắng, được gói cẩn thận trong một lớp giấy nhựa, hình dáng giống như một viên gạch cỡ vừa.

“Cái gì đây sếp?” Cao Lâm quay sang phía Kiều và hỏi.

“Ma túy, ngoài ra còn một con dao dính máu, trên cán dao sau khi chiếu tia UV thì phát hiện dấu vân tay, rất có thể đây là thứ hung thủ muốn chúng ta tìm kiếm.”

“Vậy con dao đâu?”

“Đã được mang về viện pháp y rồi, hiện bác sĩ Hiến Duy đang trong quá trình phân tích mẫu ADN của những vết máu dính trên đó, nếu như trùng khớp với một trong hai nạn nhân, thì dấu vân tay trên cán dao nhất định là của hung thủ!” Kiều quả quyết khẳng định.

Mọi người tạm thời hài lòng với những gì tìm được. Ngay sau đó, Cao Lâm gọi điện cho đội của mình ở khu nghĩa trang phía bên kia thành phố, thông báo cho họ ngừng tìm kiếm và trở về tổ chuyên án. Đội của Kiều cũng đang nhanh chóng thực hiện công tác phong tỏa hiện trường nơi tìm thấy vật chứng, dưới thời tiết ẩm ướt, lạnh căm và lầy lội, chẳng ai muốn lưu lại ở đây thêm một phút nào nữa. Mặc dù vậy, họ cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vì công sức bỏ ra không hề vô ích chút nào.

Tuy nhiên, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lúc tất cả vừa bước vào xe để chuẩn bị về cơ quan thì bác sĩ Hiến Duy gọi tới, cô nói rằng mẫu ADN trong máu dính trên con dao hoàn toàn không khớp với hai nạn nhân trước. Ngoài ra, với đồng ma túy tìm được, cộng với con dao này, thì rất có thể đây là vật chứng của một vụ thanh toán bằng băng đảng xã hội đen, khiến ít nhất mười người thiệt mạng cách đây không lâu. Thế nên, đồng vật chứng này cần phải chuyển về cục cảnh sát điều tra tội phạm ma túy để làm rõ. Kết luận cuối cùng là, những thứ này hoàn toàn không dính dáng gì đến vụ án.

Điều này gần như làm cả đội một lần nữa cảm thấy suy sụp. Bao nhiêu công sức và chất xám bỏ ra, cuối cùng lại trở về vạch xuất phát. Lần này, cảnh sát Kiều bức bối ra mặt, gã suýt nữa thì ném chiếc điện thoại đi khi biết tin này. Các đồng chí khác cũng bức bối không kém, có người còn vô đầu bứt tai, bởi lẽ họ chợt cảm thấy bản thân đang rơi vào một mê cung vô hình, với hàng vạn cánh cửa, hoàn toàn không có lối ra.

Những người ở đây đều là những đồng chí trinh sát đã theo tổ chuyên án từ đầu tới giờ, đã chứng kiến được mọi sự kinh hoàng và ghê tởm mà hung thủ gây ra, cho nên tâm tính của họ cũng vô tình bị hấn làm cho đảo lộn bất thường, các cảm xúc rối ren cứ xuất hiện thường trực như vậy, với tần suất lớn dần, khiến họ rất dễ dàng bị kích động và ức chế. Kiều là một ví dụ điển hình, gã lúc đầu rất tự tin và có phần kiêu ngạo về biến động của vụ án, thậm chí có lúc còn tuyên bố rằng sẽ phá được vụ này chỉ trong vài ngày. Vậy mà cho đến bây giờ, sự tự tin đó dần dần bị biến đổi thành một dạng tâm lý ức chế, sẵn sàng rơi vào trạng thái kích động bất cứ lúc nào.

Về phần Kiên, là một trong những trinh sát mới ra nhập tổ chuyên án, cho nên tạm thời chưa bị những cảm xúc u ám dày vò, nhưng khi nhìn những đồng nghiệp với tâm trạng bức bối xung quanh, cũng phần nào làm cậu thấy căng thẳng theo, chẳng dám ho he nửa lời. Chợt cảm thấy có chút e ngại với cái thứ mà mình đang phải đối đầu.

Trong lúc trở về trụ sở, Phan Thanh cứ mãi mê đắm chìm trong chính dòng suy tư của bản thân. Những câu hỏi không lời giải cứ thoáng vụt qua tâm trí chàng, chìm chìm nổi nổi, lúc mờ ảo, lúc thì rõ ràng.

Tại sao lại không tìm thấy gì? Nghĩa địa không chôn người chết, tại sao lại mâu thuẫn như vậy? Hay là hán không hề có ý đề cập tới một địa điểm nào đó, mà ám chỉ một thứ khác? Có thể là một đồ vật chẳng?

Không, không thể nào! Đây chắc chắn phải là một địa điểm, một nơi có liên quan đến người chết. Nếu như không phải ở nghĩa địa, vậy thì có thể ở đâu? Hán muốn ta tìm thấy thứ gì ở đó? Cái gì có thể khiến ta biết hán là ai?

Khoan đã... không lẽ nào, hán muốn ta tìm tới... địa điểm mà hán gây án?

Đúng, đúng rồi! Chính là nơi đó!

Vừa nghĩ tới đây thì Phàn Thanh chợt thấy đầu mình đau dữ dội, giống như hàng vạn mũi kim đang đâm thấu vào các dây thần kinh trong óc, khiến chàng mất toàn bộ kiểm soát cơ thể. Phía trước đột nhiên tối sầm lại, tay chân hoàn toàn không còn cảm giác, những tiếng ong ong cứ xoáy sâu vào não.

Xe phanh lại đột ngột, dưới con đường lầy lội nước mưa, làm chiếc xe trượt đi vài vòng, sau đó chệch hẳn sang rìa bên ngoài của con đường chính. Cả cỗ máy dường như rơi vào trạng thái mất kiểm soát, lao đi vun vút, đâm xuyên qua vô vàn bụi cây, và cuối cùng dừng hẳn lại sau khi lao vào một đống cát được đắp khá cao, may mắn là không để lại hậu quả gì nghiêm trọng.

Cả đoàn xe cảnh sát sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi liền đột ngột dừng lại, bật còi hú báo động, sau đó tất cả cùng chạy xuống, lao nhanh tới chỗ chiếc xe nằm tro bụi bên lề đường.

“Thanh! Thanh! Cậu sao vậy? Tỉnh lại mau!” Cao Lâm vừa hét lớn, vừa vỗ mạnh vào má Phàn Thanh. Dường như chàng đang tạm thời rơi vào trạng thái mất ý thức.

“Duỗi chân tay cậu ta ra! Xem nhịp tim thế nào!” Kiều ra lệnh.

“Vẫn đập!” Một đồng chí lên tiếng.

“Mau thực hiện sơ cứu khẩn cấp, đặt nghiêng đầu sang một bên và kéo cậu ta ra khỏi xe!”

Đúng lúc này thì Phàn Thanh chợt bừng tỉnh, hai mắt mở to ra, thở dốc ra ngoài, cảm giác như vừa sống lại từ cõi chết. Trước mặt chàng là những đồng chí trinh sát, đang run rẩy dưới làn mưa dày đặc, trong ánh mắt đều toát lên một sự lo lắng khó tả. Họ đều đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra với chàng. Phàn Thanh run rẩy đứng thẳng người lên, cơ thể ướt sũng, mặc cho những hạt mưa lạnh buốt tạt vào người, khó khăn nói:

“Tôi biết hung thủ ám chỉ điều gì rồi, khôn kiếp, chính là địa điểm nơi hán kết liễu các nạn nhân!” Chàng đưa tay vuốt những dòng nước đang chảy từ tóc xuống, rồi tiếp tục nói lớn, âm thanh khàn đục bị nhạt nhòa đi cùng tiếng mưa: “Ở phía rìa ngoài của vành đai phía nam thành phố, có một cánh đồng bị bỏ hoang, thường không ai lại vắng tới. Quanh năm hoang vu giống như một nghĩa địa, chính là nơi hung thủ đã chọn để thi hành án tử hình với nạn nhân của mình. Mọi người cùng tôi, hãy mau lập tức tới đó!”

“Sao lại nghĩ vậy?” Cao Lâm lên tiếng.

“Đừng hỏi nữa, không còn thời gian đâu! Anh Kiều, hãy nghe tôi một lần, được không?”

Thấy bộ dạng của Phàn Thanh, Kiều chẳng thể nào nỡ từ chối, mặc dù thấy lời chàng đưa ra không có chút căn cứ nào. Gã lên tiếng:

“Thôi được! Tôi tin cậu.” Gã quay lại phía sau, ra lệnh cho các trinh sát đang đứng đó: “Tất cả mau lên xe, chuyển hướng về phía vành đai phía nam thành phố!”

“Rõ!”

“Cậu Lâm đi với cậu Thanh, lái xe cho cẩn thận, chăm sóc cậu ta cho tốt!”

“Rõ, thưa sếp!” Lâm đưa tay lên trán chào điều lệnh, sau đó cùng Phàn Thanh leo lên xe, bộ dạng ai cũng khá là vội vàng, khẩn cấp.

Gần mười chiếc xe phóng vút đi, còi báo động reo lên từng đợt, hòa vào tiếng mưa, tạo nên những âm thanh lác lổng và xa xăm.

“Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?” Cao Lâm vừa lái xe vừa quay sang hỏi.

Phàn Thanh không trả lời, sau khi lau khô đầu tóc, liền lấy bao thuốc trong túi ra, rút một điếu. Nhưng nhận ra nó đã bị nước mưa ngấm vào, không thể dùng được nữa.

“Đây!” Cao Lâm đưa cho Phàn Thanh bao thuốc của cậu ta, sau đó lặp lại câu hỏi: “Nói cho tôi biết, chuyện vừa rồi là sao?”

Phàn Thanh châm lửa, hít một hơi dài, nhẹ nhàng thở khói ra, một lúc sau mới lên tiếng đáp:

“Vừa rồi khi đang lái xe, trong đầu tôi bỗng dưng quay cuồng khó tả, rồi cảnh vật trước mặt vụt tan biến, thay vào đó là một khung cảnh khác. Một khung cảnh trong giấc mơ cách đây không lâu của tôi, lúc đầu tôi không hiểu tại sao lại có một giấc mơ kì quặc vậy, cho đến bây giờ mới ngộ ra, những hình ảnh trong đó chính là thứ chúng ta đang tìm kiếm, là nghĩa địa không chôn người chết!”

“Người chết báo mộng ư?” Cao Lâm nhướn mày, đầu óc đang rối tung rối mù.

“Cũng không hẳn, tôi nghĩ là một dạng linh cảm đặc biệt.” Chàng ngừng lại vài giây, “mà thôi, chẳng cần biết nó đến từ đâu, có điều, tôi có cảm giác nó rất thật, cho nên tạm thời cứ đặt niềm tin vào đó.”

Gần một giờ sau, cả đội tập trung tại trước một cánh đồng rất lớn, xung quanh hoang vu, không hề có xe cộ nào qua lại, càng không có người sống. Nó nằm lơ lửng trong một góc trời riêng biệt, như một biên giới ngăn cách giữa địa ngục và trần gian. Mưa lúc này cũng đã ngớt dần, mặc dù bầu trời vẫn còn xám đen, nhưng cảnh vật xung quanh tạm thời không còn quá mù mịt như ban nãy.

Con đau đầu lúc nãy suýt đưa Phàn Thanh vào tình huống nguy hiểm, có điều may mắn đã mỉm cười với chàng, bây giờ, lại cảm thấy mình đang khỏe hơn bao giờ hết. Chàng bước vào khu đất hoang ấy, sau đó ra hiệu cho mọi người theo sau mình, cảm giác lúc này giống như đang tái hiện lại giấc mơ cổ quái của đêm ấy, vẫn là một mùi tanh nồng nặc trong không khí, trộn lẫn với độ ẩm của hơi nước, sộc thẳng vào mũi, làm người ta cảm thấy sặc sụa và khó thở.

Cả đội băng qua cánh đồng cỏn cỏ, cho đến khi đi qua hết con đường mòn dưới chân, cuối cùng dừng lại trước một chiếc cầu gỗ không quá dài, bắc ngang qua một con sông nhỏ, nước sông đen ngòm, bên dưới đầy rác thải và xương động vật.

Phàn Thanh ra hiệu cho mọi người nên thận trọng. Chiếc cầu gỗ đã mục, kêu lên những tiếng rảng rác mỗi khi đặt chân xuống, làm cả đội nhiều phen hú vía, tưởng chừng như bên dưới là những con thủy quái khát máu, đang ngoác những cái miệng sâu hun hút, chờ chờ những sinh vật sống bên trên lơ chân rơi xuống để lao vào cắn xé.

Vừa đặt chân sang bờ bên kia, cảm giác lạnh lẽo của đêm đó chợt ủa về, những hình nộm hình người mờ mờ hiện lên, đồng loạt đưa tay chỉ về hướng bên phải. Khuôn mặt chúng cứng đờ, những nụ cười ma quái vô hồn trên môi, làm Phàn Thanh thoáng rùng mình. Chàng nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, nhịp tim mỗi lúc một tăng lên, sau đó thở mạnh ra, đồng thời mở mắt. Những ảo ảnh đó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chỉ là một khoảng không mờ ảo thấp thoáng trong làn hơi nước. Chàng quay sang nhìn về phía bên trái của mình, một con đường khác đã mở sẵn, phía cuối nơi ấy, là một góc cây cỏ thụ rất to, nằm xơ xác và trống trải trên một khoảng đất rất rộng.

“Chính là nó!” Phàn Thanh đưa tay chỉ về phía gốc cây đó, nói lớn.

“Nó là cái gì?” Kiều và Lâm cùng lên tiếng.

“Thứ mà hần đề lại!” Phàn Thanh vừa nói vừa tiến về phía ấy. Mọi người không ai bảo ai, cùng lặng lẽ theo sát chàng.

Khi đã đến bên dưới gốc cây, họ phát hiện thấy một móm đất nhỏ bị xói to, là dấu vết của sự đào bới. Phàn Thanh cầm chiếc xẻng quân dụng trên tay, bắt đầu đào những nhát đầu tiên, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác thấp thòm kì lạ. Mỗi nhát cắm xuống, là khoảng cách đến với sự thật được thu hẹp lại. Mọi người không ai nói với ai câu nào, chỉ có sự im lặng phủ phàng bủa vây, thậm chí, còn có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn nhịp vì hồi hộp.

Cạch!

Mũi xẻng chạm vào một vật khá cứng. Kiều không đợi được nữa, lập tức đeo găng tay và tự mình bới đất lên. Vài giây sau, thứ ở dưới lộ dần lên theo tốc độ của bàn tay gã. Tất cả cùng mở to đôi mắt, dán mọi sự tập trung vào ấy, một cảm giác hồi hộp đến nghẹt thở xâm chiếm lấy tâm trí.

Là một chiếc búa sắt, ở phần mũi có dính rất nhiều vết máu, ngoài ra bên cạnh còn một bức vẽ nhỏ, được đóng khung rất cẩn thận.

“Là... là hung khí?” Kiều cầm chiếc búa sắt lên, ngắm nghía những vết máu đã khô trên đó. Sau đó quay sang đưa một ánh nhìn về phía Phàn Thanh, có ý hỏi thăm ý kiến của chàng.

Phàn Thanh gật đầu: “Đó có khả năng là hung khí, bây giờ xin mọi người hãy gọi cho đội pháp y tới đây càng nhanh càng tốt, nếu đây đúng là thứ mà hung thủ đã sử dụng, thì cơ hội truy ra hần là rất cao. Ngoài ra, trong lúc chờ đợi, xin các vị hãy phong tỏa chỗ này lại, sau đó chia nhau lục soát quanh đây, biết đâu lại tìm được thứ gì khác.”

Mọi người đồng ý với ý kiến đó, lập tức phân bổ công việc và đi vào công tác rất nhanh. Họ đều là những trinh sát tinh nhuệ đã có kinh nghiệm, mỗi người một sở trường riêng, cho nên không mất quá nhiều thời gian để phân chia công việc. Tất cả đều đã rời đi, chỉ riêng Cao Lâm thì cứ đứng đờ ra tại chỗ, ánh mắt không rời nổi bức tranh cạnh đó. Kiều cũng vậy, gã cũng đang vắt óc suy nghĩ tại sao thứ này lại được đặt chung với chiếc búa này.

Phàn Thanh cúi người, cầm nó lên và ngắm nghía kĩ càng.

Là một bức tranh được vẽ bằng chì, tái hiện một khuôn mặt nằm nghiêng, nam hay nữ tạm thời chưa thể đoán ra. Cách vẽ giống như một sơ đồ về cấu tạo cơ thể người, bên trong da thịt còn có não và xương mặt. Đặc biệt, ở phần cầu não, gần tai, xuất hiện những ống dẫn, chia ra nhiều nhánh bám vào toàn bộ khuôn mặt.

Đây là thứ gì?

Khoảng gần 6 giờ tối thì đội pháp y đến hiện trường, mang theo cả xe chuyên dụng, là một phòng thí nghiệm mini, cho phép họ thực hiện các công tác xét nghiệm ngay tại hiện trường. Và rất nhanh sau đó, đã có kết quả.

Những mẫu máu dính trên chiếc búa quả nhiên là máu của hai nạn nhân trước, xung quanh cánh đồng cũng phát hiện ra nhiều vết máu rải rác, đều là của các nạn nhân. Như vậy, cánh đồng này chính là hiện trường đầu tiên của cả hai vụ án mạng. Cả đội liền lập tức mở rộng phong tỏa và rà soát thêm nhưng

tạm thời chưa phát hiện được gì khác.

Trên hai vật chứng tìm thấy hoàn toàn không có dấu vân tay hung thủ. Sau khi đưa cả hai vật ấy cho Hiến Duyệt, thì cô ta đặc biệt chú ý đến bức tranh vẽ mặt người, cô nhận ra, đây là bức vẽ phác thảo về dây thần kinh số 7 của con người, là dây thần kinh điều khiển cơ mặt.

Tạm thời chưa biết tại sao hung thủ lại đặt nó cùng với hung khí.

Mặc dù trên cây búa không có dấu vết của hung thủ, nhưng sau khi điều tra thì nhận ra đây là loại búa rất ít người sử dụng, thậm chí mẫu mã này đã ngưng sản xuất từ rất lâu rồi. Đây chính là manh mối quan trọng cần bám vào. Ngay trong buổi tối, trinh sát Kiều đã huy động toàn bộ lực lượng đi thăm dò danh tính của cây búa này trên các địa điểm bán dụng cụ sửa chữa và gia công.

Trong thành phố ngoài các cửa hàng bán lẻ, thì chỉ có duy nhất ba lò sản xuất các dụng cụ sửa chữa. Phan Thanh cùng Cao Lâm lần lượt đi tới từng lò sản xuất hỏi thăm, nhưng đã qua hai nơi rồi mà vẫn chưa có kết quả gì. Hai ông chủ trước chỉ ngắm nghía một hồi, rồi kết luận cây búa này thuộc mẫu mã cũ, còn lại thì chẳng cung cấp được thông tin gì hữu ích cho tổ chuyên án.

Bây giờ là khoảng 9 giờ tối, Phan Thanh sau khi gọi điện thông báo cho con bé Linh về sự bận bịu đột xuất của mình, liền lập tức cùng Lâm đi đến lò sản xuất thứ ba.

Ông chủ của cửa hàng này đang ăn cơm tối, thấy cảnh sát đến hỏi thăm liền vội vội ra mặt. Tuy nhiên vẫn nhận lời tiếp chuyện hai người. Có điều ông ta cũng chẳng biết gì hơn hai người trước, ngoài đưa ra một thông tin mà ai cũng biết là loại búa này đã bị ngưng sản xuất từ lâu. Điều này làm Phan Thanh và Cao Lâm cảm thấy như bị lạc lối, chẳng lẽ lại không thể truy ra xuất xứ của hung khí này sao?

Tuy nhiên, trong túi lại có may.

Trong lúc cả hai chuẩn bị ra về thì chẳng biết sao Cao Lâm lại vô tình nhắc đến hai chữ “méo mó”, điều ấy làm ông chủ cửa hàng chợt khựng lại vài giây, cuối cùng gọi với lại, nói như hét:

“A, tôi nhớ rồi, còn một lò sản xuất nhỏ nữa, nhưng đã nghỉ được vài năm, ông chủ chỗ đó trước đây có qua lại với tôi, cùng là anh em trong nghề. Tôi nhớ rồi, chỉ có chỗ đó mới sản xuất loại búa đặc biệt này!”

“Sao ông lại đột ngột nhớ ra điều ấy?” Phan Thanh vội vã hỏi.

“Bởi vì đồng chí này có nhắc đến hai chữ “méo mó”, tôi mới nhớ ra rằng, người chủ của lò sản xuất ấy bị bệnh liệt nửa mặt, hay vẫn còn được gọi là bệnh liệt dây thần kinh số 7.”

“Dây thần kinh số 7?” Cả Cao Lâm và Phan Thanh đồng loạt nói lớn.

“Đúng, chính vì thế nên người trong nghề đức gọi ông ấy là “nghệ nhân mặt méo”, hiện tại tôi không biết ông ấy còn làm nghề này nữa hay không, nhưng hình như tôi còn lưu địa chỉ của ông ấy trong sổ tay, chờ tôi một phút!” Ông ta hí hửng chạy vào nhà, trong lòng có chút phấn khởi, như thể vừa giúp đất nước làm được một đại sự lớn lao.

Cả Phan Thanh lẫn Cao Lâm đều cảm thấy gánh nặng trong lòng như đang được nhẹ bớt, như vậy đã rõ, hung thủ muốn họ tìm đến người đàn ông này. Suy ra rằng, nhất định ông ta biết hắn là ai!

11 giờ đêm.

Chiếc xe đỗ lại trước một con hẻm nhỏ, Phan Thanh và Cao Lâm cùng bước xuống. Lâm đưa mảnh giấy trên tay ra trước mặt, dưới ánh đèn đường lơ mờ, cậu ta lầm bầm: “Ngõ số 6, số nhà 35. Đúng là đây rồi!”

Con hẻm trước mặt hai người tối đen mù mịt, không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi, Phan Thanh đã cầm sẵn trên tay hai chiếc đèn pin, đưa cho Lâm một chiếc, rồi cả hai bước nhanh vào trong.

Căn nhà họ tìm kiếm nằm ở phần cuối cùng của con hẻm, cửa ngoài đã khóa chặt, ngó vào bên trong thông qua một cái lỗ nhỏ trên cửa thì chỉ thấy một màu đen tuyệt đối. Trăm phần là chủ nhà đã đi ngủ.

Cao Lâm ngoắc tay Phan Thanh hỏi:

“Chắc ông ta ngủ rồi, có gõ cửa không?”

“Mặc dù hơi bất lịch sự nhưng tình hình đang gấp gáp, liên quan đến mạng người, đành chịu thôi.” Phan Thanh nhún vai.

“Được, liều vậy!” Cao Lâm nói xong liền gõ mạnh cửa mấy hồi. Cảnh cửa được làm bằng sắt đã cũ, cho nên phát ra những tiếng kêu rất đinh tai khi tiếp nhận ngoại lực, phá tan đi sự tĩnh lặng trước đó.

Chưa đầy một phút sau, ánh đèn trong nhà bật sáng, sau đó có tiếng chân người chậm chạp đi chuyển tới gần, rồi cánh cửa mở ra.

Một người đàn ông đứng tuổi, tóc mai đã bạc trắng, một bên mặt bị méo xệ xuống, ánh mắt ngờ ngác nhìn hai người lạ mặt từ đầu đến chân.

Cao Lâm lên tiếng trước, đồng thời dơ thẻ ngành ra:

“Xin chào ông, chúng tôi thuộc bên cảnh sát điều tra, đêm hôm mà phải đến tìm ông có chút việc, xin ông giúp đỡ cho.”

Ông ta cầm chiếc thẻ lên, nheo mắt nhìn thật kĩ, sau đó ngạc nhiên hỏi:

“À, chào các đồng chí, có việc gì mà lại ghé vào giờ này? Hệ trọng lắm sao?”

“Vâng, rất gấp gáp, liên quan đến các vụ giết người.” Phan Thanh lên tiếng.

“Giết người ư?” Ông ta hoảng hốt kêu lên, suýt đánh rơi chùm chìa khóa trong tay.

“Đúng, là một vụ án rất thảm khốc! Hôm nay chúng tôi tới đây, là có việc quan trọng mà có lẽ chỉ có ông mới có thể giải đáp được, mong ông không từ chối.”

Ông ta tròn mắt nhìn hai người, sau vài giây tĩnh lặng, bối rối lên tiếng: “VẬY, vậy mời hai anh vào nhà nói chuyện đã, nếu giúp được thì tôi rất sẵn lòng.”

Cả hai người cùng gật đầu, lặng lẽ bước vào, trong lòng chợt cảm thấy như mình đang tiến đến rất gần với sự thật, giống như đang có một lớp sương mù ngăn cách giữa họ và hung thủ, và chỉ cần tiến thêm vài bước nữa, thì sẽ trực diện chạm mặt nhau.

“Có phải ông sản xuất chiếc búa này không?” Cao Lâm đưa hung khí được bọc trong một lớp ni-lông cho ông lão.

Ông ta đang rót dở tách trà, liền vội đặt xuống, đón lấy cây búa và ngắm nghía thật kĩ.

“Đúng, đúng là đồ của tôi, nhưng tôi không còn sản xuất loại búa này nữa. Thậm chí, tôi đã...”

“Thậm chí ông đã ngừng toàn bộ công việc kinh doanh đúng không?” Cao Lâm ngắt lời.

“Đúng thế. Tôi đã đóng cửa lò đúc được vài năm rồi. Còn riêng loại búa này, đã dừng sản xuất từ vài chục năm trước.”

“Vài chục năm trước? Vậy ông có nhớ rằng đã bán cho những ai không?” Phan Thanh gấp gáp hỏi, nhưng không mong nhận được câu trả lời.

“Chuyện về vài chục năm trước đây thì tôi hoàn toàn không nhớ nổi, chỉ có điều, cách đây không lâu, có người đến tận nhà tôi muốn mua mẫu mã này.” Ông ta chậm rãi nói, nhưng chỉ có một nửa khuôn mặt cử động, còn nửa kia thì đơ ra như một pho tượng.

“Có người đến tận đây? Cách đây bao lâu?” Cả hai chồm hẳn dậy, ngữ điệu rất sốt sắng và vội vã.

“Khoảng hơn hai tháng trước, tôi nhớ rất rõ vì đây là trường hợp đầu tiên có người đến tận nhà mua hàng, lại còn vào lúc tôi đã nghỉ kinh doanh, hơn nữa lại đòi mua đúng loại búa cũ này, cho nên không thể quên được.”

“Ông có nhớ mặt mũi người đó không? Là nam hay nữ? Trẻ hay già?” Phan Thanh tròn mắt hỏi.

“Là một cậu thanh niên, khoảng hơn 20 tuổi, cao tầm 1m80, có điều tôi không nhớ rõ mặt cậu ta. Tuy nhiên, trong nhà lúc nào cũng có camera ghi hình, bây giờ lục lại có vẫn có thể tìm được hình ảnh của ngày hôm đó.” Ông ta gọi ý.

Mắt của hai người chợt sáng rực lên.

“Vậy làm phiền ông rồi, xin ông nhanh cho, việc đang rất gấp!” Cao Lâm giục. Hai bàn tay cậu ta đan lại vào nhau, như đang cầu nguyện một điều gì đó.

Ngay sau đó, ông ta bước vào một phòng bên cạnh, bên trong chất đầy hộp các-tông, mỗi hộp đựng toàn các đồ gia dụng hỏng hóc. Ông ta khó khăn lục lọi trong đó, cuối cùng, lôi ra được một chiếc hộp chứa đầy băng thu hình. Khoảng hơn nửa giờ sau, mới tìm thấy cuộn băng lưu trữ dữ liệu camera của ngày hôm đó, liền lập tức cho vào máy tính, điều chỉnh một hồi, cuối cùng rơi đúng vào thời điểm tìm kiếm.

“Đây rồi, chính là cậu ta!” Ông ta chỉ vào màn hình, trong đoạn băng xuất hiện một cậu thanh niên, ăn mặc khá chỉnh chu, đang đứng nói chuyện với chính ông ta vào ngày hôm ấy. Cả đoạn băng chỉ dài có mấy phút, nhưng do người kia đứng đối diện ngay trước camera, cho nên cả khuôn mặt lẫn vóc dáng đều được quay lại rất rõ nét.

Phan Thanh ấn nút tạm dừng, sau đó phóng to vào phần mặt cậu thanh niên đó, khuôn mặt hiện ra rõ mồn một, trong giây lát, chàng chợt nở một nụ cười mãn nguyện, ánh mắt toát lên một sự sắc bén lạ thường.

Ngươi đây rồi, lần này thì có thoát đàng trời!

***

Hưng vừa trở về từ tổ chuyên án, cậu cho dừng xe trước một khu chung cư nhỏ. Bây giờ là tầm 12 giờ đêm, cảnh vật đều chìm trong sự yên lặng, nhìn lên những dãy cửa sổ thẳng hàng thì nhận ra chẳng còn nhà nào còn thức. Cậu bước xuống xe, vươn vai mấy cái, sau đó hít một hơi đầy không khí mát lạnh vào phổi, khoan khoái thở nhẹ ra. Đạo này nhiều biến cố xảy đến với thành phố khiến cậu luôn rơi vào trạng thái mệt mỏi, ngày nào cũng rồi nhà

riêng từ sáng sớm, cho đến tối đêm mới trở về. Diễn hình là như ngày hôm nay, suốt cả ngày bên ngoài, hết phong tỏa, rồi lại đến rà soát hiện trường. Tuy nhiên không phải là vô ích, ít nhất cũng đã tìm thấy hung khí mà hung thủ để lại, điều này làm cả đội đều phát sinh một tâm tư nhẹ nhõm suốt bao ngày mệt mỏi, vật lộn để tìm ra chân tướng sự việc.

Hung cầm trên tay một túi đồ ăn nhanh, mua về từ chiều nhưng chưa có cơ hội dùng bữa, ngoài ra còn vài chai bia mà cậu vừa ghé qua siêu thị đêm mua thêm, cậu nghĩ hôm nay cũng nên để cho tinh thần thoải mái một chút. Uống bia lạnh và ăn đồ ăn nhanh, trong khi xem một chương trình phim truyện buổi đêm thì còn gì bằng, cậu tự nhủ như vậy.

Cậu tiến đến chiếc cửa sắt của khu chung cư, đặt đồ đặc xuống và thò tay vào túi lục tìm chùm chìa khóa. Khu chung cư của cậu đặc biệt ở chỗ, mỗi nhà đều có một chìa khóa cửa lớn, ai vào ai ra đều phải khóa cửa lại bằng chìa, người sau muốn mở thì phải sử dụng chìa của mình. Làm vậy để đảm bảo an ninh tuyệt đối cho khu nhà, mà nếu chẳng may quên mang chìa khóa, thì phải gọi điện tới phòng bảo vệ của khu, nằm cách đây hơn một cây số để xin mở khóa.

Hung lục lục một hồi, vẫn không thấy chùm chìa khóa đâu, cậu chợt thót tim, nếu vậy thì chắc chắn phải cuộc bộ hơn một cây số nữa để xin chìa khóa ở phòng bảo vệ, mà giờ này cũng đã khá muộn, chưa chắc ông ta còn thức. Cậu thở dài chán nản, tự trách móc cái tính lơ đãng của bản thân, tuy nhiên đúng lúc ấy thì Hung sực nhớ ra rằng mình để nó bên trong túi đồ dưới chân. Cậu cúi xuống, lục tìm trong đồng bìa, quả nhiên chùm chìa khóa đang nằm trong đây, do cậu vô tình thả vào trong lúc thanh toán tiền ở siêu thị.

Hung cầm chiếc chìa khóa vào ổ, rồi vặn sang một bên, một tiếng cách vang lên, cậu cúi xuống cầm túi đồ rồi bước vào.

Đúng lúc này, một vật cứng từ phía sau đập rất mạnh vào gáy Hung, trong khoảnh khắc, cậu cảm nhận được vùng sọ gáy đau đớn đến cực điểm, như sắp vỡ nát.

Hung ngã xuống, mắt mờ đi, cậu thấy có bóng người đang đứng sau mình, trên tay là một thanh gậy sắt, đang đưa nhẹ theo nhịp tay hất.

Hung nghiêng rặng, lắc mạnh đầu để tránh bị ngất xỉu, cậu thở mạnh ra, sau đó từ từ đứng lên, máu từ sau gáy chảy xuống thấm đẫm cổ áo.

Người kia nở một nụ cười quái dị, hất cong môi xuống làm bộ thán phục:

“Chà, đúng là cảnh sát có khác, sức chịu đựng rất khá!”

“Khốn... kiếp! Mày... là ai?” Hung rít lên, cậu run rẩy rút con dao găm từ trong túi ra, đặt tay thế thủ. Phần gáy bị thương đang đau buốt, làm cậu trở nên mất thăng bằng, đứng không còn vững.

“Rồi anh sẽ biết, khá khá.”

Hung lao tới, đâm con dao ra phía trước, nhưng người kia kịp thời né sang một bên, cùng lúc ấy thúc thật mạnh vào bụng cậu. Cậu đau đớn gấp mình xuống, cơ thể quằn quại vì đòn đánh hiểm hóc. Người kia chưa dừng lại, trong lúc Hung đang bị tê liệt, hất vung chân đạp mạnh vào mặt cậu, khiến cậu bật văng ra sau. Máu mũi và máu miệng chảy be bét trên mặt.

Hung rên rỉ vì đau, làn máu nóng sặc sụa trong cổ họng, khiến hơi thở cậu không còn đều đặn được nữa. Nhưng cậu không bỏ cuộc, vẫn nghiêng rặng cố gượng dậy, tuy nhiên chưa kịp làm gì thì nhận ra cây gậy sắt đang vụt mạnh xuống đầu mình, theo phản xạ Hung đưa tay lên đỡ.

Một tiếng rắc gãy vỡ vang lên.

Hung gào lên đau đớn, đôi tay rệu rã buông thõng xuống, cảm tưởng xương cốt như vừa bị nghiền nát.

Lúc này, người kia chậm rãi bước tới, đập thật mạnh vào mặt Hung. Cú đòn quyết định này thật sự quá mạnh, khiến cậu ngã vật ra, gần như đã mất đi ý thức, mắt nhắm không chặt, đôi môi run rẩy ngáp trong máu.

Hắn tiến tới gần chỗ cậu, nở một nụ cười sáng khoái, rồi vứt thanh gậy sang một bên. Tiếp đến hắn lôi từ cặp quần ra một chiếc rìu sắc bén, ánh bạc trên đó toát ra sự lạnh lẽo đến rợn người.

Hắn dùng đế giày giẫm mạnh vào cổ tay Hung.

Cậu không còn đủ sức gào hét nữa, chỉ rít những hơi thở yếu đuối qua kẽ răng, sự đau đớn đã đi đến đỉnh điểm. Cổ tay phải đang bị giẫm mạnh lên, trở nên tê dại, cảm tưởng như không còn thuộc về sự điều khiển của cậu nữa.

Người kia cúi xuống, áp sát khuôn mặt đầy máu me của Hung, hắn thì thầm:

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh chết đâu, vẫn chưa đến lúc!”

Nói xong hắn vung cây rìu lên, liên tiếp bổ xuống.

Máu bắn lên dính đầy mặt hắn, còn bàn tay của Hung thì đứt lìa khỏi cổ tay, chất dịch màu đỏ thấm từ đó phun ra, như một vòi bom nước.

Cậu gào lên, tiếng hét thấm thấu vào trong không gian tĩnh mịch, thảm thiết như một con thú hoang bị trọng thương.

Chương 10: Chương 10: Ván cờ cuối cùng (1)

7 giờ sáng, trụ sở công an thành phố.

“Nghị phạm là Phan Hoài Minh, 21 tuổi, sinh viên năm hai ngành dược, trường Đại Học Dược Quốc Gia. Là người trầm tính, ít nói, ưa cô đơn, bạn bè không nhiều, gần như trong suốt cả hai năm học không hề qua lại hay nói chuyện với ai. Đúng như khắc họa ban đầu, hắn không có duyên trên con đường học tập, mặc dù lúc đầu thi đỗ với số điểm khá cao, tuy nhiên kết quả lại ngày càng sa sút, nghỉ học triền miên, đặc biệt dạo gần đây hoàn toàn vắng mặt khỏi trường học, không ai biết hắn đã đi đâu. Hắn có một tuổi thơ không mấy tốt đẹp: Năm lên mười cha mẹ ly thân, hắn ở với mẹ, nhà cửa phải bán hết do nợ nần. Khi lên bảy thì mẹ hắn qua đời do ung thư não giai đoạn cuối. Sau đó được bà di ruột nhận nuôi, đến năm 13 tuổi thì bị tai nạn giao thông, chấn thương rất nặng vùng hạ bộ, tuy giữ được mạng sống nhưng lại mất đi khả năng làm đàn ông, tâm sinh lý bị đảo lộn. Khi đến 18 tuổi thì bà cô qua đời, để lại cho chút gia sản, từ đó hắn chuyển lên thành phố sống. Tuổi thơ khác biệt đầy những sự kiện đau lòng, ảnh hưởng rất nhiều đến tâm lý khi trưởng thành, dẫn đến sự lệch lạc trong suy nghĩ, cho nên việc ra tay giết người hoàn toàn không phải là điều quá khó hiểu. Trong đoạn băng ghi hình tìm được đêm hôm qua, thì hắn chính là người đã tìm mua hung khí, số sê-ri và mẫu mã trên hung khí hoàn toàn trùng khớp với chiếc búa được bán ngày hôm đó. Cho nên, hắn chính là nghi phạm số một, và hoàn toàn có khả năng chính là hung thủ.”

Kiều đọc xong bản tường trình liền dừng lại, nhìn quanh cả khán phòng. Bên dưới là gần năm chục đồng chí trinh sát, đứng thành ba hàng dọc, đồng phục màu xanh đậm, dưới chân họ là lá chắn chống đạn, súng và áo giáp. Ngoài những trinh sát ra thì còn có sự có mặt của những bộ não chủ chốt của tổ chuyên án, tất cả đều đang tập hợp đông đủ, giống như một cuộc tập trung lực lượng trước khi triển khai chiến dịch tấn công trên diện rộng.

Kiều đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi, đưa một tờ giấy có dấu đỏ lên cao, nói lớn:

“Thưa các vị, trên tay tôi lúc này, chính là lệnh bắt khẩn cấp đối với đối tượng tình nghi nêu trên. Trải qua bao nhiêu gian khó, từ công sức lẫn thời gian, cùng với bao nhiêu mất mát và hoang mang, thì cuối cùng, kẻ sát nhân man rợ này cũng đã lộ diện. Chúng ta đứng đây ngày hôm nay, dưới cờ đỏ sao vàng của đất nước, dưới tượng của Hồ chủ tịch, xin thề rằng sẽ bắt hắn phải trả giá cho những gì mình gây ra! Xin thề, xin thề!”

Bên dưới cùng đồng thanh câu khẩu hiệu.

“Rất tốt! Xin cảm ơn các đồng chí, vậy thì trước khi xuất phát, các đội trưởng hãy mau kiểm tra quân số của đội mình, để đảm bảo lực lượng không thiếu một ai.”

Ba hàng dọc mỗi hàng đại diện cho một đội, gồm mười hai người mỗi đội, tính cả những trinh sát mới được điều tới tổ chuyên án. Sau khi lệnh của Kiều được đưa ra, đội trưởng của ba đội lập tức chia nhau ra điểm danh quân số.

Khoảng vài phút sau, tổ trưởng đội một lên tiếng:

“Đội một, đủ! Xin hết!”

Gần như ngay sau đó, đội trưởng đội hai cũng hô lên:

“Đội hai, đủ! Xin hết!”

Kiều gật đầu hài lòng, trên tay cầm chiếc mũ kêpi, đang chuẩn bị đưa lên đầu vì tin chắc rằng tất cả đã sẵn sàng.

Đúng lúc này, đội trưởng đội ba vội vã chạy tới, nói nhỏ:

“Thưa sếp, đội của tôi thiếu một người, là trinh sát Đỗ Hưng.”

Kiều cau mày ngạc nhiên, hỏi lại:

“Vậy sao? Cậu ta nghỉ mà không xin phép ư?”

“Không thấy xin phép gì, hôm qua cậu ta vẫn còn làm việc như bình thường, đến bây giờ lại không thấy đâu. Xin lỗi sếp, là do tôi sơ xuất!”

Kiều thở dài, nhưng do tình thế cấp bách, liền nói nhanh:

“Thôi được rồi, sẽ xử lý cậu ta sau, bây giờ cậu hãy mau về vị trí, chuẩn bị nhận lệnh!”

Cậu trinh sát kia hô “rõ!”, rồi chạy về vị trí của mình. Ngay sau đó, Kiều lớn tiếng ra lệnh cho mọi người đeo trang bị của mình vào, chuẩn bị xuất hành.

Toàn bộ các trinh sát đồng loạt cúi xuống nhặt các trang bị lên, mặc giáp, kiểm tra súng, đeo lá chắn, động tác dứt khoát và nhanh nhẹn, và chỉ trong

chốc lát, cả một đội quân thiện chiến đã sẵn sàng.

Cảnh sát Kiều đội mũ lên, khép chân, đứng thẳng lưng, đưa tay lên chào điều lệnh. Bên dưới cũng làm theo, không khí nghiêm trang và chỉnh chu.

“Xuất phát!”

Cả đoàn người vũ trang ồ ạt bước ra khỏi khán phòng, hướng ra phía cổng. Bên ngoài trụ sở, những chiếc xe tải cơ động đã đậu thành hàng, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Phản Thanh từ trong bước ra, leo lên xe của mình, trước khi cắm chìa khóa, liền châm một điếu thuốc. Mặc dù vừa chứng kiến sự oai nghiêm của những trình sát tinh nhuệ, nhưng không hiểu sao chàng chợt cảm thấy lồng ngực mình đang nóng ran bất thường, giống như có hàng ngàn ngọn lửa bùng đang hùng hực thiêu đốt.

Lại là cái cảm giác bất an này.

Luôn xuất hiện mỗi khi chàng có dự cảm chẳng lành. Tại sao trong khi tất cả mọi người đều đang mang một ý chí quyết tâm mãnh liệt, thì chỉ có riêng chàng cảm nhận được cái không khí u ám kỳ lạ này? Tại sao mỗi một lần nó đến, đều để lại những điều chẳng lành đúng như dự đoán của chàng? Lần nào cũng vậy, cái thứ cảm giác này, giống như một con quái vật vô hình, đang vung những nanh vuốt lên chop những con mồi của mình, nhưng không ai có thể thấy nó, cũng chẳng biết nguy hiểm đến từ đâu, chỉ có Phản Thanh là cảm nhận được, thậm chí có thể lờ mờ thấy nó ẩn nấp sau màn sương mù, nhưng rồi cuối cùng, vẫn là chậm hơn một bước.

Chỉ có thể hy vọng rằng dự cảm của mình là sai.

Cửa xe bên kia bỗng mở ra, ngắt ngang dòng suy nghĩ của Phản Thanh.

Cao Lâm chui vào, trên tay là khẩu lục K54, cậu ta vừa kiểm tra hộp đạn, vừa hí hửng nói:

“Cảm giác thế nào? Hân hoan chứ? Thằng khốn đấy có mọc cánh cũng khó thoát! Khả khả.”

“Tôi chỉ hơi băn khoăn, tại sao hán lại chỉ đường cho chúng ta, hán... muốn vào tù lắm sao?” Phản Thanh quay sang nói, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Hừ, cậu không để ý rằng hán là một tên điên sao, với loại người như vậy, làm việc đâu cần lý do.” Lâm lắp hộp đạn vào súng, dặt vào thắt lưng, sau đó nhanh chóng đeo áo chống đạn lên người, nhìn cậu ta cũng không kém phần dũng mãnh so với những người khác.

“Tôi vẫn cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy.”

“Cậu đừng đánh giá hán quá cao, để tôi chống mắt ra xem hán còn trò gì nữa, chẳng lẽ người hán cứng hơn đạn của tôi sao.” Lâm cười ha ha, trong lời nói tràn ngập tính tự đắc.

“Hy vọng hán kém cỏi như cậu nghĩ.” Phản Thanh hít một hơi cuối, rồi vút đầu lộc ra ngoài.

Lúc này đoàn xe đã bắt đầu chuyển bánh, chàng cũng cho nổ máy rồi bám sát theo, gần chục chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi trụ sở, tiếng còi hú vang vọng cả một góc trời.

Trận chiến cuối cùng đang tới, giữa cái thiện và cái ác, giữa ác quỷ và thần bảo hộ, thắng thua khó nói trước, nhưng mất mát thì khó tránh khỏi, có điều, không ai trong họ nhận ra điều này. Bởi lẽ trong mắt từng người, chỉ có một bầu trời rạng nắng, tràn ngập vinh quang của sự chiến thắng, mà quên mất rằng ánh sáng chỉ đến sau khi bầu trời đã hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

***

Chuông điện thoại reo.

Nhấc máy.

“Alô.”

“Bọn chúng ra quân rồi, trò chơi này là của ngươi. Hãy giải phóng con quỷ ra ngoài, có điều, đừng làm tên thầy bùa đó bị thương, vì hán là của ta!”

“Đã rõ. Ngài yên tâm, tôi sẽ cho bọn chúng thấy, địa ngục là nơi... chỉ có thể bước vào một lần, khắc khắc.”

Đầu giây bên kia ngắt máy.

Vứt điện thoại xuống sàn. Hít một hơi thở thật sâu, mắt nhắm lại, giữ nguyên tư thế trong vài giây, thở ra, đồng thời mở mắt.

Nhìn lên bức tranh sơn dầu trước mặt, là chân dung tự họa. Người trong tranh có đôi mắt đỏ rực, gân máu nổi chằng chịt, răng nanh chìa ra, những giọt máu tươi trên đó chảy xuống.

Thật đẹp!

Khóe miệng khẽ nhếch lên, rồi phá lên cười lớn, tròng cười khàn đặc và man rợ. Âm thanh vang đi rồi vọng lại, va đập, mất hút trong không gian.

Vài giây sau, dừng lại, không còn cười nữa, miệng hơi há ra, đưa tay lên, các ngón tay mon trón trên làn da mặt khô sòn, bong tróc. Tiếng khò khè từ cổ họng phát ra, như một con quỷ đói khát.

Dưới sàn nhà, một người đang nằm bất động, hơi thở rất yếu, máu me đầy người. Bàn tay phải, đã mất hoàn toàn.

***

Cả đoàn xe dừng lại trước một khu ký túc xá sinh viên khá rộng.

Kiều bước xuống, đưa tay ra hiệu cho mọi người hành động cẩn trọng, tuyệt đối không được đánh rần động cò, gây nguy hiểm cho những sinh viên khác.

Sau khi xác minh được khu nhà và số phòng của đối tượng, cả đội bắt đầu đột kích. Mục tiêu là khu nhà C, là khu nằm phía trong cùng của các dãy nhà. Mỗi khu đều có hai cầu thang bộ, một bên trái, một bên phải, chạy lên tới tầng cao nhất. Cả đội chia nhau thành nhóm, tấn công lên bằng cả hai phía.

Đối tượng sống ở phòng số 302, nằm ở tầng bốn.

Cao Lâm đang là người dẫn đầu của nhóm 1, bước chân cậu ta nhanh nhẹn nhưng lại rất nhẹ nhàng, khẩu lục được bọc bằng cả hai tay, sẵn sàng nổ súng nếu cần thiết. Phía sau cậu ta là các trinh sát khác, phong cách hành động và tác phong cũng chuyên nghiệp không kém.

Chưa đầy một phút sau, Hai đội đã lên đến nơi. Cao Lâm vừa bước vào dãy hành lang thì nhận ra ở đầu đối diện phía bên kia, nhóm của Kiều cũng vừa xuất hiện. Hai nhóm vừa tiến bước vừa hồi hộp nhìn vào các số nhà trên đây.

C298...

C299...

C300...

C301...

“C302!” Cả Lâm và Kiều cùng khẽ thốt lên khi phát hiện ra mục tiêu, cả hai cùng ra lệnh cho nhóm của mình dừng lại, không được gây bất kỳ tiếng động nào.

Kiều chỉ tay vào một cậu trinh sát phía sau mình, là Kiên, ra lệnh cho cậu ta hành động.

Kiên gật đầu, nhẹ nhàng bước tới trước cánh cửa, đưa tay lên gõ, đồng thời nói:

“Xin chào! Tôi là người đưa thư, cậu có thư gửi tới!”

10 giây... 30 giây... 1 phút.

Không có tiếng động gì phát ra, có vẻ người bên trong không muốn ra mở cửa.

Kiên gõ thêm vài lần, nhắc lại câu vừa xong, nhưng vẫn vậy, không có dấu hiệu nào cho thấy họ được chào đón.

Kiều nhìn sang phía Cao Lâm, gật đầu.

Lâm hiểu ý ra lệnh cho hai trinh sát phía sau tiến lên, trên tay họ là một cục kim loại khá nặng, dài khoảng 50 cm, có quai cầm, chính là dụng cụ phá cửa.

Họ nhanh chóng đứng vào vị trí, sau tiếng đếm nhịp, liền thúc mạnh vào ổ khóa cửa.

Ầm!

Cánh cửa gỗ bật tung, tất cả không ai bảo ai cùng lao vào trong, súng giơ trước mặt, hét lớn:

“Phan Hoài Minh! Cậu đã bị bắt vì tình nghi dính líu vào các vụ sát nhân hàng loạt!”

Cả căn phòng tối đen u ám, dần dần hiện rõ hình hài và góc cạnh sau khi được ánh sáng bên ngoài rọi vào. Cảm tưởng như đây là lần đầu tiên ánh sáng được chạm vào nơi này. Trong không khí bốc lên một mùi tanh nồng nặc, một loại mùi giống như xác chết phân hủy, xộc thẳng vào mũi, khiến mọi người đều phải lấy tay che mặt lại.

Chẳng có ai ở trong. Đồ đạc bừa bộn, sách vở, đồ dùng cá nhân vứt la liệt dưới sàn.

Ánh sáng hắt từ bên ngoài chỉ đủ chiếu rõ được nửa đầu của căn nhà, còn nửa sau thì vẫn im lìm trong bóng tối.

Kiều ra hiệu cho mọi người bật đèn pin, sau đó chậm chậm tiến từng bước vào vùng tối, mọi góc ngách đều phải được kiểm tra kỹ càng, để đảm bảo đối phương không nấp đâu đó rồi tấn công bất ngờ.

Họ chậm rãi tiến vào, tim đập loạn nhịp, không khí bản thủ và ẩm thấp bốc lên khiến mất cay xè.

Xoạch!

Một tiếng động phát ra dưới chân một trinh sát, là Kiên.

Kiều quay nhanh lại, hỏi:

“Cái gì vậy?”

Kiên bối rối đáp: “Tôi xin lỗi, là vô ý dẫm phải một chiếc cốc nhựa.”

Kiều chỉ tay xuống dưới mặt đất tối om, nói khẽ: “Được rồi, mọi người nhớ chú ý phía dưới chân mình.”

Đi thêm được vài bước, thì đúng lúc này, đầu của Kiêu đập phải một thứ đang đung đưa nhẹ nhàng trong không khí, gã giật nảy mình, đưa súng lên đồng thời chiếu đèn vào vật đó.

Ánh sáng chiếu vào thì cũng là lúc Kiêu suýt ngã bật ra sau, gã khẽ thốt lên:

“Trời ơi!”

Tiếng kêu thất thanh của Kiêu thu hút sự chú ý của mọi người, họ đồng loạt chiếu đèn vào vào vùng tối trước mặt gã, để rồi, tất cả đều bàng hoàng.

Là một bàn tay người, được buộc với trần nhà, đang đung đưa qua lại như một con lắc.

Cả đám người vô thức lùi về phía sau, trong lúc ấy, một trinh sát vô tình chạm vào công tắc đèn ở trên tường.

Cả căn phòng bỗng sáng lên.

Cao Lâm suýt đánh rơi khẩu súng trên tay, cảnh vật trước mặt khiến cậu bần rùn.

Ngoài bàn tay người đang đung đưa nhẹ nhàng trước mặt, thì trên bức tường phía sau, có một dòng chữ màu đỏ được viết rất to, nét chữ đứt đoạn, dị hợm, ngoài ra còn có thể thấy rõ những vết máu đã khô, in lại thành dòng, chảy xuống đến tận chân tường.

Là dòng máu tươi viết lên.

“Ta biết các ngươi sẽ đến tìm ta, nhưng rất tiếc, chủ nhà đã đi vắng.”

Mọi người dờ dẫm, đứng ngơ ra, như không tin vào mắt mình. Như vậy đã rõ, câu nói này chính là một lời xác nhận từ chính hắn về tội ác của mình. Hắn thừa nhận điều đó, như một điều hiển nhiên. Hắn ngang nhiên tự cho mình cái quyền quyết định sống chết của kẻ khác, tự ví mình với thần thánh, liên tiếp cố tình để lại những manh mối cho cảnh sát, và cuối cùng, mọi thứ cũng chỉ như một trò chơi do hắn tạo ra.

Một trò tiêu khiển đầy mùi máu tanh.

Kiều sau khi định thần lại, liền tiến gần tới bàn tay đang treo lơ lửng giữa không trung, giọng nói đứt đoạn:

“Vậy... bàn tay này... là của ai?”

Câu trả lời đến ngay sau đó.

Lòng bàn tay đang nắm một vật hình dẹt, khá cứng, được ép nhựa, giống như một tấm thẻ ID. Trên đó có chân dung một người, đeo đồng phục cảnh sát màu xanh lá, có điều, khuôn mặt đã bị máu trên bề mặt che phủ, không thể nhìn ra là ai.

Kiều run run mở các ngón tay ra, cảm thấy đó lên, sau đó lau đi những vết máu khô, người trong thẻ dần dần lộ diện.

Lần này không chịu được nữa, gã ném mạnh khẩu súng trên tay xuống đất, đầu lắc lắc, miệng lắp bắp không ngừng:

“Không, không thể nào... không, không thể nào!”

Cao Lâm thấy thế chạy tới, đỡ lấy Kiêu vì gã gần như sắp ngã quỵ xuống. Cậu ta liền lấy thứ đó khỏi tay Kiêu, đưa nó lên tới tầm mắt.

Là thẻ công an của trinh sát Đỗ Hưng, như vậy... bàn tay này... chính là của cậu ta!

Mẹ kiếp! Hắn đã sát hại một trinh sát ư?

Lâm mở to mắt, nỗi hận lên tới đỉnh điểm, bàn tay nắm chặt kêu lên những tiếng răng rắc. Toàn bộ các trinh sát xung quanh cũng vậy, cảnh tượng vừa rồi làm họ gần như mất hết bình tĩnh, trong ánh mắt mỗi người đều nổi lên những quang đồ căm phẫn, răng nghiến kèn kẹt. Họ vẫn không thể tin được sự thật này, thậm chí còn không biết tên sát nhân này còn có thể đi xa tới đâu nữa.

Hắn không còn là người nữa rồi!

Đúng lúc này, chuông điện thoại chọt reo lên.

Tiếng động khá lớn phá đi bầu không khí tĩnh lặng, cái âm thanh dồn dập và dữ dội ấy, tựa như một chiếc còi hú đang hoạt động hết công suất, tạo nên một cảm giác hỗn loạn cho những người đứng đây. Bọn họ ra sức tìm kiếm xung quanh mình, chiếu đèn vào mọi góc ngách, và cho đến gần một phút sau, mới phát hiện ra vị trí phát ra tiếng chuông.

Là một chiếc di động, được đặt trong một góc tường, số máy bên kia hiện lên nhưng không ghi tên người gọi. Cao Lâm cầm nó lên, lưỡng lự vài giây, cuối cùng quyết định ấn nút nghe:

“A... lô.”

“Chào anh cảnh sát, thấy căn phòng của tôi... trang trí có đẹp không?”

Nghe cái giọng đầy giễu cợt của hắn khiến Lâm giận run, hai mắt chọt mở trừng trừng, nói như hét:

“Thằng khốn! Mày đang ở đâu?”

“Đừng vội, khà khà, tôi cũng rất muốn gặp các anh, có điều, còn có người muốn gặp các anh hơn đấy!”

“Ai? Mày chết chắc rồi!” Lâm gằn giọng lên.

“Chà, tôi nhớ không nhầm, thì tên anh ta là Đỗ Hùng thì phải. À, cũng không chắc nữa, trí nhớ tôi khá tồi, anh có thể thấy tên anh ta trên thẻ cảnh sát mà tôi để lại.”

Cao Lâm mở to mắt, quay sang nhìn các đồng nghiệp, cậu đặt di động xuống, sau đó nói khê: “Trinh sát Hưng còn sống! Có vẻ đang bị bắt giữ làm con tin.”

Mọi người tạm thời thờ phào. Lâm lại áp máy lên tai, nói:

“Cậu ta đang ở đâu? Mẹ kiếp, mày muốn gì?”

“Mạng sống anh ta đang trong tay tôi, à không đúng, phải nói là đang trong tay các anh. Hãy đến nhà máy điện bỏ hoang, tôi chờ các anh, nhưng đừng đến muộn quá, tôi không kiên nhẫn lắm đâu. Khà khà”

“Khoan đã!”

Hắn dập máy.

Phản Thanh đang hút thuốc bên dưới ký túc xá, đi đi lại lại, cảm giác hồi hộp khó tả. Chàng liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã gần 30 phút qua đi, vẫn chưa thấy ai ra, cũng chẳng có động tĩnh gì. Khiến tâm tư ngày càng lo lắng hơn.

Liệu có bắt được hắn không? Cầu trời cho mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.

Điều thuốc trên tay đã cháy hết, chàng vứt đầu lọc đi, rút một điếu khác, đặt lên môi. Chưa kịp châm lửa thì thấy cả đội đang chạy nhanh ra ngoài, phong thái rất gấp gáp và vội vã.

Phản Thanh linh cảm có chuyện chẳng lành.

“Thế nào? Hắn đâu?” Chàng ngoắc tay một cậu trinh sát.

Cậu ta chưa kịp trả lời thì Cao Lâm từ phía sau chạy đến, kéo vai Phản Thanh và nói nhanh:

“Đi thôi! Thằng khốn đó chơi chúng ta một vỏ rồi!”

Phản Thanh hiểu ý, không hỏi thêm, đứng như dự cảm của chàng, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Cả hai cùng chui nhanh vào xe, phóng đi.

Hơn nửa giờ sau cả đội dừng lại trước cổng một nhà máy bị bỏ hoang. Xung quanh là những khu đất trống, trải dài mênh mông. Lối vào cỏ dại mọc cao đến bụng người, khung cảnh xơ xác, cần cỗi, không có chút gì của sự sống.

Gần bốn chục trinh sát cẩn thận tiến vào, đội hình dàn trải, súng nắm chắc trong tay, Lâm và Kiều đang dẫn đầu, theo sau là Phản Thanh.

Họ tiến sát tới cánh cửa nhà máy, rộng và cao như một bức tường thành, có điều, chỉ đang khép hờ.

Lần lượt từng người bước vào, bên trong tối đen như một khoảng không vô đáy, những chiếc đèn pin quân đội được bật lên, cố gắng soi chiếu từng góc ngách có thể, cảm giác như đang thám hiểm một ngôi mộ cổ ngàn năm.

Không gian im lặng đến lạnh xương sống, chỉ có tiếng sột soạt của những bước chân, hòa vào tiếng hơi thở dồn dập của từng người.

Kiều khẽ ra lệnh cho mọi người lên đạn, chỉ cần thấy bóng dáng của hung thủ, lập tức được quyền nổ súng.

Lúc này, một tiếng gõ keng keng phát ra, truyền đi và xoáy sâu trong không gian rộng thênh thang, khiến mọi người không thể định vị được nguồn gốc của nó.

Âm thanh đó cứ nhanh dần, nhanh dần, như có một người đang cầm một thanh sắt gõ vào một thanh sắt khác, với tần số càng ngày càng lớn.

Vài giây sau, đột nhiên dừng lại.

Một giọng nói phát lên, vang vọng lại:

“Chào mừng mọi người đã đến đông đủ, rất hân hạnh.”

Mọi người đồng loạt đưa súng lên, chiếu đèn rọi khắp trong không gian, nhưng không thể biết được giọng nói phát ra từ đâu. Thị lực bị suy giảm do bóng tối, lại thêm nền không gian mênh mông, làm thính giác của họ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

“Mày ở đâu? Hãy ra mặt đi!” Kiêu lên tiếng. Câu nói phát ra, rồi vọng lại mấy hồi, cuối cùng biến mất, nhưng tuyệt nhiên không có tiếng trả lời.

Tất cả vẫn đang giữ nguyên tư thế của mình, căng mắt ra tìm kiếm vị trí của đối phương, mồ hôi lấm tấm trên trán, cảm giác hồi hộp đến cực độ.

Phản Thanh cũng đang hồi hộp không kém, chân tay cứng đờ, nhưng đầu óc luôn trong trạng thái phòng bị và tỉnh táo, vì chàng biết bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Trong bóng tối toàn diện và im lặng, chàng cảm thấy như bản thân đang rơi vào một chiếc hộp kín, mọi giác quan dường như đang bị tê liệt.

Đúng lúc này, một linh cảm đặc biệt chợt kéo đến, thúc đẩy chàng nhìn lên một điểm ở trên cao. Chàng ngược nhanh về phía đó. Quả nhiên, từ chỗ đó đang phát ra một tia lửa nho nhỏ, bập bùng, sau đó ánh lửa tắt ngụt, để lại một điểm màu đỏ sang sáng, giống như một người đang châm lửa hút thuốc.

Phản Thanh chỉ tay về hướng đó, hét to: “Hắn ở trên kia!”

Tất cả đồng loạt quay lên, trong tích tắc, tiếng súng đinh tai vang lên tràn ngập, phá vỡ sự im lặng trước đó.

Kẻ ở trên cao chợt giật mình, nhanh như cắt lặn vào phía trong, hẳn chưa thể ngờ rằng vị trí của mình đã bị phát hiện nhanh đến vậy. Những viên đạn lao đi vun vút, đâm thẳng tới đó, nhấp nháy liên tiếp trong phạm vi ngắm, như những ngôi sao đang lấp lánh. Có điều, họ không may mắn, hẳn đã nhanh chóng kịp thời rời khỏi vị trí ấy.

“Có một cầu thang ở phía kia!” Một trình sát hét lớn.

Cả đội lập tức chạy về hướng đó, phi lên cầu thang, đuổi tới vị trí vừa phát hiện được đối phương.

Lên đến nơi thì chẳng thấy gì, ngoài một mẫu thuốc đang cháy bị vứt lại. Họ chợt nhận ra, mình đang đứng trong một dãy hành lang sâu hun hút, bóng tối tràn ngập, ở phía cuối, có một cánh cửa đã mở sẵn.

Kiều nói nhỏ với Lâm:

“Chia làm hai đội, đội của tôi lên trước, cậu ở sau yểm trợ!”

Lâm gật đầu, trước khi ra hiệu cho đồng đội phía sau, còn khẽ nói với Kiêu: “Hãy cẩn thận!”

Đội của Kiêu di chuyển, tiến về phía cánh cửa trước mặt, dẫn đầu là Kiên, một tay cầm lá chắn chống đạn, tay kia cầm khẩu súng lục, chĩa thẳng về hướng đối diện.

Lúc tiến sát đến cánh cửa thì nhận ra hướng này dẫn ra một hành lang khác, rất hẹp, chỉ đủ một người len được vào. Từ chỗ đứng của hung thủ ra đến đây hoàn toàn không có đường khác, rõ ràng là hắn đã tẩu thoát bằng đường này, thậm chí dấu chân còn in dưới mặt đất.

Kiên vút lá chắn lại, rồi len vào trong. Vừa bước được hai bước thì Kiêu gọi với lại, nói:

“Đồng chí Kiên, mau quay lại đi, hắn cố tình dụ chúng ta tới đây, chắc chắn phía trước có đặt bẫy.”

Kiên lúc này đang nóng lòng muốn bắt đối phương, cho nên nhất quyết không đồng ý, cậu nói:

“Sếp đừng lo, hắn không chạy được đâu, hồi còn trong học viện tôi đứng đầu môn Parkour, cứ để hắn cho tôi!”

“Không được! Đây là lệnh, tôi yêu cầu cậu lập tức quay lại đây!”

Kiên không muốn nghe nữa, cái nhiệt huyết của tuổi trẻ lẫn sự nóng vội đã mách bảo cậu không được quay lại, hung thủ đang lẫn trốn đâu đó phía trước, chắc chắn cậu sẽ trở thành người hùng sau khi tóm được hắn!

Mặc cho những người phía sau hò hét, Kiên vẫn một mực tiến bước. Con đường phía trước ngày càng hẹp lại, khiến Kiên phải lách sang một bên mới có thể di chuyển tiếp được.

Khi đi sang được quá nửa, thì đột nhiên đèn điện của cả dãy hành lang chợt sáng rực lên. Lúc này, hung thủ ở đầu bên kia chợt xuất hiện, dưới chân hắn là trinh sát Đỗ Hưng, máu me đầy người, hơi thở thoi thóp, sống không bằng chết.

Ánh đèn chiếu sáng, đủ để mọi người thấy rõ khuôn mặt hắn. Một khuôn mặt rất đối bình thường, không có một chút gì giống với những khuôn mặt bặm trợn của các tên tội phạm khác. Trái lại, còn rất thư sinh, chân mày rộng, mắt sáng, cằm vuông vắn.

Hắn đang đút tay vào túi, nghiêng đầu nhìn sang bên này, một chân dẫm lên đầu trinh sát Đỗ Hưng, giống như đang khoe ra chiến lợi phẩm của mình.

“Phan Hoài Minh! Hãy thả cậu ta ra, nếu không thì đừng trách!” Kiêu từ bên kia hét sang.

Hắn lắc đầu cười, đưa tay lên vuốt vuốt sống mũi, nói:

“Nếu các vị có bản lĩnh, hãy tự qua đây mà cứu người! Ha ha ha.”

Kiên lúc này không chịu được nữa, cậu tăng tốc độ di chuyển của mình tới phía đối phương, nhưng hai bên tường đang rất hẹp, để lên sang tới đó cũng phải mất chút đỉnh thời gian.

Cạch!

Kiên dẫm phải một thứ, giống như một nút ấn, làm chân cậu cũng bị thụt xuống.

Cái gì đây?

Kiên mở to mắt, tim đập loạn xạ, bàn chân cảm nhận được sự cứng cáp của vật bên dưới, dường như cậu đang có câu trả lời cho chính câu hỏi của mình.

“Là kíp mìn, anh dẫm phải mìn rồi! Chà, tiếc thật, tôi lại thắng rồi.” Hung thủ đứng ở đầu bên kia nói vọng sang, trong giọng nói chứa đầy sự thỏa mãn.

“Mìn ư?” Lâm và Kiêu tròn mắt nhìn nhau, như không tin được những gì mình vừa nghe thấy.

Kiên bán tín bán nghi, liền cố gắng nhẹ nhàng rút chân ra, thấy vậy, hung thủ đưa tay lên xua xua:

“Áy đừng! Anh mà nhấc chân lên, thì sẽ tan xác ngay đấy. Muốn chết thì cũng đừng vội, thời gian còn nhiều mà, khá khá.”

Kiên cứng đờ người, cậu biết hắn không nói chơi, cổ họng dường như đang cháy khô, mồ hôi túa ra khắp cơ thể, chân tay run run.

Là sợ hãi, cậu đang sợ hãi.

Kiên chợt cảm thấy mình giống như một con cừu non, đang mắc kẹt giữa một chiếc cầu dài, trước mặt là sói dữ, phía sau là đồng loại. Tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể đứng im làm mồi cho sói.

Tất cả mọi người ở đầu bên này cũng căng thẳng không kém, nhìn Kiên bất lực trong sợ hãi, mà trong lòng cảm thấy vừa uất hận vừa tự trách móc bản thân, lẽ ra không nên để cậu ta đi vào chỗ chết như vậy. Bây giờ thì đã muộn, muốn giải thoát cho cậu ta thì cũng không thể, vì hai bên tường rất hẹp, chỉ đủ một người vào, muốn gỡ mìn thì cần nhiều người hỗ trợ, thậm chí kể cả vậy thì tỷ lệ thành công cũng chỉ là năm mươi trên năm mươi.

Hết rồi, mọi chuyện đã hết rồi!

Kiên đứng đó một hồi lâu, cả cơ thể mềm nhũn, tâm trạng đang rối bời, cảm giác biết mình sắp chết còn đáng sợ hơn cái chết rất nhiều.

Kiêu lập tức gọi điện về trụ sở, bên kia nhắc máy, gã hét to: “Tình hình nguy cấp, một trinh sát bị bắt mìn, một trinh sát khác đang bị thương rất nặng, mau điều thêm cứu viện! Địa điểm là nhà máy điện bỏ hoang, tôi nhắc lại, địa điểm là nhà máy điện bỏ hoang!”

Phản Thanh chứng kiến mọi chuyện vừa rồi, hoàn toàn không thể tin được vào mắt thấy tai nghe.

Quá tàn nhẫn! Hắn quá tàn nhẫn!

Chàng hét to sang đầu bên kia:

“Thằng khốn! Mày muốn gì? Chẳng phải mục tiêu của mày là tao sao, hãy thả họ ra, tao tình nguyện thế chỗ cho họ!”

Hắn lắc lắc đầu, chậm rãi đáp:

“Mục tiêu của tôi không phải là anh, cũng rất may mắn cho anh đấy, tuy nhiên, đừng vội mừng, sẽ có thứ khác tốt đẹp hơn chờ đợi anh trong tương lai! Ha ha ha.”

Phản Thanh cảm thấy cơ thể mình đang cứng lại, hắn đang đe dọa mình, còn điều gì kinh khủng đang chờ đợi mình sao? Tại sao hắn luôn biết cách reo rắc sự sợ hãi cho người khác chứ? Khốn nạn!

Lúc này hung thủ rút từ trong người một con dao rất bén. Hắn ngồi xuống, kê ngang cổ Hưng, cửa nhẹ vào, một chút máu rỉ ra. Hắn nhìn Kiên và nói:

“Anh trinh sát này, anh chắc chắn là không thoát được rồi, có điều, tôi sẽ cho anh một cơ hội để làm người hùng, thế nào?”

“Thằng khốn!” Kiên đưa súng lên, chĩa về phía hắn, bàn tay run run.

“Đừng đại dốt như vậy, dù có bắn vỡ đầu tôi, thì trong một vài tíc tắc, tôi vẫn đủ thời gian để kết liễu anh ta.” Hắn ghì mạnh con dao, cảm tưởng chỉ cần thêm một chút lực nữa thôi thì cổ Hưng sẽ tách lìa. Thấy sự căng thẳng của Kiên, hắn nhếch môi nở một nụ cười méo mó, đầy thú tính và điên loạn.

Vài giây sau, Kiên cảm thấy hoàn toàn bất lực, vút cây súng xuống chân, giọng run run:

“Mày... mày... muốn thế nào?”

“Sáng suốt đấy, tôi rất thích những người biết nhận ra mình đang trong hoàn cảnh xấu nào, để cuối cùng đưa ra quyết định đúng đắn hợp với tình huống đó.” Hắn dừng lại, bỏ con dao khỏi cổ Hưng, sau đó tiếp: “Tôi cho anh một phút để tự nhắc chân ra khỏi kíp mìn. Qua một phút, nếu anh không làm vậy, tôi sẽ cắt đứt cổ anh ta. Hơn nữa, anh cũng nên hiểu rằng, không ai cứu được anh đâu, cho nên chết một để cứu một, hoặc cả hai cùng chết, anh có quyền chọn. Thế nào?”

“Đừng làm vậy! Đừng mắc lừa hắn!” Mọi người phía sau hét lớn.

Kiên nhận ra rằng mình chẳng còn lựa chọn nào khác.

Tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng đang ăn mòn tâm trí cậu. Lúc này cậu chợt cảm thấy, cuộc sống đáng quý biết bao, lúc cận kề cái chết mới cảm thấy trân trọng cuộc sống hàng ngày, vẫn còn bao nhiêu hoài bão đang dang dở, vẫn còn bao nhiêu tình cảm chưa thổ lộ hết với người mình yêu, vẫn còn chưa báo hiếu được cho bậc sinh thành.

“Còn 30 giây.”

Kiên nhìn con quái vật trước mặt mình, ánh mắt đầy thù hận, cậu run run nói:

“Mày... sẽ giữ lời chứ? Xin mày... hãy giữ lời hứa. Hãy cho anh ta được sống, tao sẽ làm theo lời mày!”

“Còn 20 giây.”

Câu chữ như tắc nghẽn trong cổ họng, phải van xin kẻ thù của mình, đủ thấy cậu đang tuyệt vọng đến mức nào.

Kiên quay lại về phía các đồng chí phía sau, nghẹn ngào:

“Các đồng chí, đến lúc tôi phải đi rồi, có thể hứa với tôi một chuyện. Được không?”

Những hàng nước mắt chảy xuống trên mặt tất cả mọi người, Kiều nắm chặt tay đám mạnh xuống đất, cổ họng nghẹn lại, nói:

“Được, cậu nói đi, chúng tôi thề sẽ thực hiện giúp cậu!”

Kiên tháo chiếc dây chuyền trên cổ xuống, tung về phía Kiều, nói:

“Hãy đưa nó cho mẹ của tôi, và chuyển lời cho bà ấy, nói rằng, tôi xin lỗi... kiếp này tôi nợ bà rất nhiều, nếu có kiếp sau, người con này xin báo hiếu. Hãy cho bà ấy biết, con trai của mình đã hy sinh để bảo vệ công lý. Ngoài ra, hãy nói với vợ chưa cưới của tôi, hãy quên tôi đi và tìm một người khác, người có thể đem hạnh phúc cho cô ấy.”

Mọi người bật khóc, Kiều gật gật đồng ý, cắt chiếc dây chuyền cẩn thận vào túi, sau đó đứng trang nghiêm.

“Người anh em, cậu là người dũng cảm nhất mà tôi từng quen biết. Cậu đừng lo, nhất định chúng tôi sẽ chăm lo tốt cho gia đình cậu. Xin vĩnh biệt!”

Tất cả cùng đứng thẳng lên, đưa tay kê lên trán, đồng thanh: “Chúng tôi nhất định không để cậu hy sinh vô ích. Đất nước biết ơn cậu rất nhiều!”

Kiên đưa tay lên, nghiêm trang chào mọi người lần cuối, nước mắt rơi xuống, thấm đẫm ngôi sao vàng trên quân phục của cậu.

Cậu chợt nở một nụ cười, một nụ cười thật đẹp, trong ánh mắt, chợt bình thản đến lạ.

Àm...

Bạn đang đọc truyện Kỳ Án Hoa Roi Từ Lộ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11: Ván cờ cuối cùng (2)

Một tiếng nổ đinh tai vang lên, cả mặt đất rung chuyển dữ dội, kèm theo đó là một chùm sáng chói lóa phát ra, mạnh mẽ bao trùm cả không gian. Phàn Thanh và những người khác bị văng bật ra sau, mặt mũi chột tối sầm lại, đầu óc quay cuồng như sắp nổ tung. Vụ nổ như một cơn địa chấn mãnh liệt, sẵn sàng thổi bay mọi thứ trong tầm bán kính hoạt động của nó. Những mảnh vụn bê tông, cùng với bụi cát, dị vật, bị trộn tung vào nhau, bay tràn ngập trong không khí, kết hợp với những quãng không màu đen ngịt bốc lên, làm cho khung cảnh hoang tàn đồ nát một cách thê lương.

Phàn Thanh nằm bất tỉnh trên nền đất, đầu óc mơ màng trong cơn mê, cả người cứ như đang trôi nổi trong một không gian không trọng lực, bay bổng, uốn lượn không hồi kết. Ngoài ra, chàng còn cảm nhận được cơ thể đang đau nhức dữ dội, da thịt đau rát như có hàng vạn mũi tên cắm vào, chân tay tê liệt không tài nào cử động được. Mãi cho đến vài phút sau, một làn gió mạnh từ đầu thổi qua, mang những câu nói cuối cùng của Kiên từ quá khứ bay ngược về hiện tại, vang vọng to nhỏ trong đầu Phàn Thanh.

“Xin vĩnh biệt, vĩnh biệt, hãy thay tôi làm tròn bổn phận của mình với gia đình và đất nước! Hãy bắt thủ phạm đền tội!”

Rồi một bàn tay vô hình từ đâu đưa ra, nắm chặt lấy tay Phàn Thanh, bất ngờ giật thật mạnh.

Phàn Thanh choàng mở mắt, tim đập thình thịch, những sự kiện vừa xảy ra vẫn còn in sâu trong trí óc, toàn bộ các giác quan lúc này đã trở lại với cơ thể, như được sống lại một lần nữa. Toàn thân chàng bị bao bọc bởi một lớp bụi trắng xóa, da thịt trầy xước, có chỗ còn bị những mảnh dị vật cắm vào, đau đớn cùng cực.

Phàn Thanh nghiêng rặng cổ ngồi gượng dậy, nhìn qua xung quanh thấy người nằm la liệt, máu vương vãi khắp sàn, là những đồng chí trinh sát. Chàng lo lắng đi tới kiểm tra từng người một, thật may mắn là mọi người đều vẫn còn thở, chỉ đang rơi vào trạng thái bất tỉnh tạm thời. Cao Lâm nằm gần đó, hai mắt nhắm nghiền, trên trán có một vết thương lớn đang rỉ máu, có khả năng bị mảnh đá văng trúng trong cơn chấn động. Phàn Thanh vỗ vỗ vào má cậu ta, cùng lúc đó gọi tên, nhưng có vẻ vết thương của cậu ta khá nặng, khó có thể tỉnh dậy lúc này. Phàn Thanh thờ dốc ra, đầu óc vẫn còn kêu lên những tiếng ong ong, bất giác, chàng quay qua nhìn cảnh vật xung quanh mình.

Mọi thứ đều trở nên hoang tàn đến đáng sợ, vị trí mới lúc này mà Kiên đứng đã bị sụt hẳn xuống, tạo thành một cái hố lớn, hoàn toàn có thể nhìn được xuống tầng bên dưới. Trong đồng đồ nát, Phàn Thanh vô tình phát hiện ra một mảnh vải đồng phục màu xanh lục, bên trên còn vương chút máu đỏ thẫm. Nhớ về Kiên, chàng cảm thấy đau nhói trong lòng, hai mắt nhắm lại:

“Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không để cậu hi sinh một cách vô ích!”

Đôi mắt mở ra mang theo một tia sắc lạnh đến lạ thường, đôi môi khô ráp liền mím bật lại, hai hàm răng nghiền chặt vào nhau. Chàng đứng dậy, nhặt khẩu súng lục dưới chân mình, khập khiễng bước tới phía trước. Dấu chân hưng thủ vẫn còn in rõ trên nền gạch bụi bặm, dẫn thẳng tới một hành lang tối tăm mù mịt, Phàn Thanh biết hẳn vẫn chưa thể đi đâu xa, chàng nắm chặt tay, trong đầu như đang hét lên:

“Thằng khốn! Mày đừng hòng trốn thoát!”

Chàng như điên dại lao thẳng vào bóng tối, bước chân mỗi lúc một nhanh dần, ánh sáng từ lối vào càng ngày càng bị bỏ xa, trở nên bé nhỏ, li ti. Phàn Thanh cảm tưởng mình đang chạy trên con đường dẫn tới cánh cổng địa ngục, phía hai bên hành lang dường như thấp thoáng ẩn hiện những nạn nhân xấu số, trên mỗi khuôn mặt đều phủ đầy máu tanh, ánh mắt chất đầy nỗi oán thán tang thương. Chàng đi qua họ, mỗi bước chân tiến về phía trước là một phần gánh nặng đè lên vai, chiến đấu để bảo vệ một lý tưởng vẫn luôn luôn là cuộc chiến ác liệt và tàn khốc nhất, cây súng trên tay rung lên như đã sẵn sàng thực thi công lý của nó.

Ta tới đây!

Bên ngoài nhà máy bỏ hoang lúc này vang lên những tiếng còi hú dồn dập, một đoàn xe cảnh sát và cứu thương tập nhanh vào cổng chính. Các trinh sát được trang bị vũ trang dân quân rồi từ từ tiến vào trong, theo sau là đội ngũ y tế. Họ men theo lối vào cũ, cẩn trọng từng bước chân, và cuối cùng hòa lẫn vào trong màn đêm bí ẩn bên trong. Cũng như đội của Kiều, cái không gian im ắng đến rợn người này làm họ không khỏi lo lắng, liên lạc qua bộ đàm với đội trước nhưng đều thất bại, trong thâm tâm mỗi người đều không khỏi dấy lên một cảm giác bất an, đều đoán được đã có chuyện chẳng lành xảy đến với các đồng nghiệp của mình.

Lúc lên tới nơi thì họ bàng hoàng phát hiện cả đội của Kiều đều đã gục, mảnh vỡ, bụi đá và người rải rác khắp nơi. Cảnh tượng thảm khốc mà họ chưa từng nhìn qua.

Một trung úy mặt biến sắc lao tới phía Kiều hét lớn:

“Anh Kiều! Anh Kiều! Mau tỉnh dậy, chuyện gì đã xảy ra thế này!”

Cảnh sát Kiều lúc này mới lấy lại được ý thức, ho khan ra mấy hồi, đôi mắt dính đầy bụi cát khó khăn mở ra, giọng nói anh ta lạc hẳn đi:

“Phàn... Phàn Thanh đ... đâu?”

Anh trung úy đưa mắt gấp gáp nhìn xung quanh, nhưng hoàn toàn không thấy Phàn Thanh, anh ta lắc đầu đáp:

“Dạ, không... Không có ở đây!”

Cảnh sát Kiều nghe xong liền nghiêng chặt răng, cố gắng gượng dậy, lúc này đột nhiên cả khuôn mặt anh ta nhăn nhúm lại, rõ ràng là do quá đau đớn. Thì ra cả cánh tay phải của anh ta đã bị bóng nặng, da thịt lõm cả mảng, máu rỉ ra không ngớt.

“Xin sắp dừng cử động!” Anh trung úy hét, sau đó quay qua đội ngũ y tế gấp gáp nói, “bên này! Anh ấy bị thương nặng nhất, mau đưa về chữa trị!”

Kiều thở dốc ra, cả khuôn mặt co lại, anh ta dồn hết chút sức lực còn sót, rướn người lên và chộp mạnh vào vai anh trung úy, ra lệnh:

“Mau đưa cả đội đi tìm Phàn Thanh, bởi vì cậu ta... chắc chắn đang gặp nguy hiểm! Hãy mau lên! Mau lên!”

Nói xong cả cơ thể Kiều run lên vì đau đớn, cơn đau quặn quại từ tinh thần lẫn thể xác đang hành hạ anh, trước khi được đưa đi, anh còn cố hét vọng lại, nước mắt đột nhiên chảy xuống, hòa lẫn với máu dính trên khuôn mặt, trong giọng nói chứa đầy vẻ bi thương và bất lực: “Cầu xin mọi người, đừng để ai phải chết nữa!”

***

Phàn Thanh dừng lại trước một căn phòng rất rộng, là nơi duy nhất nổi thẳng với hành lang ban nãy. Những tia sáng mỏng manh đâm xuyên qua những lỗ thủng li ti trên mái tôn, đủ cho Phàn Thanh có thể lơ mơ nhìn được khoảng cảnh bao quát bên trong căn phòng lớn. Không, nói đúng hơn là một hội trường, bên trên có bục cao, dài khoảng mười mét, bên dưới là những hàng ghế dài, chạy tới phía cuối. Mọi thứ đều bị một lớp bụi dày phủ lên, mạng nhện giăng chi chít, rõ ràng là đã rất lâu rồi chưa hề có ai đặt chân tới đây.

Phàn Thanh hai tay nắm chặt cây súng, đưa lên tầm mắt, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào. Chàng chậm chậm bước vào hội trường, tiếng giày của chàng gõ cộp cộp dưới nền đất lạnh lẽo, tạo nên một cảm giác cô độc âm u khó tả.

Một tiếng nói bỗng vang lên:

“Người đã tới rồi, ta đang chờ người đây!”

Tiếng nói phát lên rồi va đập trong không gian rộng lớn, vọng lại mấy hồi. Phàn Thanh giật mình chìa súng về mọi hướng, do đang đứng trong không gian bóng tối khổng lồ, nên chàng không thể phán đoán ra vị trí phát ra tiếng nói, chàng nén hơi thở dồn dập của mình, gần giọng đáp lại:

“Phan Hoài Minh, tên chó má, mày mau bước ra đây! Hãy bước ra như một người đàn ông xem nào!”

Đúng vào lúc này, một ngọn đèn được bật sáng ở phía bục giảng trên cao, tuy nhiên, do đã lâu không được sử dụng, cho nên nó chỉ kêu lên mấy tiếng xẹt xẹt, rồi trở nên nhiễu loạn nhấp nháy.

Trong ánh sáng mập mờ đó, Phàn Thanh phát hiện ở phía bục giảng có một người đang ngồi sẵn trên một chiếc ghế, tư thế quay lưng về phía mình.

Chàng nhẹ nhàng tiến tới, đôi mắt neho lại, tập trung cao độ vào đối phương, ngón trỏ kê sẵn vào cò súng, lớn tiếng nói:

“Đừng có cử động, mau đưa hai tay lên đầu, nếu không tao sẽ bóp cò ngay lập tức!”

Người đó vẫn ngồi im, không hề phản ứng lại với lời yêu cầu của Phàn Thanh, chàng nhắc lại một lần nữa, đồng thời bước chân càng ngày càng tiến nhanh hơn về phía hắn:

“Tao nhắc lại, mau đưa tay lên đầu, nghe rõ chưa!?”

Vẫn không có động tĩnh gì, hắn vẫn bất động ngồi im, một cử động nhỏ của cơ thể cũng tuyệt nhiên không có. Phàn Thanh đang tiến tới rất gần với mục tiêu, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp hơn, và cho đến khi đã áp sát tới hung thủ, chàng liền tóm lấy vai hắn, đưa súng dí thẳng vào đầu, miệng hét lớn:

“Mày chết chắc rồi!”

Tuy nhiên, khi vừa bị chạm vào, cả người hắn đều đổ gục khỏi chiếc ghế đang ngồi, giống như một pho tượng gỗ, hoàn toàn không có sự sống. Đúng lúc này, ngọn đèn phía trên ngừng nhấp nháy, và rồi bất chợt sáng lóe lên. Dưới ánh sáng rõ mồn một đó, Phàn Thanh nhận ra người nằm dưới chân mình là đồng chí Đỗ Hưng, trên ngực bị cắm một con dao chạm tới cán, máu từ đó chảy ra lênh láng.

Phàn Thanh giật mình lùi lại mấy bước, khẩu súng trên tay bị buông thõng xuống đất, chàng khẽ kêu lên:

“Trời ơi!”

Trong khoảnh khắc này, một bóng người đã đứng sau chàng từ bao giờ, hấn vung thanh gậy sắt trong tay lên và nhanh như chớp đập mạnh xuống.

Bốp!

Phàn Thanh ngã xuống, một làn máu tươi chảy ra từ gáy. Hung thủ tiến tới, gậy đập lên một lần nữa, tư thế đang sắp bỏ xuống. Trong tức tắc sinh tử, Phàn Thanh đập mạnh vào đầu gối hung thủ, hấn mất trụ thăng bằng liền quy xuống.

Phàn Thanh nhanh chóng đứng dậy, phần gáy bị thương đang nhức nhối không yên. Hung thủ cũng đang chậm chậm ngồi dậy, hai con mắt chẳng chịt gân đỏ, toát ra vẻ điên dại cuồng loạn, miệng khò khè thở như một con cún quỉ đang đói khát. Nhìn hấn lúc này đây khác hoàn toàn với cái vẻ bình tĩnh khôn ngoan ban nãy. Chàng có cảm giác, sự man rợ thú tính đang hoàn toàn chiếm lấy thể xác và tinh thần hấn lúc này.

Cả hai đều không cử động, bốn con mắt nhìn xuyên qua nhau, giống như một sự thăm dò đối phương trước trận chiến sinh tử.

“Hãy chịu chết đi, mày đã bị bao vây rồi, không thoát nổi đâu!” Phàn Thanh gằn lên từng chữ, ánh mắt vẫn đăm đăm đầy lửa hận.

Hung thủ không phản ứng gì, vài giây sau chợt phá lên cười, giọng cười khàn đặc đến ghê tởm, hấn lắc lắc đầu, miệng hơi há ra, đôi mắt sắc lạnh như sẵn sàng ăn tươi nuốt sống Phàn Thanh.

Phàn Thanh đưa mắt nhìn xuống dưới chân hấn, cây súng của chàng bị rơi gần đó, nhất định không thể để hấn chạm vào nó. Nghĩ đến đây Phàn Thanh nắm chặt hai bàn tay, chàng lao nhanh tới, tung một cú đấm nhắm vào mặt hung thủ. Hấn khá nhanh nhẹn, liền né được, dùng cán gậy đập mạnh vào trán Phàn Thanh. Chàng đau đón ngã ra sau, nhưng lộn một vòng rồi đứng dậy gần như ngay sau đó.

Chiếc gậy lại vụt xuống, Phàn Thanh chộp chiếc ghế sắt bên cạnh vung lên đỡ, sau đó liền tung một cú đá mạnh vào bụng hung thủ. Hấn ôm bụng lùi về sau. Vết thương sau gáy vẫn đang chảy máu liên hồi, chàng chợt cảm thấy chóng mặt khác thường, tên hung thủ đứng trước mặt dường như đang phân thân làm ba, bốn người. Hấn lao tới húc vào người chàng, cả hai ngã lăn ra, rồi những cú đấm như trời giáng đáp vào mặt Phàn Thanh, chàng trúng đòn không ít, cuối cùng lấy hết sức đập hấn văng bật ra sau. Ngay sau đó chàng ngồi bật dậy lao vào hấn, trả lại những cú đấm hiểm hóc, mỗi đòn giáng xuống là mỗi lần hình ảnh các nạn nhân xấu số hiện lên, mồ hôi hòa lẫn vào máu chảy xuống, càng làm cho sự căm phẫn đối với kẻ thù tăng lên. Hung thủ dính đòn liên tiếp, máu từ môi và mũi bật ra không ngớt, một bên khóe mắt bị rách toạc ra, hấn ôm mặt ngã xuống, miệng gào lên. Phàn Thanh chộp nhanh cơ hội, lao tới tung một đòn kết liễu, tuy nhiên hung thủ đã chộp được thứ gì đó gần đó, chĩa về phía chàng.

Trong khoảnh khắc, tiếng súng đinh tai nổ lên kèm theo một tia lửa nhỏ phát ra.

Phàn Thanh chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã lăn xuống.

Hung thủ chậm chậm ngồi dậy, vừa lau các vết máu trên mặt vừa nở một nụ cười khoái trá. Hấn vớt cây súng trên tay qua một bên, nhặt lại thanh sắt dính đầy máu, tiến tới chỗ Phàn Thanh đang nằm bất động, lên tiếng:

“Trình độ tay chân quả thật không tệ, nhưng tiếc rằng mày đã chậm hơn tao một nhịp rồi, khả kha. Lẽ ra không định kết liễu mày, nhưng cái tội làm tao ra nông nổi này thì không thể bỏ qua. Hãy chịu chết đi! Haha.”

Hấn vung cây gậy sắt lên, hai con mắt trợn trừng trừng, nước dãi từ miệng chảy xuống, khuôn mặt không còn là của một con người nữa, hoàn toàn điên loạn.

Đôi mắt Phàn Thanh mờ dần, mờ dần, hơi thở yếu đi. Vậy là đã hết, hết thật rồi!

Đoàng!

Tiếng súng nổ, máu bắn đầy mặt Phàn Thanh, hung thủ ngã vật xuống bên cạnh chàng.

Một đội cảnh sát chạy tới, tiếng bước chân, tiếng người nói, tiếng la hét dồn dập. Lúc này, Phàn Thanh không còn cảm giác được gì nữa, máu từ cơ thể chàng chảy thành vũng lan xuống mặt đất, cả người lạnh đi, không trọng lực, như đang rơi xuống lòng biển mênh mông vô đáy...

***

“Ngài là thứ bùa độc được tạo nên bởi sự độc ác, phải được tu luyện và nuôi dưỡng bởi tâm hồn đầy tàn bạo. Chỉ có người ác mới có thể luyện thành và sử dụng chúng. Ngài cũng có tâm hồn, cũng biết chọn chủ nhân, nếu người luyện chứa đủ mọi sự độc ác quỉ quyết thì cơ hội được ngài chọn càng cao, nếu không sẽ chẳng thể nào sử dụng được chúng.” Ông lão chán nản nhìn cậu học trò còn trẻ đang ngồi phía đối diện, trong giọng nói đầy vẻ bất lực và hao tâm.

Cậu bé giương hai con mắt tròn đen láy bám sát theo từng chữ phát ra từ ông lão, nhưng tuyệt nhiên không nhận ra rằng sư phụ đang ám chỉ sự kém cỏi của mình, cậu lên tiếng:

“Nhưng việc dùng sinh mạng người khác để luyện môn tà đạo này, con... con không làm được!”

Cậu bé khoảng chừng 12 tuổi, nhưng khuôn mặt lộ rõ sự trưởng thành hơn các bạn cùng trang lứa. Trên người đang mặc một bộ y phục miền núi, sư phụ cậu ta ngồi trên cũng mặc một loại giống vậy. Hai người đang ngồi trong một căn nhà bằng tre đã khá cũ, cảnh vật bên trong lộn xộn không có chút gì gọn gàng và thẩm mỹ. Từ trần nhà có những cành cây quải dị được treo lên, nhánh cây tua tủa, màu đỏ như máu, trải dài xuống đến tận chỗ hai người ngồi. Phía hai bên, kê sát với hông gian phòng là những chiếc bình thủy tinh hình dáng cổ quái, bên trong ngâm những bảo thai động vật bằng một loại

dung dịch màu vàng đục, rất kì dị. Từng thứ ấy đều bốc lên những mùi ngai ngái giống như mùi xác chết, hòa trộn vào nhau, làm cả căn phòng trở nên nồng nặc mùi tử khí.

Ông lão nghe xong lời phản biện của cậu học trò, thì chỉ thờ dài lắc đầu liên tục:

“Tại sao trò lại cứng đầu như vậy? Ta đang dạy cho trò trở thành một người có quyền năng vô biên, với cách luyện ngải bí truyền của ta, nếu học được hết, thì sau này trò có thể thao túng bất kì ai mình muốn, thậm chí sai khiến họ làm bất cứ điều gì. Để làm được như vậy, thì hi sinh vài vật hiến tế thì đã là gì!”

Cậu học trò đứng hần dẩy, nói như hét:

“Thầy đừng quên rằng chính cái thuật bùa ngải đó mà mẹ tôi đã chết như thế nào, có chết tôi cũng không luyện nó, nếu muốn thì xin người hãy giết tôi đi!”

Ông lão đưa hai tay lên trước mặt, xua xua:

“Đừng giận, đừng giận, ta đã biết lỗi của mình rồi, tội sát hại mẹ của con ta không bao giờ quên. Nếu ta biết trước hai người là người của Phàn tộc thì lẽ nào ta lại ra tay? Số phận, số phận cả thôi.”

Cậu bé thờ dài, khuôn mặt dịu lại, mở lời:

“Thôi, chuyện đã qua rồi, sư phụ đừng dẫn vật làm gì. Dù sao cũng chỉ do hiểu lầm. Nhưng người cũng đừng quên, mục đích ban đầu của người vẫn là giết người để luyện ngải, đó là tội ác, người biết chứ?”

Ông lão không nói gì, khuôn mặt méo mó đầy sự hối hận, vài phút sau, mới nhẹ nhàng nói:

“Thôi được, chuyện luyện ngải coi như sẽ không bao giờ nhắc đến nữa, thay vào đó ta có thể dạy con một vài môn bùa pháp để trừ yêu ma, nhưng ta thấy mấy thứ đó cũng sẽ không giúp gì nhiều cho con sau này, bởi lẽ ta nhận ra trong con có một thứ sức mạnh tâm linh rất mãnh liệt, có thể là kế thừa từ tổ tiên.”

Cậu bé nghe xong cảm thấy khó hiểu, liền nhắc lại lời sư phụ:

“Sức mạnh tâm linh? Thầy nói rõ được không?”

Ông lão không trả lời vội, liền đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn ra cảnh vật rừng núi bên ngoài, một lúc sau quay lại, giọng nói từ tốn giải bày:

“Trong người con có một loại giác quan thứ sáu rất nhạy bén, còn có thể gọi là một loại linh cảm đặc biệt, mà không phải ai cũng có được. Con có thể nhìn thấy, nghe thấy những thứ mà người ngoài không nhìn được, nghe được. Cái linh cảm đó, sẽ càng lớn dần theo thời gian, rồi con sẽ hiểu. Hơn nữa, ta cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp con gia tăng cái sức mạnh tâm linh tiềm ẩn trong mình.”

Cậu bé đứng dậy, tiến sát tới bên cạnh sư phụ, cùng nhìn ra một hướng, phía xa xa, là những đàn chim rừng đang rời tổ, uốn lượn thành những hình thái chuyển động, để rồi biến mất trong khoảng trời xa xăm. Lúc này, ông lão quay sang, đặt tay lên vai cậu bé, nhẹ nhàng nói:

“Phàn Thanh, tha thứ cho ta về chuyện quá khứ có được không? Ta rất ân hận vì những gì gây ra cho mẹ con.”

Cậu bé Phàn Thanh ngược lên nhìn ông, nở một nụ cười hiền hòa, đáp:

“Con tha thứ cho sư phụ, với một điều kiện, người đừng bao giờ làm điều ác nữa được không? Cái thứ ngải độc được đó, thầy đừng sử dụng nữa được không? Thầy là người tốt, chỉ là bị cái thứ bùa độc đó ám ảnh mà thôi.”

Ông lão thờ dài, sau vài giây suy nghĩ, liền vui vẻ nhận lời. Cả hai cùng cười, cùng lúc đó, những tia nắng chiếu xuống, đâm qua những tán lá rừng, để lại những chiếc bóng lá cây đang đưa in trên một tảng đá lớn, bên trên có hàng chữ “Đáp Du Sơn”.

“Trong mình thật sự tiềm ẩn một loại giác quan đặc biệt như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12: Quân sư

Ngày 15 tháng 5 năm 2000, tức ba tháng sau khi phá vụ án Phan Hoài Minh.

Cả con phố sầm uất tối nay chật ních người, giữa lòng đường, xe cộ chen chúc nhau, di chuyển chậm chạp, thỉnh thoảng có những chiếc xe thô phun ra

những làn khói đen đặc, xuyên thủng trong làn không khí đầy khói bụi. Hai bên vỉa hè, những người bộ hành đi lại cũng nhiều không kém. Cái nóng hầm hập của ban ngày vẫn còn lưu lại dư âm của nó đến tận buổi tối, trên mặt mỗi người đều loang loáng chút mồ hôi, lại thêm cảnh chen chúc nhau làm nhiệt độ xung quanh càng thêm nóng bức khó chịu, khiến cho ai cũng trở nên mệt mỏi và bức bối.

Cách đó không xa, một chiếc xe màu trắng đã đậu sẵn ở đó từ lâu. Cao Lâm ngồi ở ghế lái, một tay đặt lên vô lăng, tay kia giữ một điều thuốc đang cháy thò hẳn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng đưa vào rít một hơi, khoan khoái thở khói ra bên ngoài. Người ngồi ghế bên cạnh đang cầm một chiếc ống nhòm, ngắm thẳng vào đoàn người bộ hành đi lại, động tác cẩn thận và tập trung, có vẻ như anh ta đang tìm kiếm một người nào đó trong đám đông hối hả.

“Bạn thấy đoạn thông tin mật này có đáng tin không?” Cao Lâm quay sang nhìn người ngồi bên cạnh, hỏi với giọng điệu có chút nghi hoặc.

“Đáng tin!” Người đó trả lời, câu từ chắc nịch, mấy ngón tay vẫn liên tục quay tới quay lui nút phóng đại trên ống nhòm, đôi mắt chăm chú quan sát đám đông qua lại, không bỏ lỡ một giây nào.

“Đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu chúng ta phục kích chúng rồi, lần nào cũng đều bắt hụt, tôi cảm thấy tay nội gián của chúng ta làm việc không được chuẩn xác lắm, liệu có phải...” Lâm dừng vài giây, suy nghĩ gì đó, rồi tiếp: “Bạn ta bị bọn chúng mua chuộc luôn rồi không?”

Người ngồi bên cạnh vẫn không rời chiếc ống nhòm, chậm rãi đáp:

“Bạn nên tin tưởng đồng chí của mình, tôi nghĩ thông tin của cậu ta là chính xác, nhưng có lẽ do bọn tội phạm này quá ranh ma, lần nào cũng chủ động đổi địa điểm giao hàng để đánh lạc hướng chúng ta. Có vẻ chúng cũng đã bắt đầu nghi ngờ chúng ta cài nội gián vào tổ chức của chúng rồi.”

“Hôm nay thì thế nào? Có khả năng chúng sẽ đổi địa điểm không?”

“Có lẽ sẽ không đâu!”

“Dựa vào đâu mà cậu dám khẳng định như vậy?” Cao Lâm vút đầu lọc ra ngoài, ấn nút kéo cửa kính xe lên, ánh mắt không rời người bên cạnh, chờ đợi câu trả lời.

“Linh tính!” Người đó bỏ chiếc ống nhòm xuống, quay sang nở một nụ cười khá tự tin. Dưới những ánh đèn đường chiếu thẳng vào chỗ hai người ngồi, khuôn mặt người đó hiện ra.

Chính là Phan Thanh.

Khoảng gần một giờ sau, sự đông đúc sầm uất của con phố vẫn không có dấu hiệu giảm đi, những quán bar và hộp đêm đã bắt đầu mở cửa, âm nhạc xập xình từ bên trong phát ra làm cả con phố sống động thêm mấy phần. Trong đám người hối hả đi lại, có một kẻ âm thầm ngó nghiêng xung quanh mình, trên người bận com-lê chỉnh chu, tay cầm một chiếc túi xách bằng da màu đen bóng, khá nặng. Hắn liếc nhìn đồng hồ, đôi mắt sắc lạnh đăm đăm nhìn về hướng đối diện, thái độ rõ ràng là đang chờ đợi một ai đó.

Vài phút sau, quả nhiên từ phía đối diện xuất hiện một người ăn mặc không kém phần lịch sự, trên mặt đeo một cặp kính đen, thần thái bí ẩn khó đoán. Hắn tiến tới, đứng trước mặt kẻ cầm túi xách, không nói gì, chỉ hơi nhếch mép lên.

“Mật mã?” Kẻ cầm túi xách lạnh lùng lên tiếng.

“Quạ trắng.” Người vừa tới vồn vện đáp, cùng lúc đó tháo cặp kính trên mặt, gã bị chột một bên mắt, con mắt còn lại cũng toát ra sự lạnh lùng không kém so với người đứng đối diện.

Kẻ cầm túi xách gật đầu xác nhận, rồi trao lại chiếc túi cho người mới tới, nở một nụ cười nhạt, quay lưng bước đi, hòa lẫn trong đám đông.

Gã chột hải lòng, nhìn ngắm chiếc túi trên tay vài giây, rồi lại đeo kính lên, toan quay người bước đi. Đúng lúc này, cả cơ thể hắn cảm nhận được một lực đẩy cực mạnh vào mạng sườn, khiến hắn ngã nhào xuống đất, chủ nhân của đòn tấn công vừa rồi, là Cao Lâm. Cậu ta nhanh nhẹn đứng dậy, một tay nắm bả vai của gã chột, một tay vịn cánh tay gã về phía sau, miệng hét:

“Đừng chống cự, mày đã bị bắt!”

Mọi người xung quanh náo loạn, đứng dạt ra thành hình vòng tròn, cả một đoạn phố đều đứng hẳn lại, tò mò nhìn cảnh công an bắt tội phạm mà họ chỉ từng được thấy qua phim ảnh. Phan Thanh cùng hai đồng chí cảnh sát từ phía sau chạy tới, chẳng liến nhật chiếc túi xách lên, lục ra được một bọc ni lông khá to, bên trong là những cục ma túy màu trắng như tuyết, to gần bằng viên gạch, được xếp cẩn thận thành hàng. Chẳng nhanh chóng đưa lại nó cho một đồng chí cảnh sát rồi lên tiếng:

“Mọi người canh giữ hẩn cẩn thận! Tôi sẽ đi tóm tên còn lại.”

Vừa dứt lời, chẳng nhận ra ở phía xa xa, kẻ trao túi xách cho đồng bọn ban nãy đang chạy học tốc, húc cả vào những người đi đường phía ngược lại, trăm phần là hắn đã đánh hơi thấy công an trong đám đông hỗn loạn vừa xong. Chẳng lao vào đám đông chen chúc, trong tích tắc đã hòa lẫn rồi biến mất không thấy dấu vết.

Tên tội phạm may mắn thoát khỏi con phố, hắn chạy rẽ sang một con đường phía bên phải, chui nhanh vào một chiếc xe màu đen, rồi ngay lập tức phóng đi. Phan Thanh chạy tới nơi, đã bị chiếc xe bỏ xa, chỉ còn có thể nhìn nó một cách nuối tiếc. Lúc này, một chiếc xe từ phía sau phóng vọt lên, phanh gấp

lại kể bên chàng, là Cao Lâm đang cầm lái, cậu ta hết vọng ra:

“Lên xe!”

Phản Thanh mừng thầm, vội vã kéo cửa nhảy lên, chiếc xe màu trắng gầm rú rồi phóng vút đi, còi hú trên nóc sáng rực, kêu lên những tiếng cảnh báo dồn dập.

Hai chiếc xe đuổi nhau với vận tốc điên cuồng, làm các nẻo đường trở lên náo loạn giống như ngày tận thế. Chiếc xe của tội phạm mấy lần đâm phải chướng ngại vật, khiến cho phần mũi bị bẹp cả đi, kể cả thế, vẫn cương quyết thà chết không chịu trối, làm Cao Lâm và Phản Thanh tốn không ít công sức truy đuổi. Lúc này, hai xe đang rượt đuổi nhau trên một chiếc cầu sắt, lướt vút qua những chiếc xe tải công kênh trở hàng ban đêm. Khi chỉ cách tội phạm tầm chục mét, Cao Lâm rút súng, luồn qua cửa kính kê bên khoang lái, rồi nã những viên đạn xé gió găm vào chiếc xe trước mặt. Tên tội phạm vừa lái vừa cúi đầu xuống tránh đạn, kính chắn gió đằng sau bỗng bật tung ra, “vút!”, một viên đạn bay lướt qua mặt hắn, găm thẳng vào kính chắn gió đằng trước làm nó vỡ tan.

Máu từ vết thương đỏ rực chảy xuống cổ, tên tội phạm nghiêng răng đầy thù hận, liền rút một khẩu súng dắt bên hông, quay người nhắm vào xe cảnh sát thông qua khoang kính chắn gió phía sau.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Cao Lâm đã nhanh chóng kịp đánh tay lái qua một bên, những viên đạn bắn ra lao đi vô ích. Lâm đẩy mạnh chân ga, chiếc xe lao vút lên song song với chiếc xe tội phạm, hắn quay sang giơ súng lên, toan bóp cò, thì đúng lúc này, Lâm bẻ lái ép mạnh thân xe mình vào xe hắn.

Xoảng!

Chiếc xe của hắn bị đẩy hẳn sang một bên, mất thăng bằng, không còn tuân theo một quỹ đạo nào. Sau vài giây choáng váng, hắn cố gắng ngồi gượng dậy, nhưng khi vừa ngồi lại ngay ngắn, thì đúng là lúc, trước mặt hắn hiện lên một vật to lớn sừng sững rất chắc chắn, và rồi mọi thứ bỗng trở nên tối tăm.

Ầm!

Cả chiếc xe đâm sầm vào đuôi một xe tải khổng lồ, bánh xe văng ra ngoài, phần đầu nát vụn, tiếng động cơ bị hư hại kêu lên những tiếng xèo xèo yếu ớt.

Xe cảnh sát dừng lại gần đó, Phản Thanh và Cao Lâm bước xuống, tiến tới chiếc xe đã không còn nguyên dạng của gã tội phạm. Nhìn vào bên trong thấy hắn đang bất động, đầu chảy nhiều máu, vương cả xuống chiếc túi khí màu trắng đang kê ở dưới, hơi thở yếu ớt không còn đều đặn.

***

1 giờ sáng.

Phản Thanh đứng từ trên cầu nhìn xuống khúc sông đang chảy nhẹ nhàng êm ái dưới chân, một tay vịn lan can, một tay kẹp điều thuốc. Chàng hít một hơi đầy không khí, khoan khoái thở ra, cảm thấy cơ thể như vừa được làn không khí mát mẻ này thanh lọc.

Phía sau chàng là hiện trường vụ truy bắt tội phạm ban nãy, đang được những đồng chí cảnh sát phong tỏa, đèn báo hiệu nhấp nháy từ những chiếc xe của họ đang thu hút sự chú ý và tò mò của những chiếc xe khác đi ngang qua. Tên tội phạm đã được đưa vào viện chữa trị, xung quanh hắn giờ đây luôn có người túc trực 24/24, chỉ cần hắn tỉnh dậy, sẽ lập tức bắt tay vào công tác tra hỏi để lấy thêm thông tin về tổ chức ngầm cực nguy hiểm mà hắn đang phục vụ, chuyên buôn ma túy và vũ khí xuyên quốc gia.

Trong vụ án sát thủ liên hoàn Phan Hoài Minh, Phản Thanh là người có công rất lớn, thậm chí suýt mất mạng trong khi chiến đấu với hung thủ. Nhờ tài năng và lòng quả cảm của chàng, đích thân bộ trưởng Vũ Khởi đã mời chàng vào đội điều tra tội phạm. Phản Thanh nhận lời ngay, vì sau khi chết đi sống lại, chàng nhận thấy mình càng phải có trách nhiệm bảo vệ công lý và chính nghĩa. Hiện giờ, chàng đang được điều vào hỗ trợ Cục Cảnh Sát phòng chống ma túy, với tư cách là chiến lược gia, đồng thời cũng là điều tra viên. Mục tiêu lần này, là bắt giữ tội phạm ngầm khét tiếng nhất quốc gia, núp bóng dưới tên một tập đoàn thương mại, Tân Triều.

Phản Thanh đang mải mê suy nghĩ gì đó, thì một cốc cà phê nóng được đưa tới trước mặt, làn khói từ đó bốc lên đưa chàng trở về với thực tại, là Cao Lâm, cậu ta vỗ vai Phản Thanh, nói:

“Hôm nay cậu thể hiện cũng không tệ, chúng ta trúng lớn rồi!”

“Đây mới chỉ là một vụ buôn bán ma túy trong hàng trăm vụ khác của tổ chức này, cậu chó ngông cuồng vội.” Phản Thanh cười, rồi đưa cốc cà phê đang nóng trên tay lên môi, nhấp một ngụm nhỏ.

Cao Lâm mất hứng bữu môi “xi”, sau đó lại nhớ ra gì đó, quay sang hỏi:

“À này, vừa nãy trong đoàn người đông đúc như vậy, làm sao cậu biết ai là tội phạm, ai là người thương? Lại là do linh cảm?”

Phản Thanh gạt đầu, hít một hơi thuốc, chậm rãi trả lời:

“Từ sau khi chết đi sống lại sau vụ Phan Hoài Minh, tôi cảm thấy trong bản thân trở lên một loại linh cảm rất đặc biệt với tội phạm, có thể thấy và nhận biết chúng từ trong tiềm thức, có lẽ chính vì vậy, mà được đặc biệt tham gia phá án với công an các cậu.”

Nhắc đến vụ Phan Hoài Minh làm Cao Lâm thêm phần hào hứng, cậu ta ưỡn môi lên nói :

“Tôi phục khả năng sống sót và sự may mắn của cậu thật, viên đạn đó chỉ cần nhích lên vài milimet nữa là đâm vỡ tim cậu rồi, ở vị trí và khoảng cách nã đạn tương tự thì khả năng sống sót gần như bằng không, cậu thật sự rất may mắn đấy! Tôi còn nghe nói, người chết hụt sẽ sống rất dai, có lẽ sẽ ứng nghiệm với cậu đấy!”

Cả hai cùng cười.

Im lặng một lúc, Phan Thanh chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi gấp:

“À, vậy tên Phan Hoài Minh thế nào rồi? Nghe nói sáng nay hắn vừa được đưa ra tòa sơ thẩm có đúng không?”

“Đúng, có điều hắn chọn sự im lặng tuyệt đối, không kháng cáo cũng không nhận tội, từ lúc tỉnh dậy từ bệnh viện, hắn không hé môi nửa lời. Thảm lắm bao nhiêu lần cũng đều ra một kết quả như nhau, hắn thì bất động như tượng, còn điều tra viên thì như sắp phát điên. Mẹ kiếp! Không biết hắn đang định chơi trò gì nữa?”

Phan Thanh cau mày, sau khi uống hết cà phê, liền bóp nát chiếc cốc nhựa trong tay, giọng trầm xuống:

“Tôi cần phải gấp hắn!”

Lúc Phan Thanh dừng xe trước cửa nhà mình thì đã là gần hai rưỡi sáng, chàng nhẹ nhàng bước vào nhà, yên chắc rằng con bé Linh đang ngủ say giấc. Kể từ vụ Phan Hoài Minh, chàng bận bịu phối hợp phá án với cảnh sát suốt ngày đêm, hầu như ngày nào cũng quá khuya mới về, thậm chí có hôm không ngủ ở nhà. Nhiều lần chàng tự nhủ rằng sẽ rũ bỏ mọi công việc, ở nhà chăm lo cho con gái, nhưng rồi vẫn khó thực hiện được. Vì chàng cùng những chiến sĩ công an khác đang gánh vác trách nhiệm bảo vệ công lý, phải có một tấm lòng rộng lớn, không nên chỉ nghĩ cho lợi ích của riêng mình. Chàng nhận ra rằng khó ai có thể vừa chăm chỉ làm việc lại vừa có thể lo chu đáo cho gia đình, vẫn là “Trung Hiếu khó vẹn toàn”, còn trong trường hợp của chàng thì phải gọi là “Công Gia khó vẹn toàn”.

Phan Thanh rón rén vào nhà, đóng cửa ngoài với những động tác nhẹ nhàng hết sức có thể, tránh làm con gái tỉnh giấc. Tuy nhiên, khi vừa bước vào trong thì chàng chợt khựng lại, vì từ phía phòng con bé Linh phát ra những tiếng cười nói, là giọng của con bé Linh. Phan Thanh lấy làm lạ liền nhẹ nhàng tiến tới gần, ghé tai sát vào cánh cửa. Quả nhiên là có tiếng nói chuyện phát ra từ đây, chốc chốc lại nghe thấy con bé Linh khúc khích cười.

Phan Thanh đẩy cửa bước vào, ngạc nhiên thấy con bé Linh vẫn chưa hề ngủ, trên tay đang cầm chiếc điện thoại di động, nói chuyện say sưa với ai đó ở đầu máy bên kia. Vừa thấy chàng, nó giật mình đánh rơi cả cái điện thoại xuống sàn, hành động như vừa bị phát giác ra tội ác, giọng run run :

“A, ba... về rồi à?”

“Sao con lại thức khuya vậy? Mai có định đi học không?” Phan Thanh cau mày, trong giọng nói chứa sự cứng cỏi, sự không hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt chàng.

“À... à vâng, con... con đi ngủ bây giờ đây.” Con bé khép nép.

Phan Thanh tiến tới nhặt chiếc điện thoại lên, rồi hỏi :

“Con đang nói chuyện với ai vậy?”

“Là bạn.”

“Bạn con cũng thức muộn như vậy sao? Thật chẳng ra sao, con có biết rằng bộ giáo dục đang lên án vấn đề ngủ gật trên lớp của giới trẻ nhiều lắm không? Con nên xem xét lại bản thân đi!” Nói xong chàng bực bội bỏ ra ngoài, đi thẳng một mạch về phòng, nằm vật ra giường, quần áo ban ngày không thèm cởi, chỉ thờ dài thườn thượt. Trong thâm tâm chàng không hề nổi giận, chỉ là đang cố ý tỏ ra như vậy trước mặt con bé. Bởi vì chàng biết trong thời gian sắp tới, công việc phá án sẽ trở nên dồn dập hơn, thời gian ở nhà chắc chắn sẽ ít đi. Cái sự nghiêm khắc chính là một chiếc mặt nạ cần thiết để cho con bé thấy rằng, chàng vẫn luôn theo sát nó, và tính kỉ cương chính là thứ cốt lõi để nuôi dạy một đứa trẻ khi bước vào giai đoạn thanh thiếu niên.

Con bé Linh rón rén khép cửa phòng lại. Cầm chiếc điện thoại lên, ấn nút gọi, bên kia có tiếng trả lời, con bé thầm thì: “Ba em đi rồi, mấy ngày nữa, mình gặp nhau được không?”

Bên ngoài trời chợt đổ con mưa, tiếng mưa rả rích êm đềm kéo theo một vài làn gió tươi thoang thoảng, thổi man mát vào đêm giữa tháng năm oi ả.

***

Phan Thanh sai bước rộng, trên trán loang loáng mồ hôi, nhưng ánh mắt đầm đìa sắc lạnh. Phía trước mặt cách chàng vài bước là một đồng chí quân giáo, khuôn mặt đen sạm, khóe môi cong xuống tạo nên một thần thái nghiêm khắc, trên tay cầm một chùm chìa khóa lớn, phát ra những tiếng leng keng theo mỗi nhịp cử động của ông ta.

Cả hai dừng trước một cánh cửa chần song lớn, nổi thẳng tới một hành lang dài hun hút, hai bên hành lang là những cánh cửa sắt màu vàng nhạt đang đóng im lìm, bên ngoài được cài then và khóa lại cực kì chắc chắn.

Hai người bước vào dãy hành lang câm lặng, Phan Thanh không nói nửa lời từ lúc vào, trong thâm tâm đang suy nghĩ mình nên tỏ ra thái độ như thế nào với kẻ sắp đối mặt. Ông quản giáo đi phía trước, còn tướng Phan Thanh đang bị cái vẻ âm u của nơi này dọa cho sợ đến nỗi không nói được gì, liền cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, mở lời:

“Cậu đừng sợ, tôi làm việc ở đây gần hai bảy năm rồi, thuộc lòng vị trí của từng viên gạch, có tôi ở đây thì cậu cứ yên tâm!”

Phan Thanh không hiểu tại sao ông ta lại cho rằng chàng đang sợ hãi, tuy nhiên chàng không muốn tranh luận nhiều, chỉ âm ờ cho qua. Thấy thái độ của Phan Thanh, ông quản giáo lại tưởng mình đoán trúng tâm tư của người đối diện, hí hửng:

“Nhưng tôi hiểu sự lo lắng của cậu, tại vì khu này đặc biệt chỉ giam giữ những tên tội phạm nguy hiểm nhất. Còn có kẻ...” ông ta đột nhiên trầm giọng xuống giống như đang kể một câu chuyện ma, “...tự tay giết hại cả gia đình mình chẳng vì nguyên nhân gì cả!”

Phan Thanh nhướn mày hỏi lại:

“Giết cả chính gia đình của mình ư? Trên đời còn có kẻ điên loạn vậy sao?” Tuy nhiên chàng lại thấy câu nói đó của mình thật thừa thãi, chẳng phải kẻ mà chàng sắp đối mặt lại thua kém tên sát nhân kia về độ điên loạn sao? Không hề.

Ông quản giáo xác nhận: “Đúng là hắn đã thật sự làm vậy. Không chỉ riêng hắn, tất cả những kẻ đang được giam giữ ở khu này đều thuộc dạng bất trị, tội ác đầy mình. Tuy nhiên, cái người mà cậu sắp gặp đó, hắn là trường hợp đầu tiên bị cách ly hoàn toàn với những tội phạm khác. Lúc đầu khi hắn mới bị đưa vào đây, tôi còn không tin vào mắt mình nữa. Liệu một thanh niên mặt mũi thư sinh như vậy đã gây nên tội gì để bị biệt giam như vậy. Sau đó xem lại hồ sơ của hắn thì mới thấy rằng mình, đúng là tội ác có thể ẩn nấp dưới mọi vỏ bọc bên ngoài.”

Nói đến đây thì cả hai đã đi tới cuối dãy hành lang, cánh cổng chắn song lúc mới bước vào giờ đây chỉ nhỏ bằng một viên sỏi. Hai người rẽ sang bên phải, dẫn tới một hành lang khác, hai bên là hai bức tường xám đen, sần sùi không sức sống, nối thẳng đến một phòng giam nằm lơ lửng ở phía cuối. Cánh cửa phòng giam bằng sắt khá to bản, đang bị khóa chặt từ bên ngoài. Đúng như lời ông quản giáo nói, phòng giam này hoàn toàn bị biệt lập với các phòng khác, nó nằm đơn độc và lạnh lẽo trong một lãnh địa riêng biệt, tỏa ra một loại tử khí khiến ai cũng phải rùng mình khi tới gần.

Hai người dừng lại trước cánh cửa sắt, Phan Thanh nhìn ngắm nó trong một giây lát, sau đó đưa ánh mắt ra hiệu cho ông quản giáo. Ông ta gật đầu hiểu ý, cúi xuống lục tìm chiếc chìa khóa trong chùm. Tìm thấy, cắm vào ổ, trước khi vặn sang thì có chút lưỡng lự, quay lại hỏi Phan Thanh:

“Cậu chắc là mình muốn gặp hắn chứ?”

Phan Thanh không trả lời, rút một liều thuốc rồi châm lửa, hít một hơi thuốc thật sâu, ánh mắt giữ nguyên vẻ kiên định, lúc này mới trả lời: “Vâng, xin ông mở nó ra dùm.”

Cạch!

Ổ khóa mở ra, cùng lúc đó cánh cửa sắt bị kéo sang, tiếng bản lề xoáy vào nhau khô khan vang lên, âm thanh truyền đi trong dãy hành lang dài phía sau, rồi cuối cùng biến mất trong không gian sâu hun hút.

Trước mặt Phan Thanh là một chấn song cửa khác, cho phép người ngoài giao tiếp với phạm nhân mà vẫn giữ được sự an toàn tuyệt đối. Bên trong phòng giam bị bao trùm bởi bóng tối toàn diện, chỉ có phần rìa ngoài sát với chấn song cửa là được hưởng thụ chút ánh sáng hắt vào từ hành lang nơi Phan Thanh đứng.

“Phan Hoài Minh, mau ra đây, có người muốn gặp cậu!” Ông quản giáo hét to vào trong ra lệnh.

Gần một phút sau vẫn không thấy người đâu, trước mặt hai người vẫn là một màu đen dày đặc. Ông quản giáo bực mình, “hử!” lên một tiếng, lập tức đưa tay ấn nút công tắc điện ở bên ngoài.

Kì lạ, bên trong phòng giam vẫn tối đen.

“Sao bóng đèn lại không sáng?” Quản giáo cau mày ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, một vật hình cầu trong suốt nhẹ lặn từ trong bóng tối ra hướng về phía hai người, là một bóng đèn tròn, dây điện nối với đuôi đèn đã bị đứt toạc ra, giống như bị một vật sắc nhọn cắt xé.

Phan Thanh nhìn chăm chăm vào chiếc bóng đèn dưới chân, cả thân thể dường như không hề nhúc nhích. Quản giáo thì trở nên khá tức tối, một tay luôn ra phía sau lưng toan rút chiếc bình xịt hơi cay. Trong khoảnh khắc, một vật thể sống từ trong bóng tối lao ra, đâm sầm vào chấn song, cả cánh cửa rung lên, phát ra tiếng âm ầm.

Ông quản giáo giật mình ngã về phía sau, khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày chợt tan biến, nỗi sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt, mồ hôi toát ra ướt cả hai lòng bàn tay. Phan Hoài Minh hai tay giữ chấn song, thấy cảnh tượng đó liền cười phá lên sung sướng, tiếng cười vẫn man rợ như trước, thậm chí có phần điên loạn hơn.

Phan Thanh không hề bị trò hù dọa vừa xong làm cho sợ hãi, trái lại ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo hơn. Ánh sáng bên ngoài hắt vào chỉ đủ chiếu sáng một nửa khuôn mặt Phan Hoài Minh. Hắn có vẻ gầy hơn trước, da mặt bong tróc, trắng bệch, đôi mắt chẳng chịt gân đỏ, sáng quắc như loài cú đêm. Phan Thanh và hắn nhìn nhau chăm chăm, những sự kiện từ quá khứ chợt hiện về, bủa vây lấy trí óc Phan Thanh khiến chàng trở nên có đôi chút mất bình tĩnh,

hai hàm răng cắn chặt vào nhau, đôi bàn tay nắm chặt lại kêu lên răng rắc. Phan Hoài Minh nhận ra sự uất hận của Phan Thanh, hẳn thích thú nghiêng nghiêng đầu sang một bên, nở một nụ cười thách thức:

“Chúng ta lại gặp lại nhau rồi, khả khà.”

“Tao tới đây để không phải để nói chuyện phiếm với mày, hãy biết điều hơn một chút!” Phan Thanh chỉ tay về phía hắn, ngón tay nhấn nhá theo từng câu chữ của chàng, thái độ đe dọa.

Phan Hoài Minh chợt dừng thái độ đùa cợt, khuôn mặt co lại, ánh mắt sắc lạnh đầy ma mị, giọng nói khàn đặc:

“Anh tới đây vì muốn biết tại sao tôi lại nhắm vào anh đúng không? Còn những chữ Phàn cổ kia nữa, làm sao tôi biết chúng?”

Phan Thanh đã sớm được chứng kiến sự thông minh quỷ quyết của kẻ đối diện, cho nên không quá ngạc nhiên khi hắn lại đọc được tâm tư của chàng. Phan Thanh đưa một điều thuốc lên miệng, châm lửa, hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới lên tiếng: “Nếu đã biết nguyên nhân tao tới đây, thì mau thành thật trả lời đi. Nhưng nên nhớ, điều đó không giúp cho tội ác bản thù của mày được giảm nhẹ hơn đâu.”

“Đừng vội. Anh có biết, giữa chúng ta, có điểm chung nào không?” Hắn cười.

“Mày có ý gì?”

“Cả hai chúng ta, đều bị xoáy sâu vào một cuộc chiến, mà trong đó, mỗi người đều sống chết bảo vệ một lý tưởng. Anh bảo vệ cho cái thứ công lý mục nát của mình, còn tôi, phản chiếu cho cái thứ mà các anh gọi là ‘tội ác’.” Hắn dừng lại đôi chút, chăm chú ngắm nghía những làn khói thuốc đang dày đặc bốc lên không trung từ tay Phan Thanh, chứng đột ngột chia ra nhiều nhánh, thâm sâu và lan tỏa trong không khí. Lúc này, hắn chuyển ánh nhìn vào chàng, trong giọng nói có pha một chút tiếc nuối: “Đáng tiếc rằng, trong cuộc chiến này, chúng ta lại đại diện cho hai phe đối lập nhau.”

“Hừ, đừng vòng vo nữa. Sao trên tòa án thì mày lại căm như hến vậy, còn bây giờ thì...”

“Bọn chúng không đáng để tôi nói chuyện.” Phan Hoài Minh cắt lời, “Chỉ có anh, mới xứng đáng làm thẩm phán cho tội ác của tôi, khả khà.”

“Vậy ra mày cũng nhận thức được những hành vi phạm tội của mình. Vậy tại sao, nguyên do gì khiến mày vẫn tiếp tục lún sâu vào những tội ác ghê tởm đến vậy?”

Hắn chợt bật cười.

“Có gì đáng cười?”

“Anh vẫn chưa thể hiểu được đâu.” Hắn dừng lại, hai con mắt chợt sáng rực lên, miệng ngoác ra, cả khuôn mặt trở nên quái dị. Hắn thì thầm: “Cái cảm giác được sờ lên những dòng máu tươi còn nóng ấm, rất tuyệt, rất tuyệt!”

Nộ khí trong người đang nổi lên hùng hục, tuy nhiên Phan Thanh vẫn cố giữ được vẻ bình tĩnh bên ngoài, chàng gạt đầu nhẹ nhẹ, giống như đang cảm nhận được cái diễn biến tâm lý đầy phức tạp của kẻ đối diện.

“Rồi sao? Dù gì thì mày cũng đã như cá nằm trong lưới, còn có thể gây hại cho ai được nữa đây?” Phan Thanh tự tin nói.

“Đừng đánh giá tôi cao như vậy. Tôi cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi, hà hà.”

Phan Thanh chợt khựng lại, chàng lập tức hiểu ra ý của hắn.

“Có kẻ đứng đằng sau ra lệnh cho mày sao?” Phan Thanh hỏi nhanh, những nếp nhăn giữa hai hàng lông mày đang hiện rõ lên.

Phan Hoài Minh không trả lời, hắn vuốt ve những thanh sắt lạnh lẽo trên chân song, chậm rãi nói:

“Anh thử nói xem, những thanh sắt này có nhiệm vụ giam cầm cơ thể tôi, và chúng đã hoàn thành rất tốt sứ mệnh của mình. Nhưng vật chất thì nghiêm nhiên chỉ có thể giam cầm được vật chất, không thể giam cầm tinh thần. Anh có biết, chỉ có tinh thần mới có thể giam cầm được tinh thần không?”

Phan Thanh giật mình. Như vậy đã rõ, “Tinh thần mới có thể giam giữ được tinh thần”, ý nói có kẻ đã thao túng tâm lý hắn và đưa hắn tới những hành vi tội ác.

Phan Thanh dập nhanh điều thuốc, vội vã nói:

“Vậy đúng là còn có kẻ khác phía sau mày? Chính hắn mới là kẻ thực sự muốn nhắm vào tao? Làm thế nào mà hắn biết được những chữ Phàn cổ đó?”

Phan Hoài Minh đưa lòng bàn tay lên, xua xua nhẹ trong không khí, khoe môi hơi nhếch lên:

“Không trả lời nữa, không trả lời nữa, khả khà. Anh hãy về đi, kịch hay sắp đến rồi. Tôi tin, đây chưa phải là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.” Hắn vừa nói vừa chậm rãi hòa mình vào vùng bóng tối dày đặc phía sau, “Chắc chắn rằng, sẽ còn gặp lại. Sớm thôi!”

Ánh sáng dần dần thoát ly khỏi cơ thể hắn, rồi chẳng mấy chốc, đã chẳng còn thấy người đâu.

“Khoan đã!” Phan Thanh gọi với lại, không có tiếng hồi đáp. Cả phòng giam tối om, ánh sáng nơi chàng đứng chỉ đủ hắt vào phía trong chưa đầy nửa mét, trước mặt hoàn toàn chỉ có bóng tối lạnh lẽo. Chàng đứng thẩn thờ một hồi, đầu óc trở nên rối mù, thì ra mọi chuyện không đơn giản như vậy. Chẳng lẽ những vụ án mạng sẽ lại diễn ra sao? Kẻ đứng đằng sau chuyện này sắp ra tay ư? Nếu thế thì manh mối duy nhất còn lại bây giờ chính là Phan Hoài Minh, cần phải khai thác thông tin từ hắn càng nhiều càng tốt. Quyết không thể để những thảm kịch xảy ra thêm một lần nữa.

Phan Thanh quay người bước đi, trong thâm tâm đang hiện lên một quyết tâm mạnh mẽ: Chàng cần phải đi trước bọn chúng một bước.

Phan Hoài Minh, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại!

Ông quản giáo kéo mạnh cánh cửa sắt bên ngoài, trước khi khép lại, bên trong phòng giam vọng ra một câu nói:

“À ngoài ra, chúng ta còn một điểm chung nữa: Là sống rất dai dẳng, hà hà.”

Àm!

Cánh cửa đóng sầm lại.

Bên ngoài, bầu trời xám xịt, những hạt mưa nặng nề rơi xuống mặt đất, vỡ tan.

***

Trong một gian phòng tối tăm của tập đoàn Tân Triều.

Xoẹt!

Ngón tay trở đứt lìa, ngay sau đó là một làn máu tươi phun ra. Tiếng hét xé tan màn đêm.

Cả cơ thể đang bị vài người giữ chặt, máu từ những vết thương trên người chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả người. Bàn tay phải vừa bị mất một ngón, đang đau đớn đến tê dại. Ngoài ra, toàn bộ khuôn mặt đang tím bầm, biến dạng, hai con mắt sưng phù, chỉ có thể khép hờ.

Con dao màu bạc đang đung đưa qua lại trước mặt gã, như một lời cảnh báo rằng gã có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Còn không mau khai ra!” Tên cầm dao quát lớn, ánh mắt trừng trừng đe dọa.

Kẻ đang bị khống chế đau đớn ngược lên, nhưng không nhìn vào kẻ đang đe dọa mình. Gã nhìn về phía đằng sau tên đó, hướng về một nhóm người mặc đồ đen lịch thiệp, đang quan sát gã này giờ. Gã run run mở miệng, giọng nói yếu ớt:

“Tôi... tôi không phải nội gián. Chủ tịch, chủ tịch! Xin ông hãy điều tra thật kĩ. Ông hiểu rõ tôi nhất, làm sao tôi dám bán đứng tổ chức chứ.”

Một kẻ trong đám người chậm rãi bước tới, lấy con dao từ tay tên thuộc hạ, đặt vào cổ kẻ đang van xin mình. Hắn gõ gõ nhẹ lưỡi dao vào yết hầu nạn nhân, thái độ hết sức bình tĩnh, nhỏ nhẹ nói:

“Chúng ta quen biết nhau đã lâu, làm ăn trót lọt không biết bao nhiêu vụ, tưởng chừng có thể là anh em tốt suốt đời. Vậy mà anh lại đầu quân cho bọn chó xanh kia, làm tôi thất vọng vô cùng. Anh không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho gia đình mình chứ, họ sẽ sống sao đây?”

Nhắc đến gia đình làm toàn thân gã bỗng run lên, quỳ bò xuống dưới chân ông chủ, van xin:

“Xin ông mà chủ tịch, gia đình tôi vô tội, xin ông hãy tha cho họ!”

“Vậy mau khai ra, ngoài anh ra còn ai là nội gián nữa?”

“Tôi không biết, tôi không biết, tôi không phải nội gián, rõ ràng là có hiểu lầm.”

Tên chủ tịch chợt nghiêng răng ken két, sự bình tĩnh giả tạo lúc này đã mất hết, gã nói như quát:

“Không phải anh ư? Vậy anh giải thích thế nào khi thời gian và địa điểm của các buổi giao hàng mà anh phụ trách đều bị lộ? Hiện nay người giao hàng của ta đang trong tay cóm. Chỉ cần hắn tỉnh dậy sẽ lập tức bị tra khảo. Mẹ kiếp! Anh đã thấy rõ nguy hiểm của chúng ta chưa?”

“Chủ tịch, ông phải tin tôi. Chắc chắn trong nội bộ chúng ta có nội gián, rõ ràng là hắn đã cố tình giăng bẫy tôi. Xin ông đấy, tôi không phải nội gián!” Người bị khống chế nhún nhó, máu từ ngón tay bị chặt đứt vẫn chảy ra không ngừng, khiến gã vừa nói vừa khó khăn thở dốc ra.

“Rất ngoan cố, được, tôi hết kiên nhẫn với anh rồi. Quân Kha! Dọn dẹp chỗ này đi.” Tên chủ tịch đứng dậy, quay về phía sau ra lệnh cho ai đó, ngừng điệu hân đây về tức giận.

Người tên Quân Kha lạnh lùng bước tới, rút một khẩu súng ngắn từ trong người, dí thẳng vào đầu kẻ phản bội.

“Đừng đi...”

Đoàng! Đoàng!

Kẻ phản bội nằm vật ra, bất động, từ hai cái lỗ trên trán chảy ra những dòng dung dịch bầy nhầy đặc sệt.

Tên chủ tịch đưa chân lên dẫm nát cái ngón tay trở đầy máu dưới chân, không kèm nổi con giận, rít lên:

“Khốn nạn! Hi vọng không còn kẻ nào dám phản bội lại ta nữa.”

Một tên đàn em quay sang lễ phép hỏi: “Chủ tịch, giờ chúng ta nên làm gì? Xin ông cứ ra lệnh!”

Tên chủ tịch thả lỏng người, hít thở thật sâu. Vài phút sau, có vẻ đã bình tĩnh hơn, quay sang nói lớn với đám đàn em:

“Không thể để bọn cóm có bất kì bằng chứng hay manh mối nào về các cuộc làm ăn của chúng ta. Tên giao hàng đang bị canh giữ ở bệnh viện, khứ hẩn đi!”

“Rõ, thưa ngài!”

Trong đám thuộc hạ, có kẻ đã lặng lẽ bật máy ghi âm từ đầu diễn biến cho tới giờ, trong thâm tâm đang cười thầm, có điều, không hề để lộ tâm tư ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Án Hoa Rơi Từ Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.